ROBIN SHARMA

NGUYỄN MINH THIÊN KIM *dịch*

Tái bản lần thứ 9

Câu chuyện về thành công thực sự trong kinh doanh và cuộc sống

NHÀ LÃNH ĐẠO KHÔNG CHỨC DANH

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

THÔNG TIN EBOOK

Tên sách

Nhà Lãnh Đạo Không Chức Danh

Nguyên tác

The Leader Who Had No Title

Tác giả

Robin Sharma

Dịch giả

Nguyễn Minh Thiên Kim

Thể loại

Kỹ Năng Làm Việc

Nhà Xuất Bản

NXB Trẻ

Ebook

2021 **kindlekobovn**

m.me/shibaloveskindle
eBooks collected and made by Shiba

THANK YOU FOR YOUR SUPPORT

VỚI MONG MUỐN TRẢI NGHIỆM ĐỌC SÁCH ĐIỆN TỬ PHẢI LÀ THÚ VỊ VÀ TỐT NHẤT, DỰ ÁN SƯU TẦM VÀ CHỈNH SỬA SÁCH EBOOK VỀ ĐỊNH DẠNG CHUẨN, VÀ ĐẸP ĐÃ ĐƯỢC SHIBA BẮT ĐẦU TỪ 2018. HY VỌNG NHỮNG LY CAFE YÊU THƯƠNG CỦA CÁC BẠN CÙNG VỚI SỰ VUI VẺ, ĐAM MÊ CỦA SHIBA SẼ ĐỂ LẠI CHO THẾ HỆ SAU NÀY 1 KHO SÁCH HAY ĐẸP VÀ HỮU ÍCH

Tôi dành tặng cuốn sách này cho riêng bạn, người đang đọc cuốn sách này. Sự sẵn sàng đánh thức người lãnh đạo bên trong bạn đã truyền cảm hứng cho tôi. Quyết tâm nỗ lực hết sức trong công việc của bạn đã khiến tôi xúc động. Và sự sẵn sàng giúp đỡ bất cứ người nào bạn gặp, giúp họ vươn lên một tầm cao hơn, đã khuyến khích tôi dành trọn cuộc đời mình để giúp mọi người có thể Lãnh Đạo Không cần Chức Danh.

Một cách nhẹ nhàng, bạn có thể rung chuyển thế giới.

MAHATMA CANDHI

Robin Sharma Gởi Đến Bạn

Cuốn sách bạn đang cầm trong tay là kết quả gần 15 năm làm việc của tôi trong vai trò cố vấn lãnh đạo cho nhiều công ty trong danh sách Fortune 500, bao gồm Microsoft, GE, Nike, FedEx, và IBM, cùng với những tổ chức lớn như Đại học Yale, Hội Chữ Thập Đỏ Mỹ, và Tổ chức Chủ tịch Trẻ. Bằng cách áp dụng kỹ năng lãnh đạo được hướng dẫn trong cuốn sách này, bạn sẽ trải nghiệm những kết quả bùng nổ trong công việc và giúp tổ chức của bạn vươn lên một tầm mức hoàn toàn mới của sự cách tân, thành công, và giữ được lòng trung thành của khách hàng. Bạn cũng sẽ thấy những cải thiện sâu sắc trong cuộc sống cá nhân và cách bạn thể hiện mình với thế giới.

Xin nhớ rằng: phương pháp lãnh đạo mà tôi chia sẻ với bạn được giới thiệu dưới dạng một câu chuyện. Nhân vật chính, Blake Davis; nhà cố vấn đặc biệt của anh, Tommy Flinn; cùng bốn người thầy phi thường đã làm thay đổi cách làm việc và cuộc sống của anh - tất cả đều là những nhân vật hư cấu. Nhưng hãy tin rằng bản thân kỹ năng lãnh đạo, cũng như các nguyên tắc, công cụ và những thủ thuật được đề cập trong câu chuyện là rất thực, và chúng đã giúp hàng trăm ngàn người ở nhiều tổ chức thành công nhất thế giới giành chiến thắng trong kinh doanh và vươn lên đứng đầu lĩnh vực của họ.

Tôi thật lòng hy vọng rằng cuốn sách Nhà Lãnh Đạo Không Chức Danh sẽ mang đến cho bạn và tổ chức mà bạn đang làm việc một giải pháp có thể thay đổi trò chơi, giúp bạn nhanh chóng và nhẹ nhàng đạt đến đỉnh cao nhất trong thời đại hỗn loạn và không có gì chắc chắn như hiện nay.

Robin Sharma

Tái bút: Để tiếp tục phát triển và đào sâu thêm những thay đổi về kỹ năng lãnh đạo của bạn khi đọc cuốn Nhà Lãnh Đạo Không Chức Danh, hãy ghé thăm website robinsharma. com, ở đây bạn có thể tìm thấy nhiều tài liệu hỗ trợ hoàn chỉnh, bao gồm các tập tin nghe nhìn kỹ thuật số, các bản tin định kỳ, các diễn đàn trao đổi, những khảo nghiệm đánh giá kỹ năng lãnh đạo trực tuyến, và những công cụ để xây dựng một đội ngũ xuất sắc.

CHƯƠNG 1

Tài Lãnh Đạo Và Thành Công Là Đặc Quyền Của Bạn

Không ai thành công vượt quá những giấc mơ ngông cuồng nhất của họ trừ phi họ bắt đầu bằng những giấc mơ ngông cuồng nhất.

- RALPH CHARELL

Viễn cảnh về một thành tựu là món quà lớn nhất mà một người có thể trao cho người khác.

-AYNRAND

MỖI NGƯỜI CHÚNG TA SINH RA LÀ MỘT THIÊN TÀI.

Đáng buồn là hầu hết chúng ta đều chết đi như một người trung bình. Tôi hy vọng bạn không cảm thấy khó chịu khi tôi tiết lộ điều bí mật mà mọi người vẫn giấu kín trong lòng đó quá sớm, khi chúng ta chỉ vừa mới làm quen với nhau. Nhưng tôi cần phải thành thật. Và tôi cũng cần nói thật rằng tôi chỉ là một người bình thường, may mắn học được một số bí mật phi thường đã giúp tôi trở nên siêu thành công trong kinh doanh và thỏa mãn hoàn toàn trong cuộc sống. Tôi đến đây để chia sẻ với bạn tất cả những gì tôi khám phá ra trong một cuộc phiêu lưu tuyệt vời.

“Chuyến đi” của chúng ta sẽ tràn đầy niềm vui và cảm hứng. Những nguyên tắc và công cụ mà bạn phát hiện được sẽ tự động giúp sự nghiệp của bạn cất cánh và giúp bạn thể hiện trọn vẹn những khả năng tốt nhất của mình. Nhưng trên hết, tôi hứa sẽ thật chân thành và thẳng thắn trong câu chuyện của mình.

Tôi tên là Blake Davis. Dù sinh ra ở Milwaukee nhưng tôi sống ở New York gần như cả cuộc đời mình. Và tôi vẫn yêu thích nơi này. Các nhà hàng, nhịp sống, con người... và cả những cây xúc xích bán trên đường - ngon không thể tin được. Đúng vậy, tôi thật sự thích thức ăn - một trong những thú vui của cuộc đời, ngoài những sở thích khác như những cuộc nói chuyện thú vị, những môn thể thao yêu thích và những cuốn sách hay. Dù sao, trên thế giới này không có nơi nào như Big Apple[1] cả. Tôi không hề có kế hoạch rời khỏi nơi đây, không bao giờ.

Hãy cho phép tôi giới thiệu đôi chút về mình trước khi kể cho các bạn nghe về những sự kiện đặc biệt đã đưa tôi đến vị trí như ngày hôm nay. Mẹ tôi là một phụ nữ dịu dàng nồng hậu. Cha tôi là một người đàn ông cương nghị. Cha mẹ tôi là những người chất phác, không hoàn hảo, nhưng cả hai đều luôn luôn làm tốt nhất những gì mình có thể làm. Và đối với tôi, điều tốt nhất bạn có thể làm là tất cả những gì bạn có thể làm. Một khi đã làm xong, bạn có thể về nhà và tận hưởng một giấc ngủ ngon. Lo lắng về những điều vượt quá tầm kiểm soát của mình chỉ khiến bạn thêm u sầu và đổ bệnh mà thôi. Vả lại, hầu hết những điều chúng ta lo lắng cũng không bao giờ thật sự xảy ra. Theo Kurt Vonnegut: “Những rắc rối thật sự trong cuộc sống của bạn có khuynh hướng là những điều mà bạn chưa từng nghĩ

đến, những thứ mà bạn không hề mong đợi sẽ xảy ra vào lúc 4 giờ chiều một ngày thứ Ba đẹp trời nào đó."

Cha mẹ đã định hình tính cách của tôi bằng nhiều cách. Cha mẹ tôi không có nhiều của cải vật chất, nhưng xét ở một khía cạnh nào đó, họ có tất cả mọi thứ: họ có sự dũng cảm và niềm tin, họ có những giá trị cao cả, và họ có lòng tự trọng sâu sắc. Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ về cha mẹ mình và không một ngày nào trôi qua mà tôi không cảm thấy biết ơn họ. Có những lúc ngồi một mình, tôi bỗng nhận ra một thực tế là chúng ta thường hay xem những người mình yêu thương nhất như một điều hiển nhiên. Cho đến khi họ không còn ở bên chúng ta nữa. Khi đó chúng ta lại lặng lẽ cầu ước một cơ hội thứ hai để có thể đối xử với họ như họ xứng đáng được hưởng. Đừng để những nỗi ân hận như thế xảy ra với bạn. Điều đó thường xảy ra với rất nhiều người. Nếu may mắn cha mẹ bạn vẫn còn sống, hãy yêu thương và tôn kính họ. Và hãy làm điều đó ngay ngày hôm nay.

Khi còn nhỏ, tôi là một đứa trẻ ngoan. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện làm tổn thương ai hay phá hỏng cái gì. Tôi học khá giỏi ở trường, được nhiều bạn gái ngưỡng mộ và đóng vai trò chủ đạo trong đội bóng của trường trung học. Mọi thứ thay đổi khi cha mẹ tôi qua đời trong một tai nạn.

Mặt đất dưới chân tôi sụp đổ. Tôi mất hết tự tin. Tôi mất tập trung. Cuộc sống của tôi bị sa lầy.

Vào những năm chập chững bước vào tuổi 20, tôi nhảy từ công việc này đến công việc khác, sống một cuộc sống không mục đích. Tôi nhạt nhẽo và không quan tâm bất cứ điều gì. Suốt ngày tôi đắm chìm vào chiếc tivi, nhồi nhét thức ăn và suy nghĩ những chuyện

không đâu - tất cả nhằm tránh né một cảm giác đau đớn khi nhận ra mình không có tiềm năng gì cả.

Vào thời điểm đó, đối với tôi, công việc chỉ là một phương tiện kiếm tiền chứ không phải một nơi để tôi thể hiện hết mình. Một công việc không là gì khác hơn một cách thô thiển để ngày dài trôi qua, chứ không phải một cơ hội tuyệt vời để phát triển và trở thành một nhân vật thành công như tôi hằng mong muốn. Đi làm chỉ là một cách giết thời gian, chứ không phải một dịp đặc biệt để tôi có thể giúp những người khác tỏa sáng, xây dựng một tổ chức tốt hơn, và qua đó xây dựng một thế giới tốt đẹp hơn.

Cuối cùng tôi quyết định nhập ngũ. Dường như đó là một quyết định đúng đắn có thể giúp tôi cảm thấy mình vẫn còn tồn tại trên đời và tìm kiếm một trật tự nào đó giữa thế giới hỗn độn này. Tôi được đưa đến cuộc chiến ở Iraq. Và dù quân đội thật sự đã mang đến một cách sống mới cho tôi, nhưng nó cũng mang đến những trải nghiệm vẫn còn tiếp tục ám ảnh tôi mãi đến tận hôm nay. Tôi chứng kiến những người bạn đã từng trải qua những khóa huấn luyện cơ bản với mình chết trong những trận chiến đẫm máu. Tôi nhìn thấy những người lính bị thương rất nặng và rên rỉ trong đau đớn cùng cực. Và tôi nhận ra lòng nhiệt huyết nóng bỏng trước đây trong tôi đang héo dắt dần theo thời gian; khi tôi ngày càng lún sâu vào vũng bùn tuyệt vọng này. Dù may mắn không bị thương tích thật sự trong chiến tranh, nhưng tôi vẫn trở thành một người lính bị tổn thương. Và tôi mang những bóng ma chiến trận theo mình đi đến mọi nơi.

Một ngày kia, đột nhiên tôi được lệnh hồi hương. Mọi chuyện diễn ra chóng vánh. Tôi được đưa lên một chiếc máy bay, bay về nhà, và sau một vài ngày kiểm tra sức khỏe, tôi được giao lại các thứ giấy tờ.

Tôi được cảm ơn vì đã phục vụ đất nước và mọi người chúc tôi may mắn. Vào một buổi trưa mùa thu nắng đẹp, tôi dạo bước trên một con phố, và bất chợt đi đến một kết luận kinh hoàng: Tôi lại hoàn toàn cô độc.

Cuộc đấu tranh lớn nhất của tôi là tìm cách hòa nhập lại với một xã hội đã quên lãng mình. Hàng đêm, tôi không thể ngủ được - đầu óc tôi bị ám ảnh bởi những ký ức kinh hoàng mà tôi đã tận mắt chứng kiến trong chiến tranh. Mỗi buổi sáng, tôi nằm trên giường hàng giờ, cố gắng lấy lại năng lượng để bắt đầu một ngày mới. Cơ thể tôi đau nhức. Tôi cảm thấy sợ hãi vô cớ và khó hòa hợp được với bất cứ ai ngoài những người bạn cựu chiến binh như mình. Những thứ trước đây tôi từng yêu thích giờ trở nên quá vụn vặt và nhàm chán. Cuộc sống của tôi không còn ý nghĩa hay mục đích gì nữa. Đôi lúc tôi ước gì mình chết đi.

Có lẽ một trong những món quà lớn nhất mà cha mẹ cho tôi chính là sự đam mê học hỏi, nhất là học qua sách.

Bên trong mỗi cuốn sách là những ý tưởng mà nếu được biến thành hành động, chúng có thể có quyền năng thay đổi cuộc sống của mỗi con người. Có lẽ không có gì khôn ngoan bằng việc đầu tư để trở thành một nhà tư duy giỏi và phát triển một đầu óc mạnh mẽ hon. Học hỏi không ngừng là một trong những đặc điểm tiêu biểu của một con người phóng khoáng và đầy năng lực. Và sự tự học không ngừng là một trong những thủ thuật lớn nhất để tồn tại qua những lúc biến động. Những người giỏi nhất dường như luôn có những thư viện lớn nhất.

Và như vậy, tôi bắt đầu làm việc tại một nhà sách ở SoHo. Nhưng vì thái độ tiêu cực và cách cư xử quá tự mãn nên tôi không làm tốt

công việc của mình. Tôi thường xuyên bị quản lý khiển trách và tôi nghĩ chắc chắn mình sẽ bị sa thải vào một ngày nào đó. Tôi thường không tập trung, không có tinh thần đội nhóm, và làm việc dưới mức trung bình. Nhưng tình yêu với sách đã cứu tôi. Trong khi một số người rời nhà sách tỏ ra không hài lòng với cách làm việc quá tệ của tôi thì một số khách hàng khác lại tỏ ra thích tôi. Nhờ đó nên tôi được giữ lại, nhưng công việc của tôi lúc đó chỉ như một sợi chỉ mành treo chuông.

Và đã đến lúc mọi chuyện trở nên tốt đẹp. Một ngày nọ, phép màu xuất hiện. Khi tôi ít mong đợi một điều tốt đẹp nhất thì một điều tốt đẹp nhất lại đến với tôi. Và trò chơi thay đổi hoàn toàn. Một người khách lạ đến gặp tôi ở nhà sách. Và những bài học mà ông dạy tôi trong những lúc gặp nhau ngắn ngủi đã đập vỡ tan mọi giới hạn mà tôi đang bám víu - mở ra cho tôi một cách làm việc hoàn toàn mới và một cách sống hoàn toàn mới.

Giờ đây, ở tuổi 29 - giữa những thành công và niềm hứng khởi mà trước đây tôi chỉ biết mơ đến - tôi hiểu ra rằng những giờ phút khó khăn thật sự khiến người ta giỏi hơn. Rằng giữa khó khăn luôn luôn có cơ hội. Và rằng mỗi người chúng ta sinh ra để chiến thắng - trong cả công việc và cuộc sống. Đã đến lúc tôi nên chia sẻ những gì xảy ra với mình.

CHƯƠNG 2

Gặp Gỡ Một Nhà Cố Vấn Lãnh Đạo

Mỗi ngày đến rồi đi như những vị khách ẩn mặt chậm chạp được một người bạn thân thiết từ nơi xa gởi đến với chúng ta nhưng họ không nói gì cả. Và nếu chúng ta không sử dụng những món quà mà họ mang đến, họ sẽ lặng lẽ đem chúng đi.

- RALPH WALDO EMERSON

ĐÓ LÀ MỘT BUỔI SÁNG THỨ HAI TẺ NHẠT, như mọi sáng thứ Hai khác. Nhóm chúng tôi vừa kết thúc cuộc họp hàng tuần - một cuộc họp vào đầu tuần để khen ngợi những nhân viên dịch vụ khách hàng xuất sắc và thúc đẩy nhân viên làm việc. Nhà sách của chúng tôi đang hoạt động khá tệ về mặt doanh thu, và một số người trong tổ chức nghĩ rằng sớm muộn gì nó cũng sẽ bị đóng cửa khi công ty mẹ bắt đầu tái cơ cấu lại. Chi phí cần được cắt giảm, các hoạt động cần được cải thiện, và lợi nhuận cần gia tăng. Phải thật nhanh chóng.

Mục đích của cuộc họp là kết nối lại mọi người trong nhóm với nhiệm vụ và những giá trị của công ty, cũng như "lên dây cót" cho một tuần làm việc sắp tới. Vào cuối mỗi năm, mỗi nhà sách sẽ đề cử một nhân viên xuất sắc nhất làm ứng viên cho giải thưởng Người

Bán Sách Giỏi Nhất Nước Mỹ do công ty tổ chức - người chiến thắng sẽ được thưởng một khoản tiền mặt khá lớn và kỳ nghỉ một tuần ở Aruba. Trên thực tế, tất cả những chuyện này lại khiến tôi cảm thấy nản lòng và thậm chí còn thờ ơ hon trong cách làm việc mỗi ngày. Và tôi không gặp khó khăn gì trong việc thể hiện những cảm giác đó với bất cứ đồng nghiệp nào không may gặp tôi giữa đường.

Rồi một điều bí ẩn xảy ra. Khi đang lặng lẽ nhấm nháp một tách cà phê, ẩn mình sau một trong những kệ sách cao để khỏi phải làm bất cứ chuyện gì, tôi cảm giác có người vỗ vai mình. Tôi quay ngoắt lại và sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trước mặt tôi là một người đàn ông kỳ quặc với một bộ quần áo nhếch nhác, cũ kỹ và thủng rách, ông mặc một chiếc áo gi-lê kẻ sọc sờn rách, tay áo sơ-mi xắn lên như thể tinh thần của ông là tất cả, bất chấp vẻ ngoài tồi tàn. Túi áo gi-lê lòi ra một chiếc khăn tay màu vàng in những biểu tượng Chuột Mickey nhỏ và quanh cổ ông đeo một sợi dây chuyền bạc với những chữ viết tắt chạm khắc đơn giản: LKC.

Tôi nhìn xuống chân ông. Thật ngạc nhiên, ông mang một đôi giày mới toanh bóng loáng với những đồng xu lấp lánh tô điểm phía mũi giày, ông vẫn đứng bất động im lặng, cảm nhận sự khó chịu của tôi với mỗi giây phút kéo dài trôi qua mà không ai nói gì cả (một món quà hiếm hoi trong thế giới nói nhiều làm ít này).

Gương mặt người lạ là một đại dương những nếp nhăn, cho thấy ông đã rất già. Hàm răng ông lởm chởm với những vết ố vàng rõ nét. Mái tóc rối bù như xơ mướp chĩa khắp mọi hướng. Mái tóc ông khiến tôi nhớ lại hình ảnh Albert Einstein vĩ đại đang thè lưỡi nghịch ngợm trong tấm ảnh đen trắng.

Nhưng trên hết, điều khiến tôi sững sờ về nhân vật kỳ quặc đang đứng trước mặt mình vào buổi sáng thứ Hai trần tục đó chính là đôi mắt sắc sảo của ông. Trong khi bề ngoài nhàu nhĩ của ông có thể khiến mọi người nghĩ rằng ông là một kẻ vô gia cư hay thậm chí một người điên thì cái nhìn của ông lại rất mạnh mẽ và đôi mắt rất tinh anh. Tôi biết điều này nghe có vẻ lạ lùng, nhưng từ cái nhìn như mê hoặc của ông, tôi không chỉ có cảm giác an toàn mà còn cảm thấy mình đang đứng trước một con người rất quyền lực.

"Chào Blake," cuối cùng người đàn ông bí ẩn cũng mở miệng với một giọng trầm đầy tự tin khiến tôi cảm thấy thoải mái hơn. "Thật sự rất vui được gặp anh. Tôi nghe mọi người nói rất nhiều về anh trong nhà sách này."

Người này biết tên tồi! Có lẽ tôi nên cảm thấy lo lắng. Nói cho cùng, New York cũng là nhà của một số người rất lạ, và bề ngoài của người đàn ông này khiến tôi bối rối. Ông ta là ai? Ông ta vào nhà sách để làm gì? Tôi có nên gọi bảo vệ không? Và làm thế quái nào mà ông ta biết tên tôi?

"Thoải mái nào, cậu bé," ông nói, chìa tay ra bắt tay tôi. "Tôi tên là Tommy Flinn. Tôi từ khu Upper East Side chuyển đến đây. Tôi biết trông tôi có vẻ không giống như một người làm việc ở một nhà sách nhưng thật sự tôi là Nhân viên Xuất sắc trong Năm của năm ngoái. Tốt hơn anh nên tỏ ra dễ thương với tồi. Một ngày nào đó tôi sẽ là sếp của anh đấy."

“Ông đùa à? Ông làm việc cho công ty này?” tôi buột miệng thốt lên.

“Đúng vậy. Nhưng đừng lo. Tôi không hề có hứng thú trở thành quản lý của anh. Chức danh đối với tôi không có ý nghĩa gì cả. Với

tôi, làm tốt nhất công việc của mình mới là vấn đề. Và tôi không cần một quyền lực chính thức nào để làm điều đó cả. Hy vọng anh không cảm thấy khó chịu khi tôi nói thế này, nhưng tôi được xếp loại là nhân viên số một của công ty sách trong 5 năm liên tục vừa qua," ông vừa nói với một nụ cười tự hào vừa xát tay vào chiếc khăn hình Chuột Mickey.

Con người kỳ quặc này hẳn đang bị ảo giác. Có lẽ tôi nên bỏ chạy khi vẫn còn cơ hội. Nhưng việc đó sẽ khiến tôi trông rất ngớ ngẩn. Các đồng nghiệp sẽ không xem trọng tôi như trước, và tôi ghiền món cà phê của mình đến mức không thể bỏ nó lại khi chưa uống xong. Cũng phải thừa nhận rằng người đàn ông này có cái gì đó rất thú vị. Tôi quyết định đứng lại.

Tôi nhìn quanh xem có chiếc máy quay phim lén nào không. Có thể các đồng nghiệp cố ý sắp xếp màn kịch này để họ có thể có một trận cười vỡ bụng với những phản ứng ngờ nghệch của tôi. Nhưng tôi không thấy một chiếc máy quay phim nào cả. Thế nên tôi quyết định tiếp tục.

"Được rồi," tôi nói, giọng tôi hơi run mặc dù khi còn là một người lính, tồi đã từng đối mặt với nhiều tình huống kinh khủng hơn nhiều. "Chào ông Tommy. Rất vui được gặp ông. Tại sao họ lại chuyển ông đến nhà sách này?" tôi hỏi, mặc dù tôi thật sự muốn nói thêm, "mà không phải tối một nhà thương điên?". Tôi nói, "Ông biết đấy, họ nói ở đây chúng tôi là một con tàu sắp bị đắm".

"Ô, họ không buộc tôi phải đến đây, Blake - do tôi đề nghị đấy," ông trả lời, vẫn bằng một giọng tự tin và ôn hòa. "Tôi muốn được chuyển đi. Tôi không có gì để phát triển ở nhà sách cũ. Và tôi nghĩ mình có thể làm nên sự khác biệt ở đây. Hoàn cảnh càng khó khăn

thì cơ hội sẽ càng tuyệt diệu, Blake. Vì vậy tôi muốn đến đây làm việc với anh," ông mỉm cười.

Tôi không biết cuộc nói chuyện này sẽ đi đến đâu. Người này là ai? Và những biểu tượng Chuột Mickey trên chiếc khăn tay của ông ta bắt đầu khiến tôi khó chịu - mặc dù tôi không hề có ý định thiếu tôn kính với chú chuột nhỏ mà tôi biết từng đem niềm vui đến cho hàng triệu người.

"Cái tên Oscar có gọi nhớ gì cho anh không, Blake?"

Tôi giật bắn mình và nín thở vài giây. Tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn. Hai chân tôi bắt đầu run rẩy. Cha tôi tên là Oscar.

"Cha tôi tên là Oscar," tôi nhẹ nhàng nói, cảm thấy xúc động khi nỗi buồn mà tôi từng chôn giấu sau cái chết đột ngột của cha mẹ tôi tràn về. Trong giây phút đó, tôi cảm thấy ông là một con người dịu dàng, ông đặt tay lên vai tôi.

"Cha anh là bạn thân của tôi khi còn ở Milwaukee. Chúng tôi cùng nhau lớn lên, nhưng chưa bao giờ gặp lại kể từ khi cha anh chuyển đến New York. Chúng tôi giữ liên lạc qua thư từ, những lá thư rất dài để chia sẻ về cuộc sống của mình. Chính cha anh đã khuyến khích tôi chuyển đến thành phố này khi tôi không kiếm được việc làm. Cá tính mạnh mẽ của ông ấy khiến tôi nhớ lại sự can đảm dường như bị lãng quên bên trong con người mình. Tôi rất tiếc về những gì xảy đến cho cha mẹ anh, Blake. Cả hai đều là người tốt".

"Dù sao đi nữa," ông tiếp tục, nhìn thẳng vào mắt tôi. "Oscar luôn kể cho tôi nghe về anh và mọi việc anh làm. Ông luôn bảo tôi rằng anh có rất nhiều tiềm năng, và ông cảm thấy anh được sinh ra để làm một điều gì đó rất đặc biệt. Ông thật sự tin tưởng ở anh, Blake. Nhưng ông cảm thấy anh cần một người để khuyến khích và hướng

dẫn anh cách để đạt đến những tiềm năng tốt nhất của mình. Và vì một lý do gì đó, ông cảm thấy người đó không phải là mình."

Tôi không thể tin được những gì tôi đang nghe. Thật bất ngờ khi người lạ này lại là bạn thân của cha tôi. Đó không thể là sự thật. Tôi ngồi sụp xuống một chiếc ghế nhỏ và tựa lưng vào chồng sách phía sau.

"Đừng lo, Blake. Lạc đường cũng là một phần trong việc tìm kiếm con đường đúng đắn. Đôi khi chúng ta cần phải lạc đường trước khi có thể phát triển một cái nhìn rõ ràng về con đường mình cần phải đi. Tất cả những gì anh đã trải qua, từ sự mất phương hướng cá nhân cho đến nhiệm vụ quân sự ở Iraq, tất cả đều là những sự chuẩn bị."

"Chuẩn bị à?" tôi lẩm nhẩm, vẫn còn cảm thấy một đám sương mù trong đầu mình.

"Đúng vậy. Nếu anh chưa từng trải qua những gì anh đã trải qua, sẽ không có cách gì để anh chịu lắng nghe những điều mà tôi dạy anh cả. Cuộc đời phải vùi dập anh để anh có thể đứng dậy mạnh mẽ hơn. Nào, cậu bé, hãy chờ xem những bước đột phá mà anh sẽ trải nghiệm. Và trước khi anh nhận ra thì anh đã trở thành ngôi sao nhạc rock của công ty sách này rồi," Tommy cao giọng một cách đầy nhiệt huyết.

"Ngôi sao nhạc rock ư?" tôi hỏi.

Tommy lập tức đấm tay vào không khí và bắt đầu lắc hông như đang biểu diễn một vũ điệu của Mick Jagger, nhưng cảnh tượng này không có gì đẹp đẽ cả. "Đúng thế, một ngôi sao nhạc rock," ông cười đáp.

"Chú à...," tôi đổi cách xưng hô. "Cháu gặp khó khăn ngay cả trong việc trải qua một ngày ở đây. Cháu biết chú muốn giúp cháu và

cháu thật sự bất ngờ khi chú biết cha cháu. Nhưng chú thật sự không biết cháu đã trải qua những gì đâu. Cháu vẫn còn bị ám ảnh bởi những cảnh tượng trong chiến tranh. Buổi tối cháu không thể ngủ được, nên gần như sáng nào cũng mệt nhoài. Và mặc dù cháu đã giải ngũ một thời gian rồi nhưng cháu và bạn gái vẫn không thể trở lại mối quan hệ thân thiết như trước kia được. Vì vậy mục đích của cháu bây giờ không phải trở thành một ngôi sao trong công việc. Mục đích của cháu bây giờ chỉ là làm thế nào để tồn tại thôi."

Tommy khoanh tay lại. ông nhìn sâu vào mắt tôi.

"Tôi hiểu," ông nói, giọng trở nên nghiêm túc. "Và tôi tôn trọng những gì anh đang nói, Blake. Nhưng anh hãy cởi mở hơn với những gì tôi muốn chia sẻ với anh. Cuộc đời tôi cũng là một mớ hỗn độn. Nhưng nó đã hoàn toàn thay đổi. Dường như có một phép màu đã xảy ra. Và tôi bảo đảm rằng điều tương tự cũng sẽ xảy ra với anh. Nhiều năm trước, tôi đã hứa với cha anh là tôi sẽ giúp đỡ anh. Nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy lúc nào là thuận tiện để đến thăm anh cả. Rồi do một dịp tình cờ định mệnh nào đó, tôi thấy tên anh trong danh sách những người đến xin việc ở nhà sách này. Một trong những điều thú vị khi đoạt giải Người Bán Sách Giỏi Nhất Nước Mỹ, ngoài tiền thưởng và chuyến nghỉ mát ở vùng biển Caribbe, là một cơ hội được tham gia hội đồng tuyển dụng và được ăn sáng thường xuyên với ban quản trị, trao đổi ý kiến về việc làm thế nào để xây dựng một công ty tốt hơn. Tôi nhận ra đây là một cơ hội để tìm đến với anh - và chia sẻ một triết lý lãnh đạo trong kinh doanh và thành công trong cuộc sống mà tôi đã được học từ nhiều năm trước, khi tôi cũng đang bị mất phương hướng trong sự nghiệp và cuộc sống riêng tư. hãy tưởng tượng một ngày nào đó, anh trở nên giỏi đến mức mỗi

buổi sáng khi anh bước vào cửa, mọi người đều reo hò như thể họ đang tung hô ColdPlay, U2, hay Green Day!” Tommy nói một cách say mê.

Tôi bật cười trước ý tưởng này. Có lẽ sẽ rất tuyệt nếu làm một ngôi sao nhạc rock trong công ty. Và chắc chắn tôi muốn có một cơ hội đến Aruba, cùng khoản tiền thưởng kếch xù.

Tommy tiếp tục, “Và hãy tưởng tượng anh không chỉ đạt đến đẳng cấp thế giới trong sự nghiệp mà còn đạt được những điều tốt đẹp nhất về mặt sức khỏe và các mối quan hệ cũng như hạnh phúc trong cuộc sống. Tôi có thể hướng dẫn anh chính xác làm thế nào để có được tất cả những điều đó. Việc đó dễ dàng hơn anh nghĩ rất nhiều.”

“Chữ LKC trên sợi dây chuyền mà chú đeo có liên quan đến những gì chú muốn dạy cháu không?” tôi tò mò hỏi.

"Tốt lắm,” Tommy vỗ tay và lịch sự trả lời. "Mọi chuyện không khó như tôi tưởng. Đúng vậy, LKC chính là tâm điểm của phương pháp mà anh sắp sửa khám phá. Nó là một cách làm việc - và một cách sống - đơn giản một cách sâu sắc, nhưng sâu sắc một cách đơn giản. Vào cái ngày mà tôi được học nó với bốn người thầy rất đặc biệt, một cái gì đó sâu thẳm bên trong tôi đã thay đổi. Và một quyền năng tự nhiên bên trong tôi đã được đánh thức. Tôi không bao giờ trở lại như cũ nữa. Tôi biết điều đó nghe có vẻ lạ lùng và khó tin, Blake. Nhưng đó chính xác là những gì đã xảy ra. Tôi nhìn sự nghiệp và cuộc sống cá nhân của mình qua một lăng kính hoàn toàn mới. Thật sự, gần như ngay lập tức sau khi hiểu được quá trình này, tôi bắt đầu nhìn cả thế giới bằng một cặp mắt mới. Và những kết quả đáng kinh ngạc bắt đầu xuất hiện.”

Tôi cảm thấy tò mò. Hoài nghi, đúng vậy, nhưng cũng thích thú. Bản năng mách bảo tôi rằng ông không nói dối, mặc dù vẻ ngoài của ông khá kỳ quặc và câu chuyện của ông cũng vậy. Tôi hỏi, "Nó mạnh mẽ đến thế sao - cái lý thuyết mà chú khám phá ra ấy?"

"Đúng vậy," Tommy trả lời đơn giản, vuốt ve những chữ LKC trên sợi dây chuyền một cách vô thức. "Nó thật sự rất mạnh mẽ," ông nói thêm, giọng nhỏ dần, rồi ông lặng lẽ đưa tay nghịch mái tóc bù xù của mình.

Nhà sách bắt đầu đông người, và tách cà phê của tôi cũng nguội lạnh rồi. Tôi bị xao lãng một lúc. Sau đó, tôi quyết định hỏi thẳng, "Chú Tommy, cháu muốn hỏi điều này, hy vọng chú không phiền. Nhưng nếu cái lý thuyết LKC ấy đặc biệt đến thế thì tại sao đến giờ chú vẫn còn phải làm việc trong nhà sách này? Chú không thể nghỉ hưu sao? Và cháu xin lỗi, nhưng chú đến đây làm việc ở một vị trí lính quèn giống như cháu chứ không phải vị trí của một quản lý hay lãnh đạo gì đó. Những lý thuyết của chú dường như không giúp được chú nhiều lắm thì phải," tôi nói với vẻ hơi chế nhạo.

Tôi cẩn thận quan sát phản ứng của Tommy. Tôi nghĩ hẳn ông sẽ tỏ ra phòng thủ và có thể là giận dữ, giống như hầu hết mọi người khác khi bị thách thức. Nhưng Tommy vẫn tỏ ra hòa nhã. ông im lặng một lúc rồi mỉm cười.

"Câu hỏi hay đấy, Blake. Anh rất thẳng thắn. Và tôi thích thế. Diễn đạt hơi thô thiển một chút, nhưng có thể nói rằng anh sẵn sàng nói lên quan điểm của mình. Và đó thật sự là một phẩm chất tuyệt vời. Trước nhất, anh nói đúng về vụ nghỉ hưu. Tôi đã qua lâu rồi cái tuổi mà hầu hết mọi người đều nghỉ hưu. Thật sự, tôi vừa tròn 77 tuổi vào tuần trước."

"ô, chúc mừng sinh nhật chú," tôi xen vào, cảm thấy hơi bối rối và ân hận về sự thô lỗ của mình. Tôi không nên tỏ ra quá cứng rắn với Tommy. Ông là một người già, và cha mẹ dạy tôi cần phải đối xử với những người già một cách hết mực tôn kính.

"Cảm ơn anh," ông trả lời, "nhưng thật sự tôi cảm thấy mình còn khá trẻ. Dù sao thì tuổi tác cũng chỉ là một trạng thái tinh thần - một cái nhãn dùng để phân loại mọi người và đặt ra giới hạn về những việc người ta có thể làm. Tôi không khống chế cuộc đời mình bằng những cái nhãn đó. Nhưng đúng vậy, tôi vẫn còn làm việc cho công ty này trong khi tôi có thể nghỉ hưu. Tôi đã làm ở đây hơn 50 năm rồi."

"Ô," tôi thốt lên ngạc nhiên.

"Vấn đề là, tại sao tôi phải từ bỏ một công việc mà tôi rất yêu thích? Tôi đang tận hưởng cuộc sống. Và làm một công việc mình yêu thích là một trong những cách giữ cho trái tim tôi luôn tươi trẻ. Ở đây tôi có thể làm việc một cách sáng tạo và không ngừng mở rộng tư duy bằng cách giải quyết nhiều vấn đề khác nhau. Tôi có cơ hội làm bạn với nhiều người bằng cách đối xử tốt với khách hàng đến mức họ phải ngạc nhiên. Và tôi có cơ hội khích lệ các bạn đồng nghiệp cùng làm việc bằng cách biến mình thành một tấm gương điển hình. Tôi cảm thấy rất hạnh phúc bởi vì làm tốt công việc là một trong những thủ thuật đơn giản nhất và tốt nhất để được tận hưởng một niềm vui sâu sắc. Tất cả những điều đó khiến cuộc sống của tôi tràn đầy ý nghĩa," Tommy nói.

"ô, cháu xin lỗi vì đã tỏ ra thô lỗ," tôi nói khẽ, vẫn ngồi trên chiếc ghế nhỏ, ngước nhìn người đàn ông mà tôi bắt đầu nhận ra sẽ trở thành một người cố vấn cần thiết cho mình.

"Không sao cả. Nhưng tôi muốn nói thêm về lý do vì sao tôi không phải một nhà quản lý ở đây, bởi vì đó chính là cốt lõi của lý thuyết LKC. Tôi không muốn và không cần phải trở thành một nhà quản lý. Đơn giản là tôi không có hứng thú."

"Chính xác thì LKC là viết tắt của chữ gì vậy, chú Tommy?" tôi hỏi, trở nên ngày càng quan tâm hơn đến câu chuyện.

"À, trước tiên, không có phép màu gì cả. Đó là một phương pháp rất thực tế để sống và làm việc. Anh biết rằng thế giới của chúng ta đang trải qua nhiều thay đổi lớn. Chúng ta đang ở vào một thời đại hoàn toàn không có gì chắc chắn và hoàn toàn hỗn độn. Những gì trước đây có thể áp dụng thì ngày nay không thể áp dụng được nữa."

"Cháu đồng ý. Mỗi ngày mang đến những thách thức mới và những điều lộn xộn mới. Tổ chức này dường như đang phải chịu đựng quá nhiều. Khách hàng than phiền với cháu rằng cuộc sống trở nên quá phức tạp. Mọi người cháu gặp đều tỏ ra căng thẳng với mọi thay đổi. Vậy giải pháp là gì, chú Tommy?"

"Sự Lãnh đạo," ông trả lời ngắn gọn. ông nói thêm, "Chỉ có một cách duy nhất để một doanh nghiệp có thể chiến thắng trong thế giới hiện nay của chúng ta, Blake. Không một giải pháp nào khác có thể tồn tại lâu dài được."

"Cách duy nhất đó là gì?"

"Phát triển và trưởng thành tinh thần lãnh đạo của mỗi người trong tổ chức nhanh hon đối thủ. Cách duy nhất để một công ty không bị ăn tươi nuốt sống là phải củng cố năng lực của mỗi cá nhân ở mọi cấp bậc để có thể lãnh đạo trong mọi việc họ làm. Tôi đang nói từ một lao công cho đến một Tổng giám đốc, mọi người đều phải thể

hiện tinh thần lãnh đạo và chịu trách nhiệm về thành công của công ty. Đồng thời, ý tưởng này áp dụng cho bất cứ một tổ chức nào, chứ không chỉ là các công ty kinh doanh. Những tổ chức phi lợi nhuận cần phải xây dựng lãnh đạo ở mọi cấp bậc. Các hiệp hội ngành nghề cần phải xây dựng lãnh đạo ở mọi cấp bậc. Các cơ quan chính phủ và phi chính phủ cần phải xây dựng lãnh đạo ở mọi cấp bậc. Các thành phố và cộng đồng cần phải xây dựng lãnh đạo ở mọi cấp bậc. Ngay cả các trường học cũng cần phải hiểu rằng mỗi cá nhân đều có khả năng thể hiện tinh thần lãnh đạo trong mọi việc họ làm - nếu họ nghiêm túc muốn tồn tại và phát triển trong những thời điểm thay đổi chóng mặt như hiện nay."

"Cháu chưa bao giờ nghĩ về tinh thần lãnh đạo như thế này cả, chú Tommy. Cháu chỉ nghĩ rằng những nhà lãnh đạo là những người điều hành một tổ chức, chẳng hạn như một tổ chức quân sự hay một tổ chức kinh doanh, " tôi thừa nhận.

"Tất cả chúng ta đều cần phải bắt đầu thể hiện tinh thần lãnh đạo, Blake, bất kể chúng ta đang ở vị trí nào. Anh không còn có thể bào chữa rằng vì anh không có một chức danh nên anh không cần chịu trách nhiệm về kết quả thành bại của công ty được nữa. Để thành công, mọi người đều phải xem mình là một phần trong nhóm lãnh đạo. Anh không cần phải có một chức danh chính thức thì mới lãnh đạo được - anh chỉ cần sự mong muốn tham gia và quyết tâm tạo nên những khác biệt tích cực. Mẹ Teresa từng nói:

'Nếu mọi người đều quét sân trước nhà thì cả thế giới sẽ sạch sẽ'."

"Nghĩa là để mỗi người thể hiện tinh thần lãnh đạo, chúng ta cần bắt đầu bằng cách thật sự xuất sắc trong vai trò hiện tại của mình. Có

phải chú đang muốn nói thế không?"

"Chính xác." Tommy bước đến một chiếc ghế nhỏ khác giữa lối đi và trèo lên đó. ông bắt đầu vẫy hai tay như một người chỉ huy dàn nhạc. Ồng nhắm mắt lại rồi bắt đầu rì rầm. Người đàn ông này thật vui nhộn. Kỳ quặc, nhưng vui nhộn.

"Chú làm gì thế chú Tommy?" tôi kêu lên, không thể tin được ông lại làm như thế. Một số khách hàng nhìn ông với vẻ thích thú. Một cậu bé đang cầm một cuốn sách chỉ tay vào ông cười khúc khích.

"Chuyện gì sẽ xảy ra với một bản giao hưởng nếu chỉ một nhạc công trong dàn nhạc chơi lạc điệu hoặc chơi không hay?"

"Cháu hiểu rồi. Bản nhạc sẽ hỏng hết và cả dàn nhạc sẽ rối tung," tôi trả lời, trong lòng cảm kích sự minh họa sống động của ông.

Tommy vẫn đứng trên chiếc ghế nhỏ. ông chuyển sang giả làm một diễn viên, ông gầm lên, "Hãy sống thực với bản thân, và cũng như đêm phải nối tiếp ngày, bạn không thể giả dối với người khác mãi được. " Giọng ông ngâm nga nghe như một diễn viên kịch Shakespeare.

"Câu nói đó có ý nghĩa gì?" tôi khoanh tay lắc đầu.

"Trong lĩnh vực sân khấu, người ta thường nói, 'Không có vai diễn nào là vai phụ cả'. Trong kinh doanh cũng vậy, Blake ạ. Cũng tương tự như ví dụ về dàn nhạc giao hưởng. Cách duy nhất để bất cứ tổ chức nào - hay bất cứ người nào - có thể chiến thắng trong những thời điểm thay đổi cách mạng là phải bắt đầu hoạt động theo một mô hình lãnh đạo cách mạng mới. Toàn bộ mô hình này xoay quanh việc tạo nên một môi trường và một nền văn hóa mà mọi người đều phải thể hiện tinh thần lãnh đạo. Mọi người đều cần hướng đến sự đổi mới. Mọi người đều cần phải truyền cảm hứng

cho các bạn đồng nghiệp của mình. Mọi người đều cần nắm bắt sự thay đổi. Mọi người đều cần phải chịu trách nhiệm về kết quả chung. Mọi người đều cần phải tích cực. Mọi người đều cần phải thể hiện hết sức mình. Và một khi họ làm được những điều đó, tổ chức của họ sẽ không chỉ có thể thích nghi một cách hoàn hảo với những điều kiện thay đổi mà nó còn có thể vươn lên đứng đầu lĩnh vực của mình."

"Vậy ý chú là ở công ty này chúng ta không cần một chức danh gì cả à? Cháu không chắc ngài Tổng giám đốc sẽ thích triết lý lãnh đạo cách mạng mới này của chú đâu, chú Tommy," tôi mỉm cười nói, nhấp một ngụm cà phê đã nguội lạnh.

"Không. Tôi muốn nói thật rõ điểm này. Tôi không hề nói rằng một tổ chức không cần có chức danh. Thật sự, họ nên có. Chúng ta cần những người trong ban quản trị đặt ra những tầm nhìn mới, lèo lái con tàu và chịu trách nhiệm cuối cùng về kết quả. Chức danh và cấu trúc cấp bậc sẽ duy trì trật tự và giữ cho mọi hoạt động trôi chảy. Nhưng tôi nói rằng để một tổ chức có thể phát triển thịnh vượng giữa những hỗn loạn trong thế giới kinh doanh ngày nay, mỗi người chúng ta đều phải chịu trách nhiệm cá nhân bằng cách trở thành một Tổng Giám đốc trong vai trò của mình và trở thành một người lãnh đạo ở vị trí hiện tại của mình. Mọi công việc đều quan trọng. Và một kết quả tuyệt vời khi thể hiện tinh thần lãnh đạo trong phạm vi ảnh hưởng của anh là: Anh thể hiện tinh thần lãnh đạo càng tốt thì phạm vi ảnh hưởng của anh sẽ càng mở rộng. Đó là một ý tưởng lớn, Blake. Và cho dù có chức danh chính thức hay không thì anh vẫn có thể có toàn quyền kiểm soát việc anh thể hiện mình trong vai trò hiện tại như thế nào. Khả năng cao nhất của con người là khả năng mỗi

người phải lựa chọn cách chúng ta phản ứng với môi trường xung quanh mình. Và khi mỗi người đều chọn thể hiện tốt nhất trong công việc và lãnh đạo cá nhân thì dĩ nhiên, cả tổ chức sẽ nhanh chóng tiến lên tầm cỡ thế giới."

"Vậy LKC có nghĩa là gì?" tôi hỏi.

"Trước hết, đó là một triết lý biến đổi cho công việc và cuộc sống mà bất cứ ai, ở bất cứ độ tuổi nào, từ bất cứ nơi nào thuộc bất cứ đất nước nào trên thế giới cũng có thể áp dụng ngay lập tức để giải phóng 'người lãnh đạo nội tâm' của mình và tận hưởng những kết quả tuyệt vời chỉ trong vài phút. Tất cả chúng ta đều có một người lãnh đạo nội tâm bên trong mình, khao khát muốn được giải phóng. Tất cả chúng ta đều có một tinh thần lãnh đạo tự nhiên không liên quan gì đến chức danh, tuổi tác hay nơi làm việc cả. Một nhân viên dịch vụ khách hàng 28 tuổi làm việc cho một công ty đa quốc gia ở Los Angeles có thể giải phóng người lãnh đạo nội tâm của mình bằng phương pháp mà cô sắp học - và nhờ đó, cô có thể bước vào một thực tế hoàn toàn mới, với những kết quả mà cô nhìn thấy và những phần thưởng mà cô nhận được. Một nhà quản trị 34 tuổi ở San Francisco có một người lãnh đạo nội tâm khao khát được bước ra ánh sáng, và một doanh nhân 40 tuổi ở Salt Lake City cũng thế. Ngay cả một sinh viên 16 tuổi ở Boston cũng có thể mở ngỏ cho người lãnh đạo nội tâm của mình và qua đó, giải phóng sự nổi bật trong việc học ở trường, trong những hoạt động ngoại khóa và trong ảnh hưởng của cậu đối với bạn bè."

"Cháu hiểu thêm một chút rồi, chú Tommy. Bất cứ ai ở bất cứ nơi nào trên thế giới này đều có thể bước lên, chịu trách nhiệm lèo lái sự thay đổi, thúc đẩy sự xuất sắc và thể hiện tinh thần lãnh đạo. Một

người lính sống ở Washington, DC, có thể quyết định làm nên những thay đổi tích cực, cũng như một giáo viên ở Tokyo, một phi công ở Peru, và bất cứ ai vào bất cứ thời điểm nào. Mỗi người chúng ta đều có một nguồn sức mạnh nội tâm của tiềm năng lãnh đạo. Chúng ta chỉ cần nhận thức được nó và rồi thật sự sở hữu nó. Chà, nếu mọi người ở mọi tổ chức - từ các công ty cho đến các chính phủ, từ những trường học đến các cộng đồng - đều có thể nắm được khái niệm này, thì cả thế giới sẽ hoàn toàn biến đổi."

“Đúng vậy, đó chính là điều mà tôi đang cố nói với anh, anh bạn ạ,” Tommy nói bằng giọng khích lệ. “Và một khi đã đánh thức được người lãnh đạo nội tâm của mình, anh nên luyện tập nó mỗi ngày. Bởi vì anh sử dụng sức mạnh này càng nhiều thì anh sẽ càng hiểu rõ về nó. Và nó sẽ càng trở nên mạnh mẽ hơn. Còn một chuyện nữa, Blake.”

“Chuyện gì ạ?”

“Tôi không thể cho anh biết LKC là viết tắt của chữ gì được,” Tommy nói một cách ranh mãnh, làm tăng thêm sự bí ẩn. Ông vuốt ve các chữ cái trên sợi dây chuyền của mình: “Chỉ có bốn người thầy đã chia sẻ triết lý này với tôi mới được phép giải thích LKC có ý nghĩa gì. Và họ chỉ làm điều đó với những điều kiện rất đặc biệt.”

“Chú làm ơn nói cho cháu biết đi mà,” tôi nài nỉ.

“Tôi không thể. ít nhất là không phải bây giờ. Có thể tôi sẽ xin phép để được nói với anh trong vài ngày nữa. Trở lại câu hỏi vì sao tôi không phải là một quản lý ở đây, thật ra tôi đã được đề nghị thăng cấp nhiều lần trong nhiều năm qua. Nếu anh muốn biết, thật sự tôi đã được mời làm Phó chủ tịch công ty - tôi không nhớ nổi bao nhiêu lần - công ty sẽ cung cấp xe hơi riêng, tài khoản chi phí, và một văn

phòng rộng. Nhưng đó không phải là những gì tôi mong muốn. Và đó cũng không phải là mục tiêu của tinh thần lãnh đạo thực sự. Tinh thần lãnh đạo không hề liên quan đến việc anh nhận được gì hay anh ngồi ở đâu. Tinh thần lãnh đạo chủ yếu là anh làm việc xuất sắc như thế nào và anh thể hiện mình nổi bật ra sao. Như tôi đã nói, tất cả chỉ là làm việc và thể hiện mình một cách sáng chói - ngay trong công việc hiện tại, đồng thời nâng đỡ tất cả mọi người anh gặp và cùng làm việc chung. LKC là một nguyên tắc cơ bản và sâu sắc nhưng cũng là một bí mật bị quên lãng từ lâu: anh không cần một chức danh để trở thành một nhà lãnh đạo."

“Một khái niệm thú vị đấy,” tôi gật đầu.

“Nhiều người trong thế giới kinh doanh ngày nay hiểu nhầm về tinh thần lãnh đạo. Họ thật sự nghĩ rằng nó chỉ dành cho những nhà quản trị điều hành các tổ chức.”

“Hay những người lãnh đạo các quốc gia.”

“ừ, và điều đó không đúng, Blake. Tôi lặp đi lặp lại điều này vì nó rất quan trọng: mọi người đều có thể lãnh đạo. Trên thực tế, để xây dựng một tổ chức thật sự xuất sắc, mỗi một người làm việc ở đó đều phải lãnh đạo.”

Tommy ngừng lại và nghịch mái tóc rối bù của mình một lúc, trong khi tôi trầm ngâm về những điều ông nói. Rồi ông bước xuống đất và tiếp tục nói một cách mạnh mẽ.

“Trong tất cả những năm tháng đó, mỗi sáng đi làm, tôi gạt bỏ cái tôi của mình qua một bên khi bước vào nhà sách, trong đầu chỉ suy nghĩ làm thế nào để có thể làm việc một cách cực kỳ tốt, hỗ trợ hết mình cho đồng nghiệp, và thể hiện một tinh thần lãnh đạo thực sự mà không cần một chức danh cao ngạo chễm chệ trên danh thiếp.”

Tôi rất ấn tượng. Tommy có vẻ là một con người danh giá. Tôi chưa từng gặp ai giống như ông kể từ khi rời quân đội trở về với cuộc sống dân thường. Tôi cảm thấy thật vui khi được gặp ông. Tôi hỏi, “Chú có danh thiếp à?”

"Có... Đây này,” ông nói, rút trong túi ra một tấm danh thiếp đưa cho tôi xem. Dòng chữ nổi mạ vàng lấp lánh ghi rõ:

Tập Đoàn Sách Bright Mind
5555 Đại lộ số 5
New York
TOMMY FLINN
Con người

“Chức danh của chú là ‘Con người’!" tôi thốt lên, “Thú vị thật đấy!”

“Tôi đã nói rồi, Blake, anh không cần chức danh để trở thành một nhà lãnh đạo. Anh chỉ cần sống như một con người. Thế là đủ. Đó là tất cả những gì cần thiết. Bởi vì mỗi người chúng ta sống trên thế giới ngày nay đều có những sức mạnh chưa được công nhận và những tiềm năng chưa được sở hữu, những quyền năng cao hơn rất nhiều so với những gì mà một chức danh có thể mang lại. Một khi anh đã học được cách đánh thức và sử dụng những quyền năng đó thì tất cả mọi phần tử trong cuộc đời anh sẽ bùng nổ thành thành công. Tinh thần lãnh đạo sẽ trở thành tự động, một phong cách tự nhiên khi anh làm việc hay sinh sống.”

“Cháu thật sự thích những gì chú nói. Cháu cảm thấy lạc quan hơn nhiều khi nghe chú nói chuyện,” tôi thành thật nói. “Cháu muốn

có được những thành công như chú. Và cháu muốn thật nhanh chóng.”

“Đó chính xác là những gì đã xảy ra với tôi sau ngày tôi gặp bốn người thầy đặc biệt mà tôi kể với anh. Họ dạy tôi về triết lý LKC, và tôi không còn là tôi như trước nữa. Tôi đã kết nối với một nguồn hiểu biết sâu sắc về tinh thần lãnh đạo thực sự. Với tôi, một chức danh không còn quan trọng nữa. Ngồi trong một văn phòng lớn cũng không còn quan trọng.

Một khoản tiền lương khổng lồ hàng tháng cũng không còn quan trọng. Điều quan trọng nhất là được thể hiện mình một cách tốt nhất trong công việc mỗi ngày, và có những đóng góp xuất sắc mỗi lúc cần thiết. Và điều buồn cười là, khi mọi người bàn tán về những việc tôi đang làm, các nhà quản trị cấp cao bắt đầu lưu ý đến tôi. Họ đề nghị thăng cấp cho tôi, mời tôi làm việc ở một văn phòng riêng. Họ muốn trả lương cho tôi nhiều hơn bất cứ một người bán sách nào khác trong công ty.”

“Thật buồn cười. Chú càng ít quan tâm đến những thứ mà hầu hết mọi người mong muốn khi đi làm, thì chú lại càng nhận được nhiều hơn,” tôi lẩm nhẩm nhắc lại.

“Một điều không thể tin được, phải không?” ông tiếp tục một cách sôi nổi. “Và anh hoàn toàn đúng: điều đó hoàn toàn trái ngược với cách mà hầu hết chúng ta đang làm. Tôi càng bỏ qua tất cả những gì mà hầu hết mọi người đều mong muốn, càng tập trung vào việc hoàn thành công việc của mình một cách xuất sắc nổi bật và thể hiện tinh thần lãnh đạo thực sự trong cách hành xử, thì tất cả những thứ đó lại càng tự tìm đến với tôi, gần như một cách ngẫu nhiên. Thật sự không thể tin được nhưng lại là sự thật.” Tommy gãi cằm một cách suy tư.

“Vậy chú từ chối những khoản tiền mà họ đề nghị cho chú sao?” tôi bật hỏi.

“Không - Tôi lấy tiền chứ,” ông cười to.

Tôi cũng cười. Tôi bắt đầu thích người đàn ông này. ông gợi cho tôi nhớ đến cha tôi. Tôi có thể hiểu được vì sao hai người là bạn thân với nhau.

“Nhưng điều mà tôi đang cố nói với anh, Blake, là tôi không bao giờ có một chức danh nào trong công ty này cả. Tôi bắt đầu ở một vị trí thấp và hiện vẫn đang ở độ. Rất nhiều người đi làm với một suy nghĩ rằng khi nào họ được thăng cấp và được trao nhiều trách nhiệm hơn thì khi đó họ mới thể hiện hết những tinh hoa của mình. Nhưng chỉ có các nhà hàng mới là nơi mà anh được ăn trước rồi trả tiền sau. Trong công việc - và trong cuộc sống nói chung - anh cần phải trả cái giá của thành công trước khi có được những phần thưởng dành cho mình. Đồng thời, nếu chỉ vì anh chưa nhận được phần thưởng cho những điều tích cực mà anh đã làm, thì không có nghĩa là chúng sẽ không tới. Tục ngữ có câu: “Gieo nhân nào, gặt quả nấy.” Anh sẽ luôn luôn có được những gì mà anh đáng được hưởng. Dù một hành động tốt nhỏ nhất cũng sẽ đem lại một kết quả tốt. Và nhân tiện, nếu anh nghiên cứu bất cứ một doanh nhân vĩ đại nào - tôi muốn nói là những người giỏi nhất trong những người giỏi - hay một nhà thám hiểm, một nghệ sĩ hay một nhà khoa học vĩ đại, anh sẽ thấy rằng không ai trong số họ đạt được những gì họ đã đạt được chỉ vì đồng tiền cả.”

“Thật thế ư?”

“Dĩ nhiên. Chẳng hạn như Roosevelt hay Mandela, Edison hay Einstein. Động cơ của họ không phải là tiền. Động cơ của họ là sự

thử thách, là cơ hội để vượt qua giới hạn, là khao khát muốn làm một điều gì đó thật vĩ đại. Và chính những điều đó đã biến họ thành những huyền thoại.”

“Thật thú vị," tôi nói.

“Nhưng mà này, tôi sẽ là người đầu tiên nói rằng tiền rất quan trọng để anh có thể có một cuộc sống tốt nhất. Nó mang lại tự do. Nó làm giảm căng thẳng. Nó cho phép anh chăm sóc tốt cho những người mà anh yêu thương.”

“Và giúp đỡ những người khác,” tôi nói thêm. “Cháu biết rằng cách tốt nhất để giúp đỡ những người nghèo là không để mình trở thành một trong số họ.”

“Đúng thế, Blake. Một hiểu biết sâu sắc đấy. Nhưng tiền thật sự chỉ là sản phẩm phụ của việc thể hiện những tinh hoa tốt nhất bên trong anh và LXN mà thôi.”

“LXN là gì?”

"Làm việc Xuất sắc một cách Nghiêm túc, anh bạn ạ. Bốn người thầy thiên tài mà sau này anh sẽ gặp rất thích sử dụng các từ viết tắt. Vì vậy tôi cũng bị “nhiễm” theo. Tôi biết thói quen đó hơi kỳ lạ, tôi cũng không rõ tại sao.”

“Đúng là hơi lạ thật đấy, chú Tommy.”

“Chà, nhưng không có gì sai nếu anh hoi lập dị cả. Quá nhiều người giống nhau cũng không có gì thú vị. Anh không thể vừa sáng tạo vừa cách tân mà lại vừa sợ suy nghĩ và sợ khác người. hãy là một người độc đáo, Blake. Thử suy nghĩ xem. Sẽ không bao giờ có một bản sao chính xác nào khác của Blake Davis đứng trước mặt tôi như thế này nữa cả. Chỉ có một anh trên thế giới này, bây giờ và mãi

mãi. Và không ai khác có thể làm một con người như anh giỏi bằng chính anh."

"Một cách suy nghĩ thật hấp dẫn. Có lẽ cháu đặc biệt hơn nhiều so với trước đây cháu vẫn tưởng," tôi cười khẽ. "Có lẽ cháu đã thật sự thoái chí khi trở về sau chiến tranh. Nhưng

gặp gỡ và nói chuyện với chú khiến cháu cảm thấy khá hơn nhiều. Cảm ơn chú nhiều lắm. Giá như tất cả những đồng đội của cháu cũng có thể gặp chú và học hỏi những điều mà chú chia sẻ."

"Đừng lo, anh bạn. Chúng ta sẽ giúp họ. Với sự giúp đỡ của anh, chúng ta sẽ đưa thông điệp này đến mọi người trên trái đất, những người sẵn sàng biểu diễn bằng hết sức mình - và thể hiện tinh thần lãnh đạo trong mọi việc họ làm. Tôi nghĩ người ta sẵn sàng lắng nghe triết lý này. Cuộc sống quá ngắn ngủi và mỗi người thức dậy với trách nhiệm phải trở nên tốt nhất và làm nên một sự khác biệt chưa từng có trước đó. Anh biết không, đời người trung bình chỉ có 960 tháng."

"Ô, có vẻ như chúng ta không sống được lâu lắm khi suy nghĩ theo cách đó, chú Tommy."

"Không. Chỉ có khoảng 29 ngàn ngày mà thôi."

"Chà... 960 tháng hay 29 ngàn ngày. Cháu phải ghi nhớ những con số này mới được."

"Vì vậy, anh phải bắt đầu tinh thần lãnh đạo của mình ngay bây giờ. Tôi chưa bao giờ có chức danh gì, và mặc dù danh tiếng của tôi lan truyền khắp công ty nhưng tôi từ chối một chức danh. Chỉ là tôi không cần nó nhưng vẫn có thể làm tốt công việc. Bằng cách cư xử của mình, tôi được nhiều người tôn vinh và kính trọng hơn tôi nghĩ mình xứng đáng có được. Tôi được giao những nhiệm vụ đặc biệt

trong cửa hàng. Những người đứng đầu công ty bất đầu lắng nghe những đề nghị cải tiến hoạt động của tôi. Tôi được thưởng những chuyến du ngoạn đến Caribbe mà mọi người đều mong ước. Và tiền tự nhiên rơi xuống với tôi. Anh không cần một chức danh để thể hiện tinh thần lãnh đạo, anh bạn ạ. Chỉ đơn giản là anh không cần mà thôi," ông khẳng định một lần nữa một cách cương quyết.

Ông ngừng lại một chút và xem đồng hồ. Chiếc đồng hồ của ông có hình nhân vật hoạt hình SpongeBob SquarePants trên mặt trông rất ngộ nghĩnh. Tôi không bình luận gì cả. Người đàn ông này thật quái dị. Nhưng như tôi đã nói, tôi thích ông ta. Và rõ ràng là bên dưới vẻ ngoài kỳ quặc và triết lý lạ thường mà ông vừa dạy tôi, ông có một trái tim rộng lượng.

"Dù sao đi nữa, tôi rất nghiêm túc trong công việc, và chúng ta đã dành quá nhiều thời gian làm việc để tán gẫu rồi, Blake. Như thế không tốt. Tôi biết nhà sách này cần một chút cải thiện, nhưng tôi muốn nói với anh điều này, Blake, đây là một công ty rất đặc biệt, và anh khá may mắn khi được làm việc ở đây đấy. Cảm ơn anh đã nói chuyện với tôi sáng nay."

"Có gì đâu, chú Tommy," tôi trả lời, hơi ngạc nhiên khi cuộc nói chuyện kết thúc quá đột ngột. "Cháu mới là người phải cảm ơn vì chú đã dành thời gian cho cháu. Thật sự cháu đã học được rất nhiều."

"Không có gì. hãy nhớ nhé, anh bạn, tất cả là LKC. Không chỉ trong công việc mà cả trong cuộc sống nữa. Và như tôi đã nói, không lâu nữa anh sẽ hiểu những gì tôi đang nói lúc này. hãy chuẩn bị cho một cuộc biến đổi. Anh sẽ trải nghiệm nhiều thành công trong công việc và hạnh phúc trong cuộc sống hơn anh có thể tưởng tượng

trong những giấc mơ huy hoàng nhất của mình. Anh sẽ là một ngôi sao nhạc rock ở công ty này. Mọi thứ sẽ rất hào hứng," ông nói với một cái nháy mắt.

"Cháu cũng đang cảm thấy rất hào hứng đây."

"À, nhưng anh cần làm một hợp đồng trước khi tôi đưa anh vào cuộc hành trình lãnh đạo rất đặc biệt này, Blake. Và nếu anh không sẵn lòng làm những gì tôi cần anh làm thì tôi không thể đưa anh đến gặp bốn người thầy được."

"Hợp đồng gì vậy?" tôi hỏi. Tôi hơi sợ đánh mất một cơ hội mà tôi cảm thấy có thể là cơ hội lớn nhất để thay đổi cuộc sống nhàm chán của mình, nhưng tôi cũng hơi ngạc nhiên khi Tommy muốn áp đặt tôi phải làm điều gì đó như một nghĩa vụ.

"Đừng lo. Đó không phải là một yêu cầu quá đáng hay quá khó đâu. Thật ra, khi anh đã học triết lý lãnh đạo này, tôi nghĩ anh sẽ làm những gì tôi yêu cầu một cách tự động."

"Như vậy họp đồng đó là gì?" tôi hỏi.

"Chỉ cần anh hứa một điều đơn giản."

"Cháu phải hứa điều gì?"

"Anh sẽ chia sẻ những ý tưởng và phương pháp mà anh sắp học từ bốn người thầy với càng nhiều người càng tốt, Blake. Phần thưởng của anh là anh sẽ có thể cải thiện một cách sâu sắc cuộc sống của nhiều người hơn là anh có thể tưởng tượng. Còn phần thưởng của tôi là tôi có thể giữ được hợp đồng của tôi với bốn người thầy."

"Họ cũng bắt chú phải hứa điều đó à?" tôi thắc mắc.

"Đúng vậy. Và lúc này khi tôi đã trải nghiệm sức mạnh vô song của những bài học từ họ, tôi hiểu tại sao họ lại làm thế. Họ là bốn

người có những quyền năng tự nhiên và cao thượng nhất mà tôi từng gặp. Họ biết triết lý của họ có thể thay đổi cuộc đời của bất cứ ai và có thể nâng cao toàn bộ các tổ chức một cách đầy kịch tính. Thật sự, tôi không hề nghi ngờ rằng những gì họ sẽ dạy anh có thể giúp cả một quốc gia làm nên những bước đột phá huy hoàng. Và như thế, vì mục đích cuối cùng của họ là họ chỉ muốn giúp mọi người đạt được những tiềm năng tốt nhất và giúp thế giới trở nên tốt đẹp hơn nên họ đã yêu cầu tôi lan truyền những thông điệp của họ. Đó là lý do tại sao hôm nay tôi đến đây. Và đó cũng là lý do tại sao tôi cũng yêu cầu anh làm điều đó."

"Được rồi, cháu đồng ý. Cháu sẽ chia sẻ với mọi người về triết lý đặc biệt này. Nếu nó thật sự tuyệt vời như chú nói, thậm chí cháu có thể viết một cuốn sách về nó. Như thế độc giả cũng có thể giúp chúng ta lan truyền thông điệp lãnh đạo đó. Tất cả chúng ta đều có thể làm tốt phần mình để giúp đỡ mọi người, các doanh nghiệp và các quốc gia trở nên tốt đẹp hon. Vì vậy cháu đồng ý, chú Tommy, hoàn toàn đồng ý."

"Tốt," ông trả lời rồi quay bước đi, để tôi lại một mình bên những quyển sách, trong đầu đầy ắp suy nghĩ và trái tim đập rộn ràng. Tôi bắt đầu cảm thấy như mình sống lại một lần nữa. Tôi bắt đầu cảm thấy hy vọng một lần nữa.

Nhưng mọi chuyện đã trôi qua. Cuộc gặp đầu tiên của tôi với Tommy Flinn diễn ra cách đây khá lâu. Thật khó tin rằng thời gian trôi qua nhanh đến thế. Tôi ước gì cuộc sống là như thế: ngày trở thành tuần, tuần trở thành tháng, và mọi thứ trôi qua trong nháy mắt. Tất cả những gì Tommy hứa với tôi vào buổi sáng thứ Hai hôm đó ở nhà sách SoHo đều đã trở thành sự thật. Tất cả.

Khi tôi học về triết lý huyền bí mà ông nhắc đến, cả thế giới của tôi thật sự biến đổi. Khi làm theo những bài học của bốn người thầy đặc biệt mà ông giới thiệu cho tôi, tôi trải nghiệm được những kết quả tuyệt vời trong sự nghiệp của mình. Khi tôi thấm nhuần những ý tưởng mà họ mang lại, niềm hạnh phúc và sự thanh thản nội tâm thật sự đã đến với tôi. Và như Tommy nói, tất cả đến nhanh hơn nhiều so với những gì có thể tưởng tượng.

Tôi tự hào chia sẻ với bạn rằng giờ đây tôi là một trong những Phó chủ tịch trẻ tuổi nhất trong lịch sử của Tập đoàn sách Bright Mind. Tôi đi nhiều nơi, thăm nhiều nhà sách khác nhau, thực hiện các giao dịch kinh doanh, và phát triển những nhà lãnh đạo ở mọi cấp bậc trong tổ chức ngày càng lớn mạnh của chúng tôi. Chúng tôi phát triển thịnh vượng và được công chúng yêu mến vì chất lượng làm việc cũng như dịch vụ xuất sắc. Không chỉ yêu mến công việc, tôi còn ngưỡng mộ cuộc sống của mình. Tôi rất mạnh khỏe, có một cuộc hôn nhân hạnh phúc và may mắn là cha của hai đứa trẻ tuyệt vời. Tôi xem thời gian trong quân đội là một giai đoạn quý giá để phát triển cá nhân, và cuối cùng nó đã giúp tôi trở thành một người mạnh mẽ, khôn ngoan hơn và tề chỉnh hơn. Sự nghiệp mà tôi từng nghĩ là một ngõ cụt thật sự đã được khôi phục thành một cái gì đó tương tự như một công trình nghệ thuật.

Nhưng đây mới chính là điều tôi muốn chia sẻ với bạn: Tôi không chỉ trở nên thành công. Giờ đây tôi cảm thấy mình có ý nghĩa. Tôi cảm thấy cuộc sống của mình có giá trị. Tôi cảm thấy thế giới này trở nên một chút tốt đẹp hơn bởi vì có tôi ở đây. Và điều gì có thể hoàn hảo hơn thế?

Cuộc gặp buổi sáng thứ Hai với Tommy đã đưa tôi đến những thành công hôm nay. Vào thời điểm định mệnh đó, tôi đã hứa với Tommy rằng tôi sẽ chia sẻ những điều được học với bất cứ ai mà tôi gặp. Và giờ đây, tôi hân hạnh được chia sẻ tất cả với bạn. hãy thắt chặt dây an toàn nhé. Chúng ta sẽ có một hành trình thú vị đấy.

CHƯƠNG 3

Cái Giá Đáng Buồn Của Sự Tầm Thường Và Phần Thưởng Ngoạn Mục Của Sự Làm Chủ Tinh Thần Lãnh Đạo

Chỉ những người tầm thường mới dừng lại với suy nghĩ rằng mình đã cố gắng hết sức. Những người lãnh đạo thật sự luôn luôn tiến lên phía trước - và không ngừng nâng cao những tiêu chuẩn mà họ đòi hỏi ở bản thân về sự xuất sắc trong thể hiện và tốc độ trong hoạt động.

-JEAN GIRAUDOUX

BUỔI SÁNG SAU NGÀY CHÚNG TÔI GẶP NHAU ở nhà sách, Tommy bảo tôi rằng ông chỉ cần một ngày để giới thiệu với tôi tất cả những gì tôi cần biết. Ông khẩn khoản nói: "Hãy dành cho tôi một ngày đẹp trời, Blake. Anh sẽ gặp bốn người thầy đã chia sẻ bốn bài học về triết lý LKC với tôi. Họ sẽ cho anh biết chính xác làm thế nào để tạo nên tất cả những thành công mà anh mong muốn bằng cách giải thích ý nghĩa thật sự của tinh thần lãnh đạo. Tôi không có ý định nhai đi nhai lại điều này, nhưng tinh thần lãnh đạo không chỉ dành cho các Tổng giám đốc, các vị tướng quân sự và những người cầm quyền một quốc gia. Tinh thần lãnh đạo dành cho tất cả mọi người. Và ở giai đoạn thay đổi chóng mặt trong kinh doanh và xã hội như

hiện nay, nó thật sự là kỷ luật quan trọng nhất cần thiết để chiến thắng. ”

“Và điều duy nhất cháu cần để trở thành một người lãnh đạo là phải làm một con người, phải không?”

“Đúng vậy. Miễn là anh còn sống thì anh có thể lãnh đạo được,” ông khẳng định bằng một giọng hào sảng đến mức khiến tôi cảm thấy bản thân và tương lai trước mắt mình tốt đẹp hơn nhiều.

Thế là vài ngày sau, tôi rời Thành phố New York vào một buổi sáng thứ Bảy sau khi uống một tách cà phê, với một sự hăng hái và nhiệt tình có thể giúp tôi tỉnh táo khi lái xe đến một nơi xa xôi mà Tommy hẹn. ông nhấn mạnh rằng tôi phải có mặt vào đúng 5 giờ sáng, lầm bầm gì đó về việc “đó là thời điểm tốt nhất trong ngày." Và vì vậy, để không làm người cố vấn mới của mình bị thất vọng, tôi miễn cưỡng tuân theo.

Tôi bật nhạc thật to suốt quãng đường đi ngang những tòa nhà chọc trời và những con đường vắng vẻ buổi sớm. Tôi lái xe ra vùng ngoại ô Manhattan rồi băng băng dọc theo quốc lộ. Càng lúc tôi càng cảm thấy hào hứng. Tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra ngày hôm nay, nhưng tôi nhanh chóng hiểu rằng việc chấp nhận sự không chắc chắn là một món quà quý giá. Hầu hết chúng ta đều hoảng sợ khi phải đối mặt với những gì mình không biết. Dù vậy, chúng ta không nên để bị cảm giác đó chi phối. Thật sự điều đó không khác gì điểm khởi đầu của một cuộc phiêu lưu sẽ giúp chúng ta trưởng thành hon.

Trong tờ giấy chỉ đường cho tôi, Tommy viết, “Dừng ở Nghĩa trang Rosemead. Anh sẽ thấy xe tôi đỗ ở bên đường. Tôi sẽ để đèn

hiệu nháy sáng để giúp anh nhận ra điểm hẹn của chúng ta dễ dàng hon."

Vào khoảng 5 giờ kém 10, xe tôi rời đường chính, quẹo vào một lối nhỏ rải sỏi theo hướng dẫn trong bản đồ. Những cây thông cao vút vươn đến tận bầu trời. Một chút sương mù nhẹ bảng lảng. Bên trái tôi có một khoảng đất trống, giống như bản đồ mô tả. Tôi không rõ tại sao chúng tôi phải hẹn nhau ở một nghĩa trang, nhưng tôi đoán có lẽ gần đây có một nơi nào đó mà Tommy muốn chỉ cho tôi. Nghĩa trang có lẽ là một nơi thuận tiện - và không thể quên được - để chúng tôi có thể bắt đầu một ngày đặc biệt cùng với nhau.

Khi tôi lái xe gần hơn đến nơi mà Tommy bảo có thể đỗ xe, tôi nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin được. Ở đó, bên lề con đường rải sỏi tạm, là chiếc xe của Tommy. Đèn hiệu nháy sáng, như ông đã báo trước. Không có ai trong xe cả. Nhưng chính nhãn hiệu và kiểu xe mới khiến tôi bị sốc. Đó là một chiếc xe mới bóng loáng màu đen, hiệu Porsche 911S! Và bảng số xe viết đơn giản: LDRSRUS. Tôi lắc đầu mỉm cười. Người đàn ông này thật sự có cái gì đó khác thường. Một người bán sách từ chối những tài khoản kếch xù và một văn phòng lớn để đổi lấy một khái niệm cách mạng về mô hình lãnh đạo mới nhưng lại sở hữu một chiếc xe mà tôi hằng mơ ước.

Tôi dừng xe phía sau chiếc Porsche rồi tắt máy. Tôi ngồi trên con đường tối nhìn quanh, giữa bầu không khí lạnh lẽo bao trùm. Xa xa trên một ngọn đồi phủ đầy cỏ dại, tôi thoáng thấy một bóng người. Có lẽ đó là Tommy, ông đứng bất động giữa các ngôi mộ.

Tôi thu hết can đảm bước ra khỏi xe, đi dọc con đường vắng, leo lên ngọn đồi cỏ dại, băng qua những cây thập tự trong nghĩa trang

và đến gần Tommy. Tôi nhận ra cảm giác sợ hãi bắt đầu len lỏi trong người mình. Trời vẫn còn tối, tôi đang ở trong một nghĩa trang, và thật sự là tôi chưa biết nhiều về Tommy lắm. Tuy nhiên, thật ra tôi có hỏi một số nhân viên trong nhà sách về ông, và tất cả những gì ông đã nói với tôi đều đúng.

Đúng là mặc dù Tommy đã 77 tuổi nhưng ông được đa số mọi người xem là nhân viên giỏi nhất trong công ty sách của chúng tôi. Đúng là ông đã giành được những chuyến đi nghỉ sang trọng ở Caribbe cùng những giải thưởng choáng ngợp khác, ông được trả một khoản tiền lương khổng lồ và nhiều lần được đề nghị thăng cấp lên những vị trí cao hơn. Và tất cả các nhà quản trị trong tập đoàn thật sự luôn dành cho ông sự kính trọng cũng như sự khâm phục cao nhất. Dù vậy, tôi vẫn có cảm giác cuộc hẹn vào lúc sáng sớm giữa nghĩa trang này có vẻ không phải là một nước cờ an toàn và thận trọng. Nhưng có một cái gì đó thôi thúc tôi tiếp tục tiến lên. Và tôi vẫn tiếp tục.

Khi đi gần đến nơi Tommy đang đứng, tôi có thể nhìn thấy những tia nắng đầu tiên nhảy múa phía chân trời. Tôi cũng có thể nhìn thấy mặt trăng lưỡi liềm đang từ từ mờ dần lẫn vào bầu trời đen xám. Đó là một cảnh rất đẹp.

Tôi tiếp tục bước đến gần bóng người. Tôi có thể nói đó chính là Tommy, dù ông xoay lưng về phía tôi. ông mặc cùng bộ quần áo ông đã mặc khi chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên. Và trước mặt ông là hai ngôi mộ vừa mới được đào lên. Tôi choáng váng.

Suy nghĩ đầu tiên của tôi là bỏ chạy. Có thể ông là một người điên ngầm, dụ tôi đến nơi hoang vắng này để biến tôi thành một nạn

nhân khác. Nhưng tôi trở nên căng thẳng, không suy nghĩ được gì cả và hai chân như chôn xuống đất.

Tommy từ từ quay lại. Mái tóc của ông vẫn bù xù. Ông mỉm cười với tôi một cách thân thiện. Tôi cảm thấy thoải mái hơn. Trời sáng dần, mặt trời lên rất nhanh. Hôm nay sẽ là một ngày thú vị.

"Xin chào, Blake," Tommy nói bằng giọng tự tin thông thường. "Vừa đúng giờ. Tôi rất ấn tượng. Thật sự rất ấn tượng. Tôi biết hãy còn rất sớm, nhưng một trong những điều tôi được học về tinh thần lãnh đạo là nhà lãnh đạo là những người sẵn sàng làm những việc mà những người thất bại không sẵn sàng làm-mặc dù có thể họ cũng không thích làm. Họ có kỷ luật cá nhân, làm những việc mà họ biết là quan trọng - so với những việc dễ dàng và thú vị. Nhưng điều đó không có nghĩa là những người lãnh đạo giỏi nhất không có những quãng thời gian vui vẻ. Chắc chắn là họ có. Thật ra, vì họ có khả năng siêu phàm trong việc tạo ra thành công và những kết quả tích cực nên cuối cùng họ luôn được hưởng niềm vui và hạnh phúc trong cuộc sống nhiều hơn hầu hết những người khác. Trên đời này không có nhiều điều có thể tạo ra hạnh phúc tột bực như khi anh nhận thức được trọn vẹn thiên tài của mình, làm việc một cách sáng chói, và sống một cuộc sống ngọt ngào," Tommy vừa nói vừa tháo sợi dây chuyền bạc khắc ba chữ LKC ra khỏi cổ.

"Đây, tôi tặng cho anh, Blake. Vì anh đã có đủ can đảm xuất hiện ở đây. Khi anh có mặt ở đây đúng giờ nghĩa là anh đã đi được nửa chặng đường. Và bởi vì anh có một đầu óc phóng khoáng để học triết lý mà tôi hứa sẽ dạy cho anh ở nhà sách mấy hôm trước. LKC là viết tắt của Lãnh-đạo- Không-Chức-danh. Và đó là toàn bộ phương pháp mà anh sẽ học ngày hôm nay. Anh không cần một chức danh

để trở thành một lãnh đạo, anh bạn ạ. Ngày hôm nay anh sẽ nghe câu nói đó nhiều lần. Đó là một phần trong quy trình huấn luyện mà anh đã bắt tay vào. Anh sẽ học bằng cách nhắc lại," Tommy nói.

"Nghĩa là sao ạ?"

"Việc nhắc đi nhắc lại là một thủ thuật dạy học rất hiệu quả. Thông qua việc nhắc đi nhắc lại, một ý tưởng mới có thể nhanh chóng trở thành một niềm tin mới. Anh cần phải thấm nhuần tư tưởng cốt lõi là anh không cần có một chức danh để thể hiện tinh thần lãnh đạo trong tất cả những việc anh làm. Điều đó rất quan trọng. Vì vậy anh sẽ được nghe ý tưởng đó nhắc đi nhắc lại. Nhà tư tưởng G. K. Chesterton từng nói: 'Chúng ta cần được nhắc lại nhiều hơn cần được hướng dẫn'."

"Cháu hiểu rồi," tôi trả lời, nhìn vào đôi mắt lấp lánh của Tommy.

"Tốt. Như chúng ta đã nói chuyện lúc ở nhà sách, lãnh đạo không phải là một nghệ thuật phức tạp dành cho một số ít người được chọn lựa tốt nghiệp Đại học Harvard với một hồ sơ lý lịch không tì vết. Mỗi người chúng ta đều có thể thể hiện kỹ năng lãnh đạo. Và với tất cả những thay đổi trong xã hội chúng ta hiện nay, kỹ năng lãnh đạo trở thành kỹ năng quan trọng hàng đầu cần phải nắm vững nếu muốn thành công trong kinh doanh. Và tôi quên nói rõ với anh một điều nữa vào ngày hôm đó. Kỹ năng lãnh đạo không chỉ là vấn đề của công việc. Chúng ta cần luyện tập kỹ năng lãnh đạo trong mọi lĩnh vực của cuộc sống. Để đạt được những điều tốt đẹp nhất trong cuộc sống, điều quan trọng hơn hết là phải trở thành một tấm gương hàng đầu về mặt sức khỏe, dẫn dắt những người anh yêu thương, phản ánh kỹ năng lãnh đạo trong các vấn đề tài chính, và sống với tinh thần lãnh đạo trong các cộng đồng của chúng ta. về mặt bản chất, nền tảng

của tất cả là sự tự lãnh đạo. Nếu anh không thể lãnh đạo chính mình thì anh sẽ không bao giờ có thể lãnh đạo những người xung quanh anh. Nhà tâm lý học Rollo May đã nói, 'Về lâu dài, việc tìm ra một trung tâm sức mạnh bên trong chúng ta chính là đóng góp tốt nhất mà chúng ta có thể làm cho loài người'," Tommy hít một hơi dài không khí trong lành. "Hôm nay là một ngày tuyệt vời để sống, Blake. Anh vẫn có thể cân nhắc một lựa chọn khác nếu anh không tin tôi," ông nói thêm, thúc khuỷu tay vào tôi một cách nghịch ngợm.

"Cảm ơn chú về món quà, chú Tommy," tôi vừa nói vừa đeo sợi dây chuyền vào cổ. Cuối cùng thì Tommy cũng tiết lộ ý nghĩa của ba chữ LKC: Lãnh-đạo-Không-Chức-danh. Tôi cảm thấy thích thú với những chữ viết tắt này.

"Tôi muốn cảm ơn anh một lần nữa vì anh đã đến đây đúng giờ," nhà cô vấn của tôi nói. "Dậy sớm là một trong những thói quen kiên định hàng ngày của những người Lãnh đạo-Không-Chức-danh. Tôi còn nhớ một câu nói của Ben Franklin: 'Anh sẽ có rất nhiều thời gian để ngủ khi anh chết đi'." Ông nhìn xuống những nấm mồ.

"Ông ta thật thẳng thắn," tôi lúng túng nói.

"Nhung ông ta nói đúng đấy chứ. Chúng ta rất dễ buông thả cho bản thân ngủ nướng. Rất nhiều người ao ước có thêm nhiều thời gian hơn, nhưng chúng ta lại lãng phí thời gian mà mình có. Nếu mỗi ngày anh dậy sớm thêm 1 giờ thì anh sẽ có thêm 7 giờ một tuần, nghĩa là 30 giờ một tháng. Như thế, cứ mỗi 30 ngày anh sẽ có thêm gần một tuần tính theo giờ làm việc. Anh có thể khai thác khoảng thời gian đó để xây dựng kế hoạch, mở rộng tầm nhìn, và phát triển những dự án tốt nhất. Đó là khoảng thời gian mà anh có thể tận dụng để suy ngẫm về các giá trị của mình, vượt qua những rào cản nội

tâm, và suy nghĩ lại những gì anh đã nghĩ. Đó là khoảng thời gian mà anh có thể dùng để học hỏi, phát triển, và vươn lên đỉnh điểm trong tất cả những việc anh làm. Một trong những mục tiêu chính của chuyến hành trình mà anh đang đi, Blake, là sự cải thiện. Anh có thể hài lòng, nhưng đừng bao giờ thỏa mãn. Vì vậy, hãy tìm cách cải thiện mọi thứ. hãy cải thiện tất cả, mỗi ngày, không ngừng nghỉ, và hãy làm điều đó một cách nhiệt tình."

"Thật thú vị. Nhưng cháu vẫn cần một tách cà phê nữa, " tôi thú nhận.

Tommy đang tập trung hoàn toàn. Hẳn nhiên ông có nghe tôi nói. ông lại nhìn xuống hai ngôi mộ một lần nữa.

"Chú Tommy, cháu cũng đang tự hỏi... Chú làm cháu sợ. Khi mới nhìn thấy hai ngôi mộ này, cháu nghĩ có lẽ chú đang muốn kiểm tra tâm lý của cháu. Nhưng cháu tin chú. Không hiểu tại sao nhưng đơn giản là cháu tin chú. Có lẽ vì chú quen cha cháu. Chú làm cháu nhớ cha quá!"

"Tôi cũng nhớ ông ấy. Cha anh là một người rộng rãi và tề chỉnh. Ngay cả khi còn là một đứa trẻ, ông ấy vẫn luôn chọn những con đường lớn mặc dù chúng là những con đường khó đi nhất. Hẳn ông sẽ rất mừng khi biết rằng anh đang ở đây với tôi hôm nay và đang chuẩn bị cho những thay đổi lớn về cách làm việc và cách sống của anh."

"Đúng vậy, hẳn cha sẽ rất mừng...," tôi lặng lẽ nói.

"Tôi mất hàng giờ để đào những cái lỗ này," Tommy nói, chỉ tay vào những hố sâu trên mặt đất. "Quả là một công việc nặng nhọc đối với một người 77 tuổi." Ông mỉm cười, "Những nấm mộ khiến tôi bị mê hoặc. Chúng nằm đó và ngạo nghễ nhắc nhở chúng ta rằng cuộc

sống rất ngắn ngủi - khi anh thật sự nghĩ về điều đó. Anh biết đấy, rồi tất cả chúng ta sẽ đều kết thúc ở cùng một nơi. Chỉ như một đám tro bụi thôi, Blake. Và tất cả những gì mà chúng ta nghĩ là quan trọng, những thứ như chức tước và địa vị xã hội, tất cả trở thành cát bụi. Một vị tổng giám đốc có thể sẽ được chôn kế bên một người quét đường. Và cho đến ngày cuối cùng, tất cả những gì thật sự quan trọng là anh đã khai tâm được người lãnh đạo bên trong mình hay chưa, và nếu rồi thì anh có đủ can đảm để cho phép anh ta trao tặng những món quà của anh ta cho thế giới xung quanh không. Có thể nói đó là mục đích trọng tâm của cuộc sống một khi anh đã tước bỏ tất cả những điều vụn vặt khác." Tommy ngừng lại, hít sâu bầu không khí trong lành buổi sáng, "Một điều thú vị là việc suy ngẫm về cái chết sẽ thức tỉnh anh về những giá trị thật sự của cuộc sống. Đây, hãy nhìn vào trong này."

Ở dưới đáy ngôi mộ thứ nhất có một tấm bài vị bằng đá. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cái gì như thế trước đây. Tôi có thể nhìn thấy những dòng chữ viết hoa nguệch ngoạc trên đá.

"Nhảy xuống đi," Tommy nói như ra lệnh, ông khiến tôi nhớ lại một trong những viên sĩ quan khắc nghiệt khi tôi còn được huấn luyện trong quân đội. "Đừng sợ dơ. Nhảy xuống nhặt tấm bài vị đó lên."

Tim tôi đập thình thịch trở lại và đầu óc trở nên hoang mang. Nhưng trước khi kịp cảm thấy sợ hãi, tôi tuân lệnh như một cái máy, nhảy xuống ngôi mộ, nhanh chóng nhặt tấm bài vị lên và phủi sạch đất. Mặt trời đã lên khá cao. Tôi vẫn đứng trong nấm mộ, đọc những dòng chữ ghi trên tấm bài vị. Tấm bài vị có tựa đề "10 Ân Hận Của Con Người."

“Điều đó có nghĩa là gì?” tôi hỏi.

“Đọc tiếp đi.”

Tôi đọc to:

“10 Ân Hận Của Con Người.”

1. Bạn sống đến ngày cuối cùng nhưng vẫn chưa nghe được bài hát tuyệt diệu mà lẽ ra cuộc sống sẽ hát trong tâm hồn bạn.

2. Bạn sống đến ngày cuối cùng nhưng vẫn chưa trải nghiệm được quyền năng tự nhiên cho phép bạn làm những điều tuyệt vời và đạt được những thành tựu tuyệt vời.

3. Bạn sống đến ngày cuối cùng và nhận ra mình chưa bao giờ khích lệ hay truyền cảm hứng cho bất cứ ai bằng tấm gương của mình.

4. Bạn sống đến ngày cuối cùng và đau khổ nhận ra rằng vì chưa bao giờ dám chấp nhận một rủi ro nào nên bạn chưa bao giờ đạt được một phần thưởng sáng chói nào.

5. Bạn sống đến ngày cuối cùng và hiểu rằng mình đã đánh mất cơ hội trở thành một bậc thầy bởi vì bạn tin rằng mình chỉ là một người bình thường.

6. Bạn sống đến ngày cuối cùng và cảm thấy rất ân hận vì bạn không bao giờ học được kỹ năng biến những nghịch cảnh thành chiến thắng huy hoàng.

7. Bạn sống đến ngày cuối cùng và đau khổ nhận ra bạn đã quên rằng về cơ bản, làm việc là để mang lại lợi ích cho người khác chứ không chỉ vì bản thân mình.

8. Bạn sống đến ngày cuối cùng và nhận ra bạn đã sống một cuộc sống mà xã hội khiến bạn nghĩ rằng bạn muốn sống, chứ không phải một cuộc sống mà bản thân bạn thật sự muốn sống.

9. Bạn sống đến ngày cuối cùng mới thức tỉnh trước một thực tế là bạn chưa bao giờ nhận ra những tài năng tốt nhất của mình và cũng chưa bao giờ chạm được đến thiên tài đặc biệt mà bạn được sinh ra với nó.

10. Bạn sống đến ngày cuối cùng mới khám phá ra rằng hẳn bạn đã có thể trở thành một nhà lãnh đạo và làm cho thế giới này tốt hơn nhiều. Nhưng bạn đã từ chối nhiệm vụ đó chỉ vì quá sợ. Và vì vậy bạn thất bại. Và lãng phí một cuộc đời.

Tôi không biết nói gì nữa. Tôi cảm thấy xúc động vì một lý do không thể giải thích được. Có lẽ tôi vừa mới đọc những gì sẽ xảy ra với mình nếu tôi không thay đổi lập tức và bắt đầu Lãnh-đạo-Không-Chức-danh. Có lẽ tôi vừa mới đương đầu với cái chết của chính mình, và vừa mới nhận ra cuộc sống đang trôi qua nhanh đến mức nào. Có lẽ Tommy đã kìm tôi lại và buộc tôi phải thừa nhận một sự thật là suốt những năm qua, tôi đang chơi trò nạn nhân, đổ lỗi hoàn cảnh của mình cho mọi việc xung quanh, thay vì nhận lãnh trách nhiệm của chính mình. Tôi nhận ra rằng cuối cùng thì mỗi người chúng ta sẽ tự tạo ra cuộc sống mà chúng ta phải sống. Và thông qua những quyết định, hành động của chính tôi, tôi đã tạo ra cuộc sống của chính mình.

Có một điều chắc chắn: danh sách mà tôi vừa đọc có ý nghĩa rất sâu sắc. Giá như có nhiều người hơn biết đến danh sách “10 Ân hận của Con người.” hãy tưởng tượng bao nhiêu tiềm năng có thể không bị đánh mất nếu các nhà doanh nghiệp biết được 10 điều đó và phá vỡ những mô hình thất bại mà họ đang làm theo. hãy tưởng tượng bao nhiêu điều tốt đẹp có thể xảy ra nếu bọn trẻ được học về 10 điều đó ở trường. hãy tưởng tượng những cuộc đời có thể được cứu vãn

trên khắp hành tinh nếu danh sách "10 Ân hận của Con người" được phổ biến rộng rãi và được ngăn chặn bằng mọi giá.

Đó là lúc một cái gì đó sâu thẳm bên trong tôi thay đổi hoàn toàn. Tôi tự hứa sẽ thay đổi tuyệt đối cách làm việc. Tôi thề sẽ lập tức sửa đổi cách sống. Không đổ lỗi cho chiến tranh khi không thể hòa nhập lại với cuộc sống. Không đổ lỗi cho người quản lý khi không thể làm tốt công việc. Không đổ lỗi cho quá khứ khi không thể chiến thắng trong hiện tại. Vào thời điểm đó - mệt mỏi và dơ bẩn, đứng dưới một nấm mộ mà nhà cố vấn kỳ quặc của tôi đã nhọc công đào lên ngay trước bình minh của một ngày đẹp trời, hứa hẹn một sự bắt đầu mới - tôi không đổ lỗi nữa. Tôi nhận toàn bộ trách nhiệm của những hành động của mình. Và bước vào tiếp cận với những gì tốt nhất bên trong chính mình.

"Chú viết đấy à, chú Tommy?"

"Phải, tôi viết, Blake," ông nhẹ nhàng trả lời, lau tay vào chiếc khăn in hình Chuột Mickey. Ông trông rất nghiêm túc và nói bằng một giọng rõ ràng.

"Địa ngục trên trái đất không có gì khác hơn là kết thúc trong nấm mộ thứ nhất này. Địa ngục trên trái đất không có gì khác hơn là trái tim anh tràn ngập 10 điều ân hận ngay trước khi anh chết. Linh hồn anh bị hủy diệt ngay khi anh nằm hấp hối trên giường giữa 10 điều đó. Sự đau đớn thật sự sẽ đến gần những giây phút cuối cùng của anh và nhận ra rằng anh đã lãng phí món quà quan trọng nhất mà anh được trao tặng - cơ hội thể hiện sự vĩ đại của mình với thế giới xung quanh. Đây là một trong những hiểu biết quan trọng nhất về sự lãnh đạo mà tôi có thể chia sẻ với anh, Blake: Tiềm năng không được nhận ra sẽ biến thành sự đau khổ. Và một điều thật sự đáng buồn,

bản chất thô bạo của sự tầm thường, của một cuộc sống nghèo nàn về tinh thần, đang luồn lách vào mỗi người chúng ta. Nó diễn ra lặng lẽ và gần như vô hình. Rồi một ngày kia - bùm - nó xé nát anh thành nhiều mảnh!” ông nói to, vỗ mạnh hai tay vào nhau tạo nên một âm thanh lớn.

“Một trong những ý tưởng lớn mà tôi học được từ một trong những bậc thầy lãnh đạo thiên tài mà anh sắp gặp là: Thành công được tạo ra thông qua hiệu quả của một vài hoạt động nhỏ có kỷ luật mỗi ngày được tích lũy theo thời gian để tạo nên những thành tựu vượt xa bất cứ điều gì anh có thể lên kế hoạch trong một lúc. Những thói quen thành công nhỏ rất dễ làm mỗi ngày đến mức hầu hết mọi người không nghĩ rằng chúng có thể tạo nên sự khác biệt. Vì vậy, đơn giản là họ không thèm làm.”

“Như Vậy thành công thật sự khá dễ dàng," tôi nói. “Bất cứ ai cũng có thể đạt được thành công nếu họ kiên trì làm những việc đúng đắn. Những cơ hội nhỏ và những hành vi nhỏ sẽ được ‘tích tiểu thành đại’ theo thời gian. Rồi cuối cùng mọi người đều có thể đạt đến một vị trí phi thường mà khi mới bắt đầu, họ vẫn nghĩ rằng điều đó là không thể. Quá trình này khiến cháu có suy nghĩ như một nông dân. Gieo hạt. Tưới nước. Bón phân. Và rồi không có gì xảy ra cả.”

“Nhưng người nông dân không bỏ cuộc. Người nông dân không chạy ra cánh đồng vội vã đào đất để tìm xem có cọng rau nào dưới đất không,” Tommy thong thả nói.

“Người nông dân kiên nhẫn và tin tưởng vào quá trình đó. Ông ấy có niềm tin và hiểu biết sâu sắc rằng qua những nỗ lực hàng ngày của ông, mùa vụ sẽ tốt tươi. Rồi một ngày nọ, điều đó thật sự xảy ra.”

"Anh rất thông minh, Blake. Một ẩn dụ tuyệt vời, anh bạn ạ. Cha anh nói đúng, anh rất có tiềm năng," Tommy vui vẻ tán thành. "Chúng ta cần phải giống như những người nông dân."

Bầu trời trong vắt không một gợn mây. Tiếng chim hót ríu rít trên cành. Những cơn gió nhẹ thoảng qua mặt tôi sự ấm áp của những tia nắng sớm. Hôm nay là một ngày tuyệt vời.

Tommy tiếp tục nói: "Tất cả những người thành công đều tuân theo cùng một số kỷ luật lãnh đạo. Họ không ngừng luyện tập cùng những điều cơ bản. Nhưng những hành động hàng ngày dường như rất vụn vặt và không quan trọng của họ được tích lũy qua thời gian trở thành một sự nghiệp xuất sắc và một cuộc sống cá nhân đẳng cấp. hãy so sánh với sự thất bại. Thất bại, trái lại, khiến anh rất dễ sa chân vào. Thất bại không có gì khác hơn là hậu quả không thể tránh khỏi của một số ít những hành động hàng ngày mà anh thường xuyên quên hoặc phớt lờ không thực hiện. Về lâu dài, chúng biến quá khứ của anh thành một điểm không thể quay lại được. Tôi thật lòng khuyến khích anh nhìn vào nấm mộ đầu tiên này và nghiêm chỉnh suy nghĩ lại xem sau ngày hôm nay, anh dự định sẽ xuất hiện trước thế giới như thế nào. Chắc chắn anh không muốn kết thúc trong nấm mộ thứ nhất này. Đó sẽ là một bi kịch. Thật sự, tôi đồng ý là việc hẹn gặp trong một nghĩa trang gây khá nhiều ấn tượng," Tommy thừa nhận, "nhưng tôi cần phải kích động anh, để đến gần anh hơn, để đưa anh đến một nơi mà anh sẽ phải vứt bỏ miếng vải che mắt mình, vứt bỏ những lý luận đổ lỗi, và thật sự nhìn thẳng vào chính mình. Liên hệ với một thực tế là một ngày nào đó anh sẽ chết, đó là một công cụ mạnh mẽ khiến anh phải thay đổi cách nghĩ và thức tỉnh người lãnh đạo nội tâm của anh."

“Tại sao lại thế?” tôi hỏi.

"Bởi vì khi anh nhận ra cuộc sống này ngắn ngủi thế nào, anh sẽ có thể bỏ qua tất cả những điều vụn vặt trong cuộc sống để tập trung vào những gì quan trọng nhất. Việc đối mặt với cái chết của chính mình sẽ nhắc anh nhớ rằng cuộc sống của anh chỉ bao gồm một số tháng giới hạn.”

“960 tháng,” tôi xác nhận.

“Đúng vậy, Blake. Thế thì tại sao phải dành thời gian cho những điều vụn vặt? Tại sao phải sợ thất bại? Tại sao phải lo lắng xem người khác nghĩ gì? Tại sao phải phủ nhận nghĩa vụ lãnh đạo của mình?”

“Chú đã thành công, chú Tommy. Giờ thì cháu đã có những cảm nhận khác hẳn.”

“Đó là vì những thay đổi mạnh mẽ chỉ xảy ra khi chúng ta thay đổi ở mức độ cảm xúc chứ không phải mức độ logic. Tôi muốn đi sâu vào, chạm vào trái tim của anh, chứ không chỉ nói chuyện với cái đầu của anh. Anh có thể nghe đến hàng trăm lần một ý tưởng hay nhưng vẫn sẽ không cảm nhận được nó, cho đến khi anh thật sự trải nghiệm nó theo bản năng - trong con người của chính anh. Chỉ khi đó nó mới có thể biến đổi từ một ý tưởng trở thành một sự thật đối với anh. Đó là lý do tại sao rất nhiều cuộc hội nghị chuyên đề không đạt hiệu quả trong việc tạo nên những kết quả bền vững. Họ thất bại trong việc chạm vào bên trong chúng ta.”

“Đúng vậy,” tôi đồng ý. "Cháu đang bắt đầu nhìn mọi thứ theo một cách khác hẳn và rõ ràng hơn nhiều. Trước đây cháu mắc kẹt trong một cái bẫy của chính mình, với suy nghĩ rằng công việc này không

quan trọng, những nỗ lực của mình không đáng kể, và mình không có lối thoát khi làm việc ở nhà sách đó."

"Tôi đánh giá cao sự trung thực, Blake. Và chúc mừng anh vì anh không còn cảm thấy những điều đó nữa. Anh biết không, trong thế giới rộng lớn và không thể đoán trước của chúng ta, không hề có một công việc nào là không có lối thoát - chỉ có sự suy nghĩ không lối thoát mà thôi. Vì tôi rất quan tâm đến anh nên tôi sẽ cô gắng hết sức để anh bắt đầu cảm thấy những thách thức trong việc làm chủ lĩnh vực này. Anh chỉ cần nhớ rằng mọi công việc được thực hiện ở mức tốt nhất và mọi hoạt động hoàn thành trước sự thán phục của mọi người sẽ đều dẫn đến những sự tưởng thưởng vượt xa mong đợi hiện tại của anh. Chỉ vì hiện tại anh không thể nhìn thấy tất cả những thành công đang chờ đợi anh không có nghĩa là nhũng thành công đó không tồn tại hay không thể đạt được."

"Cháu chưa bao giờ nghĩ đến điều đó," tôi thừa nhận.

"Và theo tôi, chìa khóa thật sự là hãy đưa một chút cảm xúc, sinh lực và sự say mê vào một phương trình. Đó là khi những bước đột phá thật sự xảy ra. Tôi đưa anh đến nơi này để khiến anh cảm thấy buồn bực, tức giận và thậm chí chán nản vì trước đây anh đã chơi quá tồi với sự nghiệp của anh - và với kho báu vô giá, cuộc sống của anh. Tôi muốn anh bắt đầu nhận lãnh trách nhiệm cá nhân trong từng vấn đề hiện tại mà anh đang trải qua. Bởi vì anh càng được sở hữu quyền lựa chọn của mình thì những lựa chọn của anh sẽ càng trở nên mạnh mẽ."

"Cháu hiểu rồi, chú Tommy," tôi nói với một sự tin tưởng hoàn toàn vào người cố vấn mới của mình.

“Tốt. Thế thì chúng ta hãy bắt đầu nói về nấm mộ thứ hai. Nhảy xuống đi nào,” ông nói với một cái vẫy tay nhanh nhẹn về phía hố đất bên kia.

Tôi háo hức tuân lệnh, nhảy ngay xuống, hy vọng tìm được một tấm bài vị khác hoặc có thể là một sợi dây chuyền bạc khắc những chữ viết tắt đặc biệt nào đó. Nhưng ở dưới hố đất sâu, tôi hoàn toàn không tìm thấy gì cả.

“Đây này,” Tommy đưa cho tôi một cái xẻng. “Anh sẽ phải tốn công đào đất một chút. Những phần thưởng đáng giá luôn đòi hỏi những nỗ lực thật sự cùng với sự tích cực làm việc. Anh sẽ mê mẩn với những gì anh sắp tìm được.”

Tôi bắt đầu đào sâu xuống.

“Nhanh lên, Blake. Chúng ta còn phải làm nhiều việc và phải gặp nhiều người nữa. Chúng ta không có cả ngày cho chuyện này đâu,” Tommy nói to. ông khoanh tay đứng nhìn và gương mặt ông lộ rõ vẻ thích thú.

Cái xẻng chạm phải một vật gì đó. Tôi quỳ xuống và bắt đầu bới đất bằng hai bàn tay không. Khi phủi bớt đất ra, tôi nhìn thấy một vật sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Tôi cẩn thận nhặt nó lên và ngước nhìn Tommy với vẻ không thể tin được. Ở dưới nấm mộ thứ hai là một tấm bài vị khác, nhưng dường như nó được làm bằng vàng khối.

“Cái gì thế, chú Tommy?” tôi sững sờ hỏi.

“Vàng nguyên chất đấy, anh bạn. Giờ hãy đọc nó đi nào.”

Tấm bài vị vàng có tựa đề “10 Chiến Thắng Của Con Người” cũng viết bằng chữ hoa.

Tommy nói, “Tôi đã vẽ cho anh thấy địa ngục trên trái đất là như thế nào, Blake. Bây giờ chúng ta cần phải lạc quan hơn và thảo luận

về nơi mà anh sắp tới, một nơi mà mọi thứ đều có thể.”

"Làm thế nào cháu đến được nơi đó?”

“Anh chỉ cần làm những gì tôi khuyên anh nên làm, và Lãnh-đạo-Không-cần-Chức-danh. Bằng cách truyền tinh thần lãnh đạo vào mọi việc anh làm, vào mọi thứ anh chạm đêh, anh sẽ có thể sống một cuộc sống phi thường. Anh sẽ có thể thật sự nhận ra tài năng thiên bẩm của mình. Anh sẽ có thể thật sự trở thành một người vĩ đại. hãy đọc những phần thưởng mà chắc chắn anh sẽ có được một khi anh đã thấm nhuần triết lý mà tôi đang chia sẻ với anh.”

Tôi đọc danh sách:

“ 10 Chiến Thắng Của Con Người”

1. Bạn sống đến ngày cuối cùng, tràn đầy hạnh phúc và thỏa nguyện khi nhận ra bạn đã sống một cuộc sống trọn vẹn - đã sử dụng trọn vẹn những tài năng của mình, đã tận dụng hết tất cả những gì mình có, và đã đạt đến tiềm năng hết mức, làm nên những điều kỳ diệu.

2. Bạn sống đến ngày cuối cùng, biết rằng bạn đã làm mọi việc ở mức độ xuất sắc và luôn đặt ra cho mình những tiêu chuẩn hoàn hảo trong từng công việc nhỏ.

3. Bạn sống đến ngày cuối cùng với một niềm hân hoan vì bạn có tinh thần dũng cảm và táo bạo, thường xuyên đối mặt với những nỗi sợ hãi lớn nhất và nhận ra những tầm nhìn cao nhất.

4. Bạn sống đến ngày cuối cùng và nhận thức được rằng bạn đã trở thành một người luôn nâng những người khác lên cao chứ không phải một người luôn đạp người khác xuống.

5. Bạn sống đến ngày cuối cùng và hiểu rằng dù cuộc hành trình của bạn không phải lúc nào cũng suôn sẻ, nhưng mỗi khi ngã xuống,

bạn lại đứng lên ngay lập tức - và lúc nào cũng vậy, bạn không bao giờ mất đi tinh thần lạc quan.

6. Bạn sống đến ngày cuối cùng và sung sướng với ánh sáng huy hoàng từ những thành tựu của mình, cùng với giá trị phong phú mà bạn đã đóng góp cho cuộc sống của những người mà bạn may mắn được phục vụ.

7. Bạn sống đến ngày cuối cùng và tự ngưỡng mộ chính mình, một con người mạnh mẽ, đạo đức, đầy tâm huyết và sự cảm thông đối với người khác.

8. Bạn sống đến ngày cuối cùng và nhận ra mình là một nhà cách tân bẩm sinh luôn soi sáng những con đường mới thay vì chỉ đi theo những lối mòn cũ.

9. Bạn sống đến ngày cuối cùng, xung quanh bạn là những người đồng nghiệp gọi bạn là một ngôi sao nhạc rock, những khách hàng gọi bạn là một anh hùng, và những người yêu mến bạn gọi bạn là một huyền thoại.

10. Bạn sống đến ngày cuối cùng như một Lãnh-đạo-Không-Chức-danh thật sự, biết rằng những điều tốt đẹp bạn đã làm vẫn sẽ tồn tại rất lâu sau khi bạn qua đời, và rằng cuộc sống mà bạn đã sống sẽ trở thành một mô hình cho những điều có thể.

Hai chúng tôi ngồi trên bãi cỏ xanh rì bao quanh những nấm mộ. Những điều Tommy đã viết thật sáng suốt và cơ bản. Cuộc sống trước kia của tôi đầy những nỗi lo lắng và những hành động vô nghĩa đến mức tôi không còn nhận ra điều gì là quan trọng nhất. Tôi không còn nhìn thấy những gì mình có thể làm, và tôi quên rằng mình có quyền năng tạo nên sự thay đổi. Tôi đã bị đứt liên kết với tài năng nội tâm của chính mình.

Quan điểm của Tommy rất rõ ràng: Tôi có thể chọn tiếp tục cách sống mà tôi đã sống trong những năm qua - trôi dạt giữa cuộc đời và chịu thua trước lời nguyền của những điều vặt vãnh hàng ngày. Nếu lựa chọn như thế, tôi sẽ kết thúc trong nấm mộ thứ nhất, một nạn nhân vô giá trị như đã ghi trên tấm bài vị bằng đá. Nhưng tôi cũng có thể chọn con đường cao hơn. Tôi có thể đại diện cho tinh thần lãnh đạo, sự xuất sắc và lòng nhiệt huyết ương công việc và trong cuộc sống. Tôi có thể bắt đầu Lãnh-đạo-Không-Chức-danh và theo đuổi những phần thưởng trên tấm bài vị bằng vàng. Một lựa chọn sẽ đưa tôi đến một địa ngục sống. Còn lựa chọn kia, như Tommy đoan chắc, sẽ đưa tôi đến với những giấc mơ của mình. Tôi biết mình sẽ chọn con đường nào. Và như thế, trên bãi cỏ, với nhà cố vấn mặc bộ y phục lạ lùng đang ngồi bên cạnh và hai nấm mộ mới đào còn tươi đất ở trước mặt, tôi đã lựa chọn.

CHƯƠNG 4

Cuộc Nói Chuyện Lãnh Đạo Thứ Nhất Anh Không Cần Chức Danh Để Trở Thành Một Nhà Lãnh Đạo

Nếu một người làm công việc quét đường, anh ta cần phải quét đường như Michelangelo vẽ tranh, như Beethoven soạn nhạc, hay như Shakespeare làm thơ. Anh ta cần phải quét đường thật tốt sao cho tất cả mọi người trên thiên đường hay dưới trần gian đều phải ngừng lại và nói, "Nơi đây có một người quét đường vĩ đại đã làm rất tốt công việc của mình. "

- DR. MARTIN LUTHER KING JR.

Mọi người từ bỏ sức mạnh của mình bằng cách thông thường nhất là nghĩ rằng họ không có sức mạnh gì cả.

- ALICE WALKER

TOMMY NHẸ NHÀNG ĐẶT TẤM BÀI VỊ VÀNG vào thùng xe chiếc Porsche rồi nổ máy. Tôi lái xe theo sau ông và hai chúng tôi quay ngược về Manhattan.

Sau vài giờ lái xe, Tommy dừng lại trước một trong những khách sạn tốt nhất New York. Đây là địa điểm ưa thích của các ngôi sao trong thế giới người mẫu và những người yêu chuộng thời trang, ông cho người gác cửa một tờ 20 đôla để giúp ông đỗ xe rồi dẫn tôi vào tiền sảnh khách sạn. Đó là một căn phòng không lớn lắm nhưng rất ấn tượng với những cô người mẫu xinh đẹp, những vị khách du lịch

châu Âu và những kệ sách về thiết kế thời trang. Chúng tôi đi lên tầng ba và bước vào một hành lang tối.

"Tôi muốn giới thiệu với anh người thầy đầu tiên trong bốn người mà tôi muốn anh gặp gỡ trong ngày đặc biệt hôm nay, Blake. Cô ấy tên là Anna, người Argentina. Đó là một phụ nữ đáng yêu, tử tế, siêng năng, nồng nhiệt, và rất khôn ngoan. Anna có một hiểu biết sâu sắc về ý nghĩa thật sự của một người lãnh đạo và về toàn bộ khái niệm Lãnh-đạo-Không-Chức-danh. Thật ra, cô ấy là người đầu tiên dạy khái niệm đó cho tôi," Tommy nói khi chúng tôi bước đến trước cửa căn phòng số 404. Có tiếng người hát véo von trong phòng.

"Xin chào, Tommy," một phụ nữ ra mở cửa với một nụ cười tươi tắn. Tôi nghĩ cô vào khoảng gần 50 tuổi, nhưng trông cô thật trẻ trung và đầy sức sống. Cô mặc một bộ đồng phục màu đen và trắng giống như đồng phục mà những người phục vụ phòng ở những khách sạn lớn thường mặc. Làn da màu nâu nhạt không tì vết và khi mỉm cười, cô để lộ hàm răng trắng gần như hoàn hảo. Cô rất nồng nhiệt, duyên dáng nhưng cũng tỏ ra rất thoải mái. Mái tóc cô được trang điểm một bông hoa xinh đẹp màu trắng, khiến cô trông càng rực rỡ hon.

"Xin chào, Anna," Tommy hôn nhẹ lên má cô và ôm cô một cách nồng ấm.

"Ban nãy là cô hát đấy à?" ông hỏi.

"Dĩ nhiên rồi. Anh biết là tôi rất vui vẻ khi làm việc mà. Công việc khiến tôi vui hát. Và khi hát, tôi lại càng cảm thấy vui hơn nữa. Cuộc sống thật tuyệt vời," cô rạng rỡ nói.

Rồi Tommy và cô phục vụ phòng nắm tay nhau nhảy một điệu nhảy ngắn, vừa giống điệu Tango vừa giống điệu Meringue. Họ nhảy xung quanh căn phòng như thể trên đời này không có gì quan trọng

cả. Thật kỳ quặc nhưng cũng thật ngọt ngào. Cả hai người dường như đắm chìm trong một vũ trụ của riêng họ trong vài phút. Tôi chỉ biết đứng nhìn như bị thôi miên, cần phải nói rõ rằng động lực giữa hai người không có dấu hiệu lãng mạn nào cả. Tinh thần của điệu nhảy mang tính bạn bè nhiều hơn. Nhưng tôi vẫn có thể cảm thấy giữa hai người là một tình bạn rất thắm thiết.

“Anna, đây là anh bạn trẻ mà tôi nói với cô. Blake, đây là Anna. Anna, đây là Blake.”

Chúng tôi bắt tay nhau. Anna sửa lại bông hoa trên tóc. Căn phòng được bài trí gần như hoàn hảo. Các món đồ gỗ màu sẫm và vải lanh trắng kết hợp với phong cách kiến trúc hiện đại và những cửa sổ lớn nhìn xuống con đường nhộn nhịp bên dưới tạo nên một sự cân bằng ấm cúng cho căn phòng nhỏ.

Tommy nói, "Blake là một cựu chiến binh từng chiến đấu ở Iraq. Hiện nay cậu ấy đang làm việc trong nhà sách với tôi, như tôi đã nói trong điện thoại tối qua. Cậu ấy đã trải nghiệm cuộc đời khá nhiều trong những năm gần đây. Tôi và cha cậu ấy là bạn thân khi chúng tôi còn sống ở Milwaukee. Blake đã sẵn sàng sống với tinh thần lãnh đạo. Vì vậy tôi nghĩ đã đến lúc tôi đưa cậu ấy đến gặp cô. Tôi cũng cần học một vài bài nhảy mới nữa, Anna.” Tommy nháy mắt một cách tinh nghịch.

Anna mỉm cười và thoáng đỏ mặt. Rồi cô nhìn ra cửa sổ với vẻ suy tư, “Tôi rất kính trọng anh và tất cả những người lính khác, Blake. Tôi biết tôi không thể thật sự hiểu hết những gì anh đã trải qua. Nhưng tôi rất muốn bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc nhất của mình.”

Tôi không biết nói gì cả. Dù tôi đã trở về một thời gian sau cuộc chiến Iraq nhưng tôi vẫn còn cảm giác như mình đang ở đó. Khoảng

thời gian trong cuộc chiến đã khiến tôi phát triển một bản năng sinh tồn chính xác để giúp mình sống sót. Tôi khép kín hầu hết những cảm xúc của mình và nói chung, tôi trở thành một con người lạnh như đá. Tôi “đóng cửa” mọi ký ức và sống lê lết qua ngày, sử dụng hầu hết thời gian chỉ để lãng phí thời gian. Và tôi không dám để

cho bất cứ ai đến quá gần mình. Những thái độ đó làm tôi khiến họ bị tổn thương, hoặc họ khiến tôi bị tổn thương. Nhưng ở đây, một phụ nữ xinh đẹp hoàn toàn không quen biết tôi đang bày tỏ sự cảm kích của cô trong căn phòng khách sạn hiện đại này, chia sẻ suy nghĩ rằng những năm tháng mà tôi đã bỏ ra để phụng sự đất nước không hề bị lãng phí mà rất có giá trị. Tôi cảm thấy thật vinh dự. Và tôi hạnh phúc với điều đó.

“Cảm ơn vì những điều cô vừa nói, Anna. Cảm ơn cô,” tôi nhắc lại.

"Blake sẽ gặp những người khác chứ?” Anna khẽ hỏi.

"Cuối ngày hôm nay,” Tommy mỉm cười đáp.

“Tốt đấy. Rất tốt,” cô bước đến cạnh giường và vuốt thẳng những nếp nhăn trên một chiếc gối dày. “Blake sẽ trải qua một ngày với những biến đổi lớn. Ngày đầu tiên của một cách làm việc mới. Và bắt đầu một cách sống hoàn toàn mới. Tốt!”

“Cảm ơn cô đã dành thời gian cho tôi, Anna,” tôi không thể nghĩ ra điều gì khác để nói. “Tôi còn rất nhiều điều phải học. Nhưng những gì chú Tommy dạy tôi cho đến giờ đều rất đáng kinh ngạc. Chỉ mới vài ngày trước, tôi còn nghĩ rằng công việc chỉ đơn thuần là công việc, sự lãnh đạo chỉ dành cho các nhà quản trị, và thành công chỉ dành cho một số ít người may mắn. Giờ thì tôi đã nhìn mọi sự hoàn toàn khác hẳn.”

"Hãy nhìn tôi đây," Anna chỉ tay vào ngực mình. "Tôi có thể nghĩ ra hàng triệu lý do để chán nản, bất mãn và không hài lòng với công việc của mình. Tôi có thể phàn nàn rằng 'Tôi chỉ là một người bồi phòng' và tất cả những việc tôi làm mỗi ngày là lau dọn phòng khách sạn cho những người giàu có. Nhưng một trong những sự tự do lớn nhất mà mỗi người chúng ta đều có là tự do lựa chọn cách nhìn nhận vai trò của mình trong thế giới và cách nhìn nhận sức mạnh mà tất cả chúng ta đều có, để có thể có được những quyết định tích cực trong bất cứ hoàn cảnh nào xảy ra với mình."

"Tôi bắt đầu thật sự hiểu được điều đó rồi, Anna. Chúng ta có nhiều sức mạnh hơn rất nhiều so với những gì mình nghĩ. Và chúng ta có nhiều khả năng kiểm soát cuộc sống của mình diễn ra như thế nào hơn là hầu hết chúng ta vẫn tưởng."

"Đúng vậy, Blake," cô nói với giọng ngọt ngào pha chút âm hưởng Latin. "Và vì thế, tôi quyết định sẽ không bao giờ không nỗ lực hết sức trong công việc của mình."

"Một chuẩn mực tuyệt vời. 'Không bao giờ không nỗ lực hết sức'," tôi nhắc lại lời nói của Anna.

"Chỉ riêng sự cam kết đó đã mang đến rất nhiều điều tuyệt vời cho tôi, và biến tôi thành một người rất hạnh phúc. Mỗi người chúng ta đều có thể quyết định yêu thích công việc mình làm và làm việc một cách xuất sắc đến mức mọi người không thể rời mắt khỏi chúng ta. Cách sống đó mang đến cho tôi rất nhiều sinh lực và khiến tôi cảm thấy rất tuyệt về bản thân mình. Rất nhiều người xung quanh nghĩ rằng tôi 'may mắn'. Ban quản lý khách sạn này xem tôi như một nữ hoàng. Giám đốc khách sạn xem tôi là một nhân viên 'tiềm năng cao' và gởi tôi đi học nhiều khóa huấn luyện đến mức tôi không nhớ

nổi. Các nhà quản trị nổi tiếng từng đến nghỉ ở đây biết rõ về tôi và dạy tôi rất nhiều ý tưởng kinh doanh. Những ngôi sao đến đây gần như luôn luôn yêu cầu tôi phục vụ phòng cho họ. Và riêng những khoản tiền khách boa cũng đủ để tôi gởi về cho gia đình ở Buenos Aires hàng tháng. Vì vậy tôi cảm thấy mình đã làm việc rất tốt, nhất là nếu anh biết hoàn cảnh gia đình tôi như thế nào. Nhưng tôi đã tự tạo nên 'may mắn' cho mình, dù phải đối mặt với nhiều trở ngại khá lớn."

Tommy nhìn Anna, ông cầm tay cô và đặt lên đó một nụ hôn nhẹ.

"Anna cũng mất cả cha lẫn mẹ, Blake. Họ qua đời trong một tai nạn xe hơi ở thị trấn Bariloche khi cô ấy còn rất nhỏ. Bà ngoại đã nuôi cô ấy lớn lên, gia đình họ rất nghèo."

"Rất nghèo," Anna nhắc lại bằng một giọng xúc động. "Và vì vậy tôi rất yêu quý gia đình. Sau khi cha mẹ tôi mất, tất cả những người còn lại trong nhà gắn bó với nhau hơn. Trong văn hóa Latin, gia đình luôn là quan trọng nhất. Nhưng chúng tôi thật sự đã gần gũi nhau hơn hẳn. Tôi dành nhiều thời gian hết mức có thể cho bà tôi và các anh chị em họ. Chúng tôi gần như không có gì về mặt vật chất, và cuộc sống của chúng tôi thời gian đó rất khốn đốn. Nhưng tôi nghĩ mình đã trở nên giàu có về những mặt khác. Tôi học cách yêu thích văn học, âm nhạc và nghệ thuật. Tôi phát hiện ra rằng những niềm vui đơn giản nhất của cuộc sống là những niềm vui quý giá nhất. Và bằng cách nỗ lực hết sức trong mọi việc, tôi đã từ từ cải thiện cuộc sống của mình. Giờ thì tôi đang ở đây, ở một trong những khách sạn tốt nhất thế giới, ở một trong những thành phố lớn nhất thế giới. Có lẽ số tôi cũng có phần may mắn. Nhưng tôi cũng tin rằng may mắn không có gì khác hơn là những phần thưởng bất ngờ cho những lựa chọn thông minh mà chúng ta đã chọn. Thành công không chỉ xảy ra

vì ngôi sao của anh sáng lên. Thành công, cả trong công việc lẫn cuộc sống, là một cái gì đó được tạo ra một cách có ý thức. Nó là kết quả chắc chắn của một loạt hành động có chủ ý mà bất cứ ai cũng có thể thực hiện. Và với tôi, điều đó khá thú vị," Anna nói một cách mạnh mẽ.

"Ngày nay có quá nhiều người suy nghĩ theo kiểu 'Tôi phải trở thành ngôi sao rồi mới đạt được những gì tôi biết mình có thể đạt được'," Tommy chen vào. "Người ta muốn được cái gì đó mà không phải trả giá. Họ mơ có nó nhưng lại không sẵn sàng xắn tay áo lên nỗ lực vì nó. Họ đi làm và muốn được trả lương cao mà không phải hoàn trả một giá trị công bằng với mức lương đó. Thế giới ngày nay quả là một thế giới hỗn loạn."

"Đúng vậy," Anna gật đầu. "Như tôi đã nói, Blake, thành công được tạo ra qua những lựa chọn có ý thức. Nó là kết quả cuối cùng và chắc chắn của những quyết định sáng suốt. Bất cứ ai cũng có thể thành công. Khi anh bắt đầu làm nhiều hơn những việc mà những Lãnh-đạo-Không-Chức- danh làm, chắc chắn anh sẽ đạt được những phần thưởng ngoạn mục mà những Lãnh-đạo-Không-Chức-danh đạt được. Nhân tiện tôi cũng muốn nói với anh, việc gọi một người thành công là 'may mắn' là cách dễ nhất để anh không phải thức dậy mỗi buổi sáng và nỗ lực làm một điều gì đó giá trị cho cuộc sống này."

Tôi im lặng suy nghĩ về những lời nói của Anna. Rõ ràng cô là một nhà tư tưởng kinh doanh tinh tế. Có lẽ đó là nhờ những khóa đào tạo mà cô được học cùng những cuộc nói chuyện với các nhà quản trị hàng đầu. Tôi nhắm mắt lại một lúc, nhưng những tiếng còi xe từ con đường bên dưới nhanh chóng làm gián đoạn luồng suy

nghĩ của tôi. Tôi đứng nhìn xuống đường trong khi Tommy bước đến ngồi lên một chiếc trường kỷ lớn. Trước mặt ông là một chiếc bàn được thiết kế khá kiểu cách với một ngọn nến trắng truyền thống bên trên. Kế bên ngọn nến là một chai rượu nho đỏ gốc California. Tôi hy vọng mình có thể đến khách sạn này nghỉ ngơi một ngày nào đó.

"Có thể anh sẽ ngạc nhiên, Blake," Anna nói nhanh. "Nhưng tôi tin rằng tôi đang có một trong những công việc tốt nhất thế giới."

"Tốt nhất thế giới?" tôi ngạc nhiên trước nhận xét của Anna.

"Tốt nhất thế giới," cô khẳng định. "Tôi khám phá ra rằng công việc của tôi thật sự rất quan trọng và cần thiết để toàn bộ tổ chức có thể hoạt động trôi chảy. Tôi tự xem mình là một đại sứ thiện chí và là người quản lý thương hiệu của khách sạn này, thông qua cách hành xử của tôi."

"Cô tự xem mình là một đại sứ thiện chí ư, Anna? Thật đáng ngạc nhiên. Tôi không có ý xúc phạm nhưng mọi người tôi biết đều nghĩ rằng đây là một công việc vất vả và khá bình thường. Tôi muốn nói, cô phải dọn dẹp sau khi mọi người bày bừa ra. Cô phải làm việc nhiều giờ, và những người phục vụ phòng nói chung không được xem trọng lắm trong xã hội này."

"Xã hội nghĩ gì không quan trọng với tôi, Blake. Điều quan trọng là tôi tự nhìn mình như thế nào. Tôi biết tôi là ai. Tôi biết giá trị công việc của mình. Mỗi ngày tôi đều tìm cách tự thách thức chính mình. Và tôi đã biến công việc này trở thành một cái gì đó thật sự có ý nghĩa đối với tôi."

"Cô thật đáng ngạc nhiên," tôi lặp lại. Người phụ nữ xinh đẹp với bông hoa trên mái tóc thật sự tin rằng công việc phục vụ phòng của cô là công việc tốt nhất trên thế giới, điều đó khiến tôi cảm thấy được

khích lệ rất nhiều. Và nó cũng giúp tôi mở rộng tầm mắt. Rất nhiều người trong chúng ta xem công việc mình đang làm là hiển nhiên và không đánh giá cao tất cả những khía cạnh tích cực của nó. Chúng ta mong ước một cái gì đó tốt hơn mà không nhận ra rằng thông thường, những điều chúng ta thật sự tìm kiếm đang nằm ngay trước mắt. Chúng ta chỉ cần nhìn sâu hơn một chút. Cố gắng hơn một chút. Và lãnh đạo tốt hơn một chút. Anna là một ví dụ lạ thường của điều đó.

“Tôi đi làm mỗi ngày và tạo ảnh hưởng tích cực lên những người khách mà tôi gặp bằng một thái độ làm việc xuất sắc. Tôi tập trung làm tốt nhất công việc của mình và tôi thật sự mong muốn biến thời gian họ ở lại đây trở thành một trải nghiệm khách sạn tốt nhất mà họ từng có. Điều đó định hình nền văn hóa tổng thể và những giá trị mấu chốt của chúng tôi. Việc tôi mang đến sự đổi mới cho mọi khu vực khiến các nhà quản lý khách sạn trên toàn thế giới khi đến đây đều xem cách hoạt động của chúng tôi như một mốc tiêu chuẩn,” cô nói. “Vì vậy không hẳn công việc của tồi ở đây là tầm thường và không quan trọng.”

"Cô nói chuyện nghe như một nhà tư vấn quản lý hoặc một diễn giả về động lực thúc đẩy chứ không phải một người phục vụ phòng ở một khách sạn thời trang, Anna,” tôi nói.

“À, mục tiêu của tôi là thúc đẩy anh, Blake. Tommy đây nghĩ rằng anh rất tuyệt vời. Có lẽ anh chỉ cần hiểu được rằng anh tuyệt vời đến thế nào.”

“Tôi nghĩ những thất bại và khó khăn trong quá khứ đã khiến tôi nản lòng,” tôi nói, cảm thấy thoải mái và cởi mở hơn khi nói chuyện với Anna. "Cô thấy đó, tôi không còn cảm giác mình là một nạn nhân

nữa, và thậm chí tôi cảm thấy không đúng khi dành quá nhiều thời gian để nói về những gì đã kìm giữ tôi trong quá khứ.”

“Tốt đấy, Blake,” Tommy xen vào, tỏ ý tán thành. “Rất tốt, anh bạn. Đừng bao giờ nghĩ mình là một nạn nhân. Không thể xây dựng một nấc thang đi đến thành công trên nền tảng của sự bào chữa được.”

“Cháu hiểu rồi. Nhưng từ khi trở về sau chiến tranh, cháu vẫn chưa lấy lại được sự tự tin trước kia. Và vì vậy cháu thả mình tuột dốc và không thật sự nỗ lực bất cứ việc gì cả,” tôi quay sang Anna. “Nhưng cô biết không, một điều gì đó rất lớn đã khiến tôi thay đổi hoàn toàn vào sáng nay. Tôi cảm thấy mình đã thật sự hồi sinh. Tương lai của tôi dường như sáng lạn hơn bao giờ hết.”

“Anh đưa cậu ấy đến Nghĩa trang Rosemead phải không, Tommy?”

“Dĩ nhiên, Anna. Nhiều năm trước, khi mọi người đưa tôi đến đó vào một ngày không thể quên được, đó chính là lúc tôi bắt đầu biến đổi. Tôi muốn Blake cũng được trải nghiệm như thế. Cậu ấy xứng đáng với món quà đó."

"Còn sợi dây chuyền LKC mà chúng tôi tặng anh đâu rồi?”

“Tôi đưa Blake rồi. Tôi tặng trước cho cậu ấy. Và tôi chắc chắn cậu ấy cũng sẽ làm thế khi cậu ấy gặp một người sẵn sàng lắng nghe thông điệp của chúng ta.”

“Còn tấm bài vị vàng của chúng ta?” Anna nhẹ nhàng hỏi.

“Nó đang ở một nơi an toàn.”

“Anh giỏi lắm, Tommy,” Anna nói một cách trìu mến.

“Toàn bộ câu chuyện ở nghĩa trang đều rất có ý nghĩa,” tôi đồng ý. “Nhưng phải thừa nhận rằng tôi hơi lo lắng về việc mọi người sẽ

nghĩ gì khi tôi bắt đầu những thay đổi lớn mà giờ đây tôi biết mình cần phải làm. Thật sự là tôi quan tâm hơi nhiều đến những gì mọi người xung quanh nghĩ về tôi. Điều gì sẽ xảy ra nếu họ cười nhạo khi tôi bắt đầu Lãnh-đạo-Không-Chức-danh, thể hiện hết mình và xem công việc ở nhà sách như một công việc quan trọng nhất thế giới? Chỉ là hầu hết mọi người không suy nghĩ như thế."

"Những gì người khác nghĩ về anh không phải chuyện của anh, Blake. Lãnh đạo là phải có một niềm tin không lay chuyển vào tầm nhìn của mình và một sự tự tin không nao núng vào sức mạnh của mình trong việc tạo nên những thay đổi tích cực. hãy quên những điều mọi người khác nói đi, Blake. Và hãy nhớ những gì Albert Einstein từng viết: 'Những tinh thần cao cả luôn luôn gặp phải sự phản đối từ những đầu óc tầm thường'. Chỉ cần làm công việc của anh một cách tốt nhất có thể. Mọi việc khác sẽ tự động được giải quyết."

"Nhưng nếu tôi thất bại thì sao, Anna? Nếu tôi không thể làm được? Nếu những gì tôi đang học không thành công?" tôi hỏi.

"Triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức-danh không bao giờ không thành công cả, Blake," Tommy nói một cách chắc chắn. "Những vấp váp dọc đường là một phần tất nhiên của trò chơi. Anh học đi bằng cách té. Anh học cách lãnh đạo bằng cách thử. Nhưng mỗi bước sai lầm sê đưa anh gần hơn đến một bước hoàn hảo. Và nếu mọi người không hiểu được anh, tại sao lại để họ khiến anh ngã lòng? Anh biết đấy, những người vĩ đại xây dựng đài kỷ niệm của họ bằng những viên đá mà những người chỉ trích ném vào họ. Và những người chỉ trích thường chỉ trích anh bởi vì, ở một mức độ nào đó, họ quan tâm đến anh. Khi họ ngừng nói nghĩa là anh không còn có ý nghĩa gì với

họ nữa. Khi không ai chỉ trích anh, đó mới là lúc thật sự đáng lo ngại.”

“Lời khuyên thật hữu ích, cảm ơn chú Tommy.”

Anna quay lại nói về sự say mê của cô trong công việc: “Mỗi sáng và mỗi chiều, tôi lau chùi các căn phòng và tưởng tượng như Picasso đang vẽ tranh. Tôi có cảm giác đó là những căn phòng trong ngôi nhà của chính tôi. Và những người khách đến khách sạn này, với tôi, là những người khách đến thăm ngôi nhà của chính tôi. Tôi tự xem mình như một nghệ sĩ, và mỗi ngày tôi đều may mắn được thể hiện sự sáng tạo cao nhất của mình trên một bức vẽ mà những người khác gọi là công việc.”

"Thật đáng kinh ngạc, ” tôi trả lời, thầm ngưỡng mộ nhiệt tâm nỗ lực hết mình của người phụ nữ này trong công việc.

“Và đó chính là triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức-danh mà chúng tôi dạy cho Tommy, một người bạn tốt của chúng tôi. Phải nói rằng ông ấy là một học trò xuất sắc. ông ấy sẵn sàng tiếp thu các ý tưởng và hành động với một tốc độ nhanh chóng. Đó chính là một phần lý do vì sao ông ấy trở nên rất thành công ở công ty sách. À, và có lẽ bề ngoài điển trai của ông ấy cũng có ích nữa,” cô cười, sửa lại bông hoa trên tóc.

Tommy nằm ườn trên chiếc trường kỷ, cười to và đưa tay vuốt mái tóc bạc bù xù của ông.

“Chức danh thật sự có đem lại quyền lực, Blake. Nhưng vấn đề với loại quyền lực này là khi anh không còn chức danh nữa thì anh cũng mất đi quyền lực.”

“Có lý,” tôi ngồi xuống trường kỷ với Tommy. “Ví dụ như, khi một người trở thành một giám đốc, quyền lực mà anh ta có được đi kèm

với chức danh đó chỉ kéo dài cho đến khi nào anh ta còn ngồi trên chiếc ghế đó. Khi anh ta không còn ngồi trên chiếc ghế giám đốc nữa thì tất cả những quyền lực đi kèm cũng sẽ không còn.”

“Chính xác,” Anna nói. "Ảnh hưởng mà anh có được khi có một chức danh sẽ có thể bốc hơi nhanh chóng - nhất là trong những điều kiện kinh tế hỗn loạn hiện nay. Có một quyền lực sâu sắc hơn nhiều so với quyền lực của chức danh, Blake. Và đó là quyền lực lãnh đạo tự nhiên trong mỗi người chúng ta. Đáng buồn là tiềm năng đó thường không được kích hoạt và rất ít được sử dụng ở đại đa số mọi người. Nhưng nó vẫn ở đó - sẵn sàng cho bất cứ ai muốn tìm kiếm và đánh thức nó. Thật sự, đó chính là quyền lực ở trạng thái thực nhất.”

“Tại sao lại thế?”

“Bởi vì nó là loại quyền lực không bao giờ rời bỏ chúng ta - bất kể điều gì xảy ra ở thế giới bên ngoài. Nó là quyền lực thực sự, vì nó không hề phụ thuộc vào bất cứ một điều kiện bên ngoài nào cả. Nó là quyền lực đích thực. Và nó, Blake, là loại quyền lực tốt nhất."

Tôi mỉm cười với Anna. Cô khiến tôi cảm thấy mình thật đặc biệt. Và tôi thật sự cảm kích cả sức mạnh lẫn sự ấm áp của cô. Lãnh-đạo-Không-Chức-danh dường như bao gồm một sự cân bằng tinh tế giữa kiên quyết nhưng thân thiện, cứng rắn nhưng nhẹ nhàng, và dũng cảm nhưng cũng đầy lòng trắc ẩn.

Anna rút từ trong túi tạp dề ra một chiếc khăn ăn viết những dòng chữ màu đỏ phía trên.

“Đây, Blake,” cô đưa chiếc khàn cho tôi. “ông bạn Tommy bảo tôi rằng anh sẽ tới, vì vậy tôi chuẩn bị chiếc khăn này cho anh. Anh đọc đi nhé, trong khi đó tôi sẽ chuẩn bị cho anh một tách cà phê - ở đây

chúng tôi có một loại cà phê rất ngon.” Cô quay sang Tommy gởi một cái hôn gió, “Đừng lo, Tommy, anh cũng sẽ có một tách.”

Tôi đọc những dòng chữ trên chiếc khăn: “4 Năng Lực Tự Nhiên”.

Năng lực Tự nhiên # 1. Mỗi người chúng ta đang sống vào lúc này đều có khả năng đi làm mỗi ngày và thể hiện những gì tốt nhất bên trong chúng ta. Và anh không cần chức danh để làm điều đó.

Năng lực Tự nhiên #2. Mỗi người chúng ta đang sống hôm nay đều có khả năng khích lệ, truyền cảm hứng và gây ảnh hưởng đến mỗi người chúng ta gặp bằng cách tự mình trở thành một tấm gương tốt. Và anh không cần chức danh để làm điều đó.

Năng lực Tự Nhiên # 3. Mỗi người chúng ta đang sống trong cuộc đời này đều có khả năng định hướng những thay đổi tích cực một cách đầy nhiệt huyết dù đang phải đối mặt với những hoàn cảnh tiêu cực. Và anh không cần chức danh để làm điều đó.

Năng lực Tự nhiên # 4. Mỗi người chúng ta đang sống với sự thật về tinh thần lãnh đạo đều có khả năng đối xử với tất cả mọi người một cách tử tế, tôn trọng và đề cao họ- Khi làm như thế, chúng ta đã nâng cao nền văn hóa của tổ chức đến tầm cao nhất. Và anh không cần chức danh để làm điều đó.

Anna quay lại với hai tách cà phê được đặt một cách hoàn hảo trên một chiếc khay bạc không tì vết. Bên kia chiếc khay là những viên kẹo sôcôla.

“Đây, thưa các quý ông,” Anna mời chúng tôi uống cà phê và ăn kẹo. “Tự phục vụ nhé. Vài viên kẹo sôcôla sẽ có ích cho sức khỏe. Tôi mua kẹo ở Buenos Aires trong chuyến về thăm nhà gần đây. Bà tôi không khỏe lắm nên tôi về thăm bà. Tôi muốn bà biết rằng dù hiện

nay tôi đang sống ở Mỹ nhưng tôi chỉ cách bà có một chuyến bay thôi, và tôi sẽ có mặt bất cứ khi nào bà cần đến tôi."

“Tôi thật ngưỡng mộ cô, Anna,” tôi nói. “Ước gì tôi cũng có một gia đình. Tôi đã tự hứa sẽ cố gắng hơn nữa để cải thiện mối quan hệ với người bạn gái. Tôi rất yêu cô ấy và tôi nhận ra rằng những vấn đề trong mối quan hệ của chúng tôi hoàn toàn có thể khắc phục được.”

"Tôi cũng giống như một người thân của anh rồi, Blake,” Tommy nói một cách vui vẻ.

Tôi cắn một miếng socola. Vị ngon tuyệt vời. Nhìn vẻ mặt tôi, Anna có thể thấy rõ rằng tôi đã thay đổi hoàn toàn.

“Thật hơn cả mong đợi,” Anna khẳng định. “Tommy bảo rằng sớm muộn gì thì ông ấy cũng đến, nên tôi để dành một ít cho ông ấy. Ông ấy là một trong những người bạn đáng mến nhất của tôi.”

“Cô cũng thế, cô bé ạ,” Tommy cười, sôcôla dính đầy răng ông.

“Anh, Blake, đã vô tình chọn được một thời điểm hoàn hảo để tham gia cùng ông ấy đấy. À, anh nghĩ sao về những điều tôi viết trên chiếc khăn ăn?”

“Cô chắc cô không phải là một nhà cố vấn quản lý chứ?” tôi hỏi với vẻ xấc xược cố ý.

“Không hề. Tôi chỉ là một người phục vụ phòng thôi. Một người phục vụ phòng đã vô tình chọn phong cách cư xử như một lãnh đạo,” Anna trả lời một cách điềm đạm.

Tôi tiếp tục, “Tôi rất thích những gì cô viết, Anna. Trong quân đội, người ta rất xem trọng cái mà cô gọi là ‘quyền lực của chức danh’. Tôi hoàn toàn hiểu rõ vì sao lại như vậy. Chúng tôi cần một người chỉ huy, một người ra lệnh hành quân, giúp chúng tôi tránh những con đường nguy hiểm và giúp chúng tôi giữ bình tĩnh khi cái chết gần kề.

Nếu quân đội không có cấp bậc và chức danh thì sẽ không có trật tự. Cả tổ chức sẽ bị mất kết cấu. Và điều đó không chỉ có nghĩa là chúng tôi sẽ hoàn toàn bất lực trong chiến đấu mà còn có nghĩa là nhiều người sẽ bị thương vong không cần thiết. Nhưng sau cuộc chiến, tôi quay về nhà, một môi trường hoàn toàn khác hẳn. Tôi không có cấp bậc nữa. Tôi không có vai trò gì nữa. Và tôi cũng đánh mất luôn những người anh em đồng chí. Chỉ có lúc này, ở đây, tôi mới thấy được vì sao tôi phải đấu tranh quá nhiều như thế."

"Anh nói tiếp đi," Anna khích lệ.

"Trước đây tôi xác định con người mình thông qua cấp bậc của mình. Tôi sử dụng quyền lực của chức danh làm thước đo cho quyền lực đạo đức. Vì vậy, khi trở về cuộc sống bình thường và mất đi chức danh quân sự, tôi cảm thấy như mất hết tất cả. Khi không còn một cấp bậc để xác định mình, tôi không biết mình là ai cả. Giờ thì tôi hiểu rằng thật sự tôi không hề đánh mất sức mạnh, và tất cả những gì tôi phải làm lúc này là phải sở hữu năng lực đích thực của mình."

"Chính xác. Và năng lực đích thực đó là nàng lực mà mọi người sinh ra đều có. Vì vậy chúng ta có quyền đánh thức nó và giải phóng cho nó được thể hiện trong môi trường xung quanh chúng ta. Đơn giản chỉ cần nhớ rằng cho dù anh ở vị trí nào trong tổ chức, cho dù anh bao nhiêu tuổi hay anh sống ở đâu trên thế giới này, anh đều có khả năng thể hiện tinh thần lãnh đạo. Không ai và không điều gì có thể phủ nhận điều đó. Tuy nhiên, việc kích hoạt năng lực đó hoàn toàn là trách nhiệm của anh."

Anna uyển chuyển bước đến quầy rượu mini trong phòng. Trên đó tôi có thể nhìn thấy các đĩa CD, những cây nến tạ ơn, những

thanh socola nước ngoài, và các chai rượu được sắp xếp đẹp mắt. Cô lấy xuống một chiếc đĩa CD, mở bao bì ra. Chiếc đĩa của một nghệ sĩ mà tôi chưa từng nghe nói đến tên là Sola Rosa. Anna nói: “Đĩa nhạc này hay lắm đấy. Đừng lo, tôi sẽ trả tiền. Tôi rất yêu âm nhạc và tôi cảm thấy đã đến lúc chúng ta nên tận hưởng một chút giai điệu.” Anna bật đĩa nhạc lên. Và đột nhiên, cô đưa tay búng nhẹ cái công tắc đèn bên cạnh quầy rượu khiến đèn bật tắt liên tục. Cô không nói gì cả. Nhạc trỗi lên nhè nhẹ. Giai điệu du dương như tạo nên một hiệu ứng mê hoặc cho căn phòng. Anna như bị thôi miên, cô vẫn tiếp tục bật tắt đèn nhấp nháy. Cảnh tượng thật kỳ lạ. Tommy thản nhiên nhấp một ngụm cà phê và nhấm nháp thỏi socola ăn dở. Mãi đến ngày nay, tôi vẫn còn nhớ rõ mọi chi tiết trong căn phòng khách sạn hôm đó.

“Cô đang làm gì thế, Anna?” cuối cùng tôi thốt lên với một sự tò mò không kìm chế nổi. Tommy chỉ lắc đầu, “Một thủ thuật nữa của cô ấy.” Ông liếm sôcôla dính trên ngón tay rồi nhấp thêm một ngụm cà phê nữa. Có vẻ như ông rất khoái món cà phê của Anna và đang tận hưởng nó đến từng giọt một. Khi nhìn Tommy - và niềm đam mê của ông gần như với tất cả mọi thứ - tôi nhận ra rằng có một khác biệt rất lớn giữa sống và biết cách sống.

“Mỗi người chúng ta đều có một ‘công tắc’ lãnh đạo ở bên trong, Blake," cuối cùng Anna nói. “Mỗi người chúng ta đều có những năng lực thật sự mà tôi đã viết trên chiếc khăn ăn. Và mọi chuyện tùy thuộc vào chúng ta, chúng ta không chỉ phải nhận ra mình có những năng lực đó mà còn phải biết bật công tắc lên. Khi làm thế, chúng ta đã chọn một lựa chọn cơ bản có thể thay đổi triệt để bất cứ sự nghiệp nào - và bất cứ cuộc sống nào - một lựa chọn sâu sắc khi anh

chấm dứt việc giả vờ là một nạn nhân và bắt đầu thể hiện mình như một người lãnh đạo. Đó thật sự là lựa chọn tối hậu của anh, Blake: nạn nhân hay người lãnh đạo. hãy bật công tắc lên. Và hãy luôn nhớ rằng loại quyền lực cá nhân tự đến với anh khi anh thể hiện bốn năng lực lãnh đạo tự nhiên đó có ảnh hưởng đến mọi người khác sâu sắc hơn rất nhiều so với loại quyền lực chính thức mà một chức danh mang lại."

"Tất cả đều thật thú vị, Anna."

"Triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức-danh là sự dân chủ hóa tinh thần lãnh đạo," cô tiếp tục. "Vào thời điểm hiện nay, mọi người đều có thể trở thành một người lãnh đạo trong công việc và cuộc sống của họ. Đây là lần đầu tiên trong lịch sử khi mỗi người chúng ta đều có cơ hội này. Và nó chỉ xảy ra bởi vì có quá nhiều truyền thống kinh doanh và xã hội bị sụp đổ."

"Bị phá hủy thì đúng hơn," Tommy xen vào.

"Đúng thế, Tommy. Và giờ đây sự lãnh đạo trở nên dân chủ hóa. Bất cứ ai trong chúng ta cũng có thể thể hiện tinh thần lãnh đạo. Chứng kiến điều đó rất thú vị, Blake, mọi người đánh thức năng lực lãnh đạo tự nhiên của mình và tiến bước lên bậc thang cao nhất."

"Tôi thật sự bắt đầu hiểu được điều đó rồi, Anna!" tôi trả lời.

"Mỗi người trong chúng ta giờ đây có thể nhận trách nhiệm trong việc tạo nên những kết quả phi thường trong công việc - và xây dựng một tổ chức đẳng cấp thế giới với những đóng góp đẳng cấp thế giới cho khách hàng, cộng đồng và thế giới lớn hơn bên ngoài. Không ai là không quan trọng cả. Không ai là người thừa cả. Mọi người và mọi công việc đều quan trọng, và tất cả mọi công việc đều có ý nghĩa với triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức-danh. Nhân tiện, anh có biết rằng nếu

bằng tấm gương lãnh đạo cá nhân của mình, mỗi ngày anh có thể khích lệ 10 người nơi gương anh làm tốt nhất công việc của họ, thì sau 4 tuần, anh đã có ảnh hưởng tích cực và nâng cao cuộc sống của 300 người?"

"Hay thật. Tôi chưa bao giờ nghĩ thế. Và chắc chắn tôi cũng không cần một chức danh để làm điều đó."

"Đúng vậy. Và nếu anh tiếp tục là một tấm gương lãnh đạo thì sau một năm, anh sẽ tác động được đến cuộc sống của hơn 3000 người."

"Ồ, tuyệt thật."

"Hon thế nữa," Anna nói một cách nhiệt tình. "Sau 10 năm kiên trì Lãnh-đạo-Không-Chức-danh và truyền cảm hứng cho 10 người một ngày, anh sẽ trở thành tấm gương của hơn 30 ngàn người. Và nếu mỗi người họ, đến lượt mình, chỉ cần khuyến khích cho 10 người nữa, thì anh sẽ để lại dấu ấn của anh cho hon 300 ngàn người chỉ trong một thập niên. Vì thế nên đúng vậy, xã hội xem tôi là một người phục vụ phòng chuyên lau dọn những căn phòng dơ bẩn. Nhưng tôi xem mình là một người có trách nhiệm khích lệ hơn 300 ngàn người khác nhận ra năng lực lãnh đạo tự nhiên và nỗ lực tốt nhất trong công việc của họ. Với tôi, đó không chỉ là một công việc, Blake. Nó trở thành một tiếng gọi trong tôi. Và không gì có thể khiến tôi hạnh phúc hơn thế."

"Thật không thể tin được," tôi thán phục.

"Và tôi muốn chia sẻ với anh, tôi tin rằng bước tiến tốt nhất mà bất cứ tổ chức nào cũng có thể làm được - dù là một doanh nghiệp, một tổ chức phi lợi nhuận, một tổ chức chính phủ, trường học hoặc thậm chí một quốc gia - chính là phát triển tiềm năng lãnh đạo của

từng thành viên, từng người trong đó. Tinh thần lãnh đạo không chỉ là lợi thế cạnh tranh mạnh mẽ nhất của các công ty - nó thật sự là công cụ tối thượng của thời đại ngày nay nếu chúng ta muốn xây dựng một thế giới tốt đẹp hơn.

“Nhưng, như Tommy nói, chúng ta không thể cứ bào chữa nếu chúng ta muốn trở thành những lãnh đạo thật sự,” Anna mạnh mẽ nói. “Không một nhà lãnh đạo xuất sắc nào có thể bước lên đài vinh quang bằng cách run rẩy bám víu vào sự bào chữa đầy sợ hãi. Các nạn nhân sống bằng cách bào chữa - và cuối cùng sẽ chết vì chúng. Và nói chung thì những người giỏi bào chữa thường không giỏi làm những việc khác.”

Tôi lan man nhớ về hai ngôi mộ vào lúc sáng sớm nay. “10 Ân hận của Con người” vẫn còn ghi khắc trong đầu tôi. Trời ạ, tôi hoảng sợ khi nghĩ đến những giờ phút cuối cùng của mình mới nhận ra mình sắp chết khi chưa bao giờ thật sự sống.

Anna biết những lời nói của cô đã tác động lớn đến tôi. “Các nạn nhân yêu thích những câu bào chữa như: ‘Tôi không phải ông chủ hay quản lý ở đây nên tôi không thể làm gì để cải thiện sự việc được cả’, hay ‘Tôi không đủ thông minh để lãnh đạo sự thay đổi khi đối mặt với những tình huống thử thách’, hay ‘Tôi không có đủ thời gian để làm tất cả những gì tôi biết mình có thể làm để giúp công ty trở nên tốt hơn’, hay ‘Tôi đã thử làm tốt hết sức mình, nhưng không có hiệu quả gì cả’. Nạn nhân hay người lãnh đạo,” Anna lặp lại, "Hãy bật công tắc lên và ghi khắc lựa chọn nào khôn ngoan hơn vào tâm khảm của anh.’’

Rồi Anna vẫy tay bảo tôi bước vào phòng tắm, căn phòng lát đá cẩm thạch với rất nhiều vật dụng vệ sinh tinh tế và xa hoa. “Nhắm

mắt lại nào, Blake,” Anna nói. Tôi nhắm mắt lại, nghe tiếng kin kít của một cái gì đó miết vào gương soi.

“Được rồi, anh mở mắt ra đi,” Anna ngọt ngào nói.

Trên chiếc gương là chữ IMAGE viết bằng son đỏ.

“Thế này nghĩa là gì, Anna?” tôi hỏi. Người phụ nữ xinh đẹp và sâu sắc tự cho mình là Picasso phục vụ phòng và xem công việc của mình là một dạng nghệ thuật này thật sự đầy những điều ngạc nhiên.

“Tôi và ba người thầy mà anh sắp gặp hôm nay, mỗi người sẽ chia sẻ với anh một trong bốn nguyên tắc cốt lõi làm nên triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức-danh. Sau đó chúng tôi sẽ cung cấp cho anh 5 quy luật thực tế dưới dạng chữ viết tắt để giúp anh ghi nhớ các nguyên tắc nhanh chóng và dễ dàng hơn. Khi đó anh sẽ tự động bắt đầu tạo nên hàng loạt những kết quả tuyệt vời cho riêng mình. Được chứ?”

“Vâng,” tôi đáp.

“Tốt lắm. Vậy tôi sẽ cho anh biết nguyên tắc đầu tiên. Chúng ta đã nói khá nhiều về nó rồi, nhưng nó được phát biểu thành một nguyên tắc chính thức là: Anh Không cần Chức Danh Để Trở Thành Một Nhà Lãnh Đạo. Tôi biết lúc này anh đã hoàn toàn hiểu rõ, nhưng tóm tắt lại thì nguyên tắc đầu tiên chỉ là một dòng đơn giản như thế.”

"Tôi hiểu rồi,” tôi nói một cách cảm kích.

“Năm quy luật có thể giúp anh ghi nhớ rằng anh không cần chức danh để trở thành một nhà lãnh đạo có thể được viết tắt là IMAGE. Năm chữ viết tắt này đại diện cho một thuật toán lãnh đạo. hãy sống và làm việc theo những nguyên tắc của tinh thần lãnh đạo thật sự, chắc chắn anh sẽ đạt được những kết quả không ngờ.”

“Anna, ý cô là bất cứ ai muốn thể hiện tinh thần lãnh đạo không cần chức danh, họ chỉ cần làm theo 5 quy luật này ư?”

“Đúng vậy, Blake. IMAGE thật sự là một thuật toán lãnh đạo thú vị,” Anna nhắc lại. “Chúng ta đã dành khá nhiều thời gian để thảo luận tại sao anh cần phải thể hiện tinh thần lãnh đạo vào thời điểm biến động hiện nay. IMAGE sẽ giải thích anh có thể làm điều đó như thế nào, chỉ với 5 bước dễ dàng. Nếu anh đã bao giờ tự hỏi làm thế nào để thể hiện tinh thần lãnh đạo, thì đây là câu trả lời - dưới dạng đơn giản nhất nhưng cũng mạnh mẽ nhất.”

“Tôi đang nghe đây.”

“Chữ I trong IMAGE sẽ nhắc nhở anh về tầm quan trọng của Innovation (Cách tân). Chúng ta đang sống ở một quốc gia mà đôi khi tôi gọi là quốc gia “làm lại”. Đúng vậy, Mỹ là một đất nước siêu sáng tạo, nơi ra đời của nhiều phát minh và sáng kiến tiến bộ nhất thế giới. Song quá nhiều người chúng ta ngày nay đã đánh mất ngọn lửa cách tân thực sự trong con người mình. Chúng ta không còn mở rộng trí tưởng tượng vượt qua những cột mốc bình thường nữa. Chúng ta không còn thèm khát sáng tạo và không còn ham muốn được trở nên khác biệt. hãy nhìn những phiên bản làm lại của những bộ phim hay những bài hát cũ, anh sẽ hiểu tôi muốn nói gì. Ngày nay người ta lo sợ quá nhiều nên không thể trở nên độc đáo được, họ chỉ cố gắng lặp lại một công thức đã từng thành công vài thập niên trước - với hy vọng sẽ được an toàn. Nhưng đó là một chiến lược kinh doanh tồi tệ. Sự Cách tân luôn được đánh giá cao hơn việc lặp lại những gì đã từng thành công trong quá khứ. Khi làm lại những gì đã từng thành công dù chỉ một hoặc hai năm trước giữa những điều kiện kinh doanh không thể đoán trước như hiện nay, gần như chắc chắn anh sẽ gặp rắc rối. Khách hàng và tất cả mọi người xung quanh anh muốn có những giá trị mới mẻ và những điểm xuất sắc lạ

thường - chứ không chỉ là gói ghém lại những thứ hàng hóa cũ. Một trong những điều chắc chắn anh có thể làm khi quay lại nhà sách là hãy tận hiến thân mình cho sự phát triển không ngừng mỗi ngày. Tất cả mọi Lãnh-đạo-Không-Chức-danh đều thường xuyên tập luyện tư duy và nâng cao những khả năng của họ bằng cách liên tục đặt câu hỏi: “Hôm nay tôi có thể cải tiến điều gì?” Họ có một quyết tâm sâu sắc làm cho mọi thứ xung quanh trở nên tốt đẹp hơn, đồng thời họ cũng không ngừng khám phá lại chính mình. Đó chính là điều cốt yếu của sự Cách tân, Blake. ‘Cách tân’ nghe có vẻ phức tạp, nhưng nó chỉ đơn giản là không ngừng làm cho mọi thứ tốt đẹp hơn lúc đầu. Thật sự, cách rõ ràng nhất mà tôi có thể định nghĩa sự cách tân và sáng tạo chính là làm cho hôm nay tốt đẹp hơn hôm qua."

“Tôi rất thích câu nói đó: làm cho hôm nay tốt đẹp hơn hôm qua. Sự nghiệp của tôi chắc chắn sẽ vươn cao nếu tôi quyết tâm và nghiêm túc thực hiện điều đó,” tôi nói với tràn trề hy vọng.

“Chắc chắn, Blake,” Tommy nói thêm, dường như ông đột ngột thức tỉnh sau một giấc ngủ ngắn trên chiếc trường kỷ. "Sự nghiệp của anh cũng sẽ vút cao nếu anh quyết tâm vượt hơn mức bình thường trong mọi việc anh làm. hãy biết nhìn xa trông rộng. hãy nhìn vào tương lai khi hầu hết mọi người còn kẹt ở quá khứ. Và đừng ngại thay đổi những thói quen hàng ngày của anh. hãy liên tục suy ngẫm về cách làm việc của mình. hãy thường xuyên tự hỏi mình những câu hỏi như “Làm thế nào tôi có thể đẩy mạnh năng suất?”, “Làm thế nào tôi có thể làm việc nhanh hơn?” và “Làm thế nào tôi có thể gây ấn tượng cho khách hàng hơn nữa?” hãy đặt mình vào vị trí của khách hàng và hình dung những trải nghiệm của họ khi làm việc

với anh. Sau đó hãy nghĩ cách làm thế nào để nâng những trải nghiệm của họ lên một tầm cao mới.”

“Chỉ cần anh thức dậy mỗi buổi sáng và tạo cho mình một thói quen lặp đi lặp lại - làm cho mọi việc anh làm tốt hơn một chút so với ngày hôm trước,” Anna nói thêm. “Hãy phát triển một tư duy cách tân, sao cho việc làm cho hiện tại tốt đẹp hơn quá khứ trở thành một cách nghĩ của anh. hãy nhớ rằng nếu anh không theo đuổi sự xuất sắc và đam mê Cách tân, thì tự nhiên anh sẽ trở thành một kẻ tầm thường. hãy tránh một điều mà tôi gọi là Sự Tuột dốc Tầm thường-sự suy thoái tinh tế và nguy hiểm từ mức xuất sắc xuống mức trung bình trong công việc của anh mà thậm chí anh không hề hay biết. Sự phát triển là vô hình và từng bước một, còn sự tuột dốc xuống mức tầm thường cũng vậy. hay không ngừng khám phá lại mọi thứ và cải tiến mọi việc anh làm. Nếu Không Có Cách tân, cuộc sống sẽ chết. Và chỉ có những người can đảm mới có thể tồn tại được. hãy tiếp tục thách thức bản thân anh, nhìn mọi thứ như trong mơ ước của anh. Và hãy biết nhìn xa trông rộng, như ông bạn Tommy dễ thương đã nói. Người lãnh đạo nội tâm của anh thật sự khao khát nhìn vào tương lai."

“Cảm ơn cô bé,” Tommy trả lời một cách thích thú.

“Tôi cũng cần nói thêm rằng cách tốt nhất để cải tiến cách làm việc của anh và tổ chức nơi anh làm việc không nhất thiết phải thông qua một cuộc cách mạng,” Anna nói.

“Một cuộc cách mạng à?” tôi hỏi lại, không chắc Anna muốn dẫn dắt câu chuyện đến đâu.

“Ý tôi là cách tốt nhất để anh đạt đến cấp độ xuất sắc tiếp theo trong công việc không nhất thiết phải bằng một ý tưởng cách mạng

hay một sáng kiến triệt để. Những sự nghiệp lớn và những doanh nghiệp lớn được xây dựng qua sự phát triển, qua những bước cải tiến từ từ và vững chắc có vẻ chẳng đáng là bao nếu anh xem xét chúng riêng từng cái một. Nhưng cùng với thời gian, những cải tiến nhỏ, từng bước phát triển đó sẽ dồn lại thành những thành công lớn. Những gợn sóng xuất sắc mỗi ngày qua thời gian sẽ tích lũy thành một đợt sóng thủy triều thành công rực rỡ. hãy nhớ rằng cách tốt nhất để đến với tinh thần lãnh đạo đơn giản là mỗi ngày hãy bước một vài bước khôn ngoan, sau một thời gian anh sẽ đạt được những thành công không tưởng tượng nổi."

"Chú Tommy có nói đến điều đó lúc ở nghĩa trang," tôi đáp. "Đó thật sự là một ý tưởng lớn, Anna. Và nó khiến tôi cảm thấy mình có thể làm nên sự thay đổi, bởi vì tất cả những gì tôi cần làm chỉ là khởi đầu với những bước nhỏ và rồi tiến bộ thêm một chút mỗi ngày. Mọi người đều có thể làm điều đó, bất kể sự nghiệp hay cuộc sống hiện tại của họ như thế nào."

"Hãy mơ ước lớn nhưng bắt đầu nhỏ thôi, Blake. Đó chính là điều chủ chốt. Và hãy bắt đầu ngay bây giờ. Tôi đã chia sẻ ý tưởng về sự tích lũy mỗi ngày với Tommy nhiều năm trước, và tôi rất vui khi ông ấy chia sẻ với anh. Bởi vì điều đó rất quan trọng đối với bất kỳ ai đang sẵn sàng thay đổi. Những bước nhỏ qua thời gian sẽ tạo nên những kết quả lớn. Và thất bại, trái lại, do một vài sơ suất mỗi ngày, qua thời gian sẽ dẫn đến thảm họa."

"Như vậy nếu tôi bước vài bước nhỏ mỗi ngày, cuối cùng tôi sẽ đi đến thành công chứ?" tôi hỏi lại, chờ đợi sự khẳng định của Anna.

"Chắc chắn. Thật sự thành công sẽ tự động đến với anh, chỉ cần mỗi ngày anh kiên trì nỗ lực thêm một chút. hãy nhớ một điều đơn

giản thế này: những bước tiến nhỏ hàng ngày- qua thời gian - sẽ dẫn đến những kết quả ấn tượng. Tôi gọi đó là Hiệu ứng Bội nhân. Những hành động khôn ngoan nhỏ được thực hiện từng ngày một sẽ tăng tốc theo thời gian để đưa đến một trạng thái thành công không thể tưởng tượng được. Nó cũng gần giống như phép tính lãi kép ở ngân hàng. Nếu khi còn trẻ, mỗi ngày anh đều đến ngân hàng gởi vào một số tiền nhỏ xíu không đáng kể, thì theo thời gian, dưới ma thuật của sự tích lũy, anh sẽ trở nên giàu có. Với tinh thần lãnh đạo và sự nỗ lực hết mình cũng vậy. Những hành động lãnh đạo nhỏ sẽ kết hợp thành những kết quả ngoạn mục. Và nói về chủ đề cách tân, anh chỉ cần cống hiến hết mình cho sự tiến bộ kiên định, tập trung và không bao giờ chấm dứt. Đừng để rơi vào một thói quen mà nhiều người mắc phải: sự tự mãn. Có một thực tế là, anh càng thành công thì anh càng phải khao khát nhiều hơn - không chỉ khao khát cho mình mà còn cho cả tổ chức của mình nữa. Không có gì thất bại giống như sự thành công, bởi vì khi càng lên cao thì anh càng dễ bị xao lãng, không còn nỗ lực nữa, không còn muốn thách thức nữa, và không còn tập trung nữa. Dĩ nhiên, bản chất tự nhiên của con người là chỉ thích đến những nơi mà mọi sự không thay đổi, những nơi mà chúng ta có thể thong thả thư giãn, những nơi mà tất cả đều chắc chắn. Điều đó mang lại cho chúng ta cảm giác kiểm soát và an toàn. Nhưng tôi phải nói với anh, Blake, đó là một cảm giác an toàn giả tạo. Trong thế giới kinh doanh mới, điều rủi ro nhất bạn có thể làm là cố gắng làm cùng một việc theo cùng một cách mà bạn đã làm trước kia. Không có gì điên khùng bằng việc ngồi hy vọng những hành vi cũ sẽ tạo ra những kết quả mới."

"Tại sao?"

“Bởi vì điều đó có nghĩa là anh không có cách tân. Anh không góp sức để làm cho mọi việc tốt hơn. Anh không tạo ra những giá trị cao hon. Và như thế có nghĩa là thay vì phát triển lên một cấp độ xuất sắc hon, anh lại đang trượt xuống những khuôn mẫu trì trệ cũ. Đó chính là lúc các đối thủ cạnh tranh sẽ ăn tươi nuốt sống anh,” Anna nói một cách mạnh mẽ đến mức ngạc nhiên. “Chọn cách tân thay vì trì trệ và anh sẽ tồn tại được trong thế giới kinh doanh bận rộn kinh khủng này. Chọn chấp nhận rủi ro có tính toán thay vì hoạt động theo kiểu cũ, và anh sẽ ngày càng tiến lên."

“Tôi hiểu rồi. Hoàn toàn hợp lý. Thế còn chữ M trong IMAGE nghĩa là gì?” tôi hỏi.

"Mastery (Tinh thông),” Anna đáp. “Hãy buộc mình phải tinh thông những việc mình làm. Sự tinh thông nghề nghiệp - cho dù anh làm nghề bán kẹp giấy hay dạy học - là tiêu chuẩn duy nhất để làm việc trong thời kỳ hỗn loạn này. Kém thua một chút thôi là anh sẽ bị bỏ lại đằng sau. Diễn viên hài Steve Martin đã nói rất rõ: ‘Hãy giỏi đến mức mọi người không thể phớt lờ anh được’.”

“Tôi rất thích ông ấy. Thật sự rất phấn khích khi được nghe rằng nếu tôi thể hiện tinh thần lãnh đạo tốt nhất thì ngay cả khi tôi không có chức danh cũng không ai có thể phớt lờ tôi cả,” tôi trả lời, cảm thấy như có một dòng sinh lực tràn trề.

“Đúng thế, Blake. Anh thấy đấy, nếu những người anh làm việc chung và các khách hàng chỉ thích anh mà thôi, thì có lẽ anh sẽ không thể tồn tại lâu trong thời đại cạnh tranh căng thẳng này. Anh muốn mọi người yêu anh, ngưỡng mộ anh, tôn sùng cả mảnh đất mà anh đang đứng bởi vì anh quá giỏi. Và tiêu chuẩn duy nhất có thể đưa anh đến tầm mức đó chính là sự Tinh thông.”

“Hai chữ ấy có cái gì đó rất đúng đối với tôi,” Tommy xen vào. Ông rút trong túi ra một bức tranh nhàu nát hình Đài tưởng niệm Washington.

“Xem này Blake. Đây là một tuyệt tác kiến trúc,” Tommy nói. “Trước kia người ta cho rằng một cấu trúc với tầm nhìn như thế này không thể xây dựng được. Nhưng người kiến trúc sư tưởng tượng ra nó, Robert Mills, đã hoàn thành công việc bất chấp mọi điều tiếng. Những người lãnh đạo luôn hoàn thành công việc - cho dù chuyện gì xảy ra. Bức tranh này là lời nhắc nhở hàng ngày của tôi, không bao giờ chú ý đến những xì xầm bàn tán của mọi người và chỉ đơn giản bước vào một ngày của mình, cống hiến tất cả cho công việc ở mức cao nhất.”

“Không bao giờ không nỗ lực hết sức," Anna nhắc lại. “Đó chính là sự tinh thông đối với tôi, Blake. Tôi muốn khuyến khích anh trở thành một ĐDUX.” Cô nháy mắt với Tommy.

“Một ĐDUX?” tôi hỏi lại.

Cả hai cười khúc khích. “Tôi nghĩ cậu ấy sẽ là một ĐDUX giỏi,” Tommy cười nói.

"Tôi nghĩ Blake chắc chắn sẽ là một ĐDUX tuyệt vời,” Anna cũng cười. Họ đập tay nhau một cách thích thú và vẫn không giải thích gì cho tôi cả.

"Làm ơn cho tôi biết, ĐDUX nghĩa là gì vậy?” tôi nài nỉ.

"Một ĐDUX là một người nỗ lực hết sức để trở thành người Đầu tiên, Duy nhất, Ưu tú nhất và Xuất sắc nhất. Và cả hai chúng tôi đều nghĩ rằng anh sẽ trở thành một ĐDUX,” Anna nói với giọng khích lệ.

"Chúng tôi thật sự nghĩ thế, Blake,” Tommy nói với đôi mắt lấp lánh tràn đầy tin tưởng. Đột nhiên ông bắt đầu ho sặc sụa không kìm

chế được. Gương mặt ông mất hết thần sắc và đôi mắt ông trợn trắng.

“Anh không sao chứ Tommy?” Anna hét lên, lao về phía ông. Cô cầm một bàn tay ông với vẻ hết sức lo lắng. Tôi có thể thấy Anna đang sợ hãi. Tôi cũng chạy đến Tommy, quỳ xuống sàn bên cạnh ông và đưa cho ông một chai nước.

"Bắt đầu nữa rồi, phải không?” Anna hỏi bằng giọng run rẩy. “Anh bảo chuyện này sẽ không xảy ra một thời gian dài nữa mà, Tommy. Anh đã hứa là chuyện này sẽ không xảy ra một thời gian dài nữa mà.”

“Tôi ổn,” ông nói một cách chịu đựng, lấy bình tĩnh lại và ngồi thẳng lên, “Chỉ là một con ho thôi. Không có gì đáng lo cả. Chúng ta trở lại với việc xây dựng người Lãnh-đạo- Không-Chức-danh đang đứng trước mặt chúng ta chứ? sắp hết giờ rồi. Tôi ổn mà. Thật đấy.”

"Thật chứ?” Anna hỏi, trông cô vẫn còn lo lắng.

“Thật mà,” Tommy khẳng định, hắng giọng nhìn ra cửa sổ.

“Được rồi, tiếp tục nào Blake,” Anna nói, cố quên những gì vừa xảy ra để tiếp tục cuộc nói chuyện về sự Tinh thông trong công việc. “Điểm khởi đầu để đạt đến sự Tinh thông là phải nâng cao những mong đợi mà anh tự đặt ra cho chính mình. Anh chỉ cần hạ quyết tâm phải trở thành người Đầu tiên, Duy nhất, Ưu tú nhất và Xuất sắc nhất. hãy đòi hỏi mình nhiều hơn bất cứ ai khác có thể đòi hỏi ở anh. hãy đặt kỳ vọng thật cao ở chính mình. Hầu hết mọi người đều đặt ra những tiêu chuẩn thấp cho bản thân. Họ nhắm đến những mục tiêu thấp - và rồi đáng buồn là họ đạt được những mục tiêu đó. Vì vậy anh sẽ thấy rằng xung quanh anh không có nhiều người thật sự muốn cố gắng vượt bậc đâu.”

“Cô thật sự cho rằng làm việc ở mức Tinh thông dễ dàng hơn ở mức tầm thường sao, Anna?” tôi thắc mắc.

“Đó là một cách nói hay đấy, Blake. Đúng vậy, chính xác tôi đang muốn nói như vậy. Ở mức vượt bậc, anh sẽ ít bị cạnh tranh hơn nhiều bởi vì rất ít người nghĩ rằng họ có thể đạt đến mức đó - và càng ít người hơn nữa có quyết tâm xây dựng sự nghiệp ở mức đó. Vì vậy, như anh nói, thật sự làm việc ở tầm mức vượt bậc sẽ dễ dàng hơn.”

“Tôi nghĩ hầu hết chúng ta sợ phải đặt ra những tiêu chuẩn hoài bão quá cao để rồi thất bại,” tôi nói.

“Đúng vậy, Blake. Nhưng tại sao phải chơi trò chơi nếu anh không muốn chiến thắng? Tôi sẽ khuyến khích anh đặt cho mình một tiêu chuẩn XNT trong công việc anh làm và trong cuộc sống mà anh đang sống."

“XNT nghĩa là gì?” tôi hỏi lại. “Trời ạ, mọi người thích dùng từ viết tắt quá.”

“Tôi biết," Anna đồng ý. “Sử dụng những từ viết tắt đó sau một thời gian thì chúng giống như bị nghiện vậy, Blake. Và chúng thật sự hình thành một dạng ngôn ngữ lãnh đạo mà chúng tôi, những người Lãnh-đạo-Không-Chức-danh bắt đầu dùng để nói chuyện với nhau. XNT có nghĩa là Xuất sắc Nhất Thế giới. Khi làm việc tại khách sạn này, tôi liên tục đặt ra một câu hỏi để tự rèn luyện bản thân: ‘Vào lúc này đây, người giỏi nhất thế giới trong công việc mà tôi đang làm hiện đang làm gì?’. Một khi đã có câu trả lời, tôi sẽ lập tức lấy lại tập trung và chỉ làm những gì sẽ tạo ra những kết quả tốt nhất và ảnh hưởng lớn nhất. Mục tiêu của tôi ở đây, từng ngày một, là trở thành

người giỏi nhất thế giới trong nghề phục vụ phòng. Đó là cách mà tôi không ngừng tiến lên để đạt đến mức Tinh thông," Anna chia sẻ.

"Cô thật sự xem phục vụ phòng là một nghề ư?"

"Hẳn nhiên. Đó là một nghề nghiệp, đối với tôi. Và tôi làm việc mỗi ngày để có thể càng ngày càng giỏi hơn. Tôi không ngừng thách thức bản thân phải vượt lên chính mình của ngày hôm qua. Tôi nỗ lực hết sức để đạt đến sự Tinh thông trong nghề phục vụ phòng. Ý tưởng đó đem lại cho tôi rất nhiều động lực. Và tôi cũng muốn nói với anh rằng sự xuất sắc trong công việc là một trong những bí mật thật sự của hạnh phúc."

"Thật sao?"

"Đúng vậy. Không gì bằng cảm giác tự hào khi hoàn thành công việc một cách hoàn hảo. Và anh biết đấy, hoàn thành một công việc tầm cỡ thế giới cũng là một phần mục đích sống," Anna nói với vẻ triết lý.

"Vì sao vậy?" tôi hỏi. Nhiều năm qua tôi phải đối mặt với nhiều vấn đề cá nhân chỉ vì tôi cảm thấy cuộc đời mình không có mục đích gì cả.

" Công việc mang đến cho anh một nền tảng hàng ngày để khám phá người lãnh đạo nội tâm. Mỗi ngày là một cơ hội để giành lại thêm một chút tiềm năng mà anh đã chôn vùi và để đánh thức mối quan hệ giữa anh hiện tại và anh ở mức xuất sắc nhất. Mỗi ngày là một cơ hội để thể hiện tốt hơn khả năng sáng tạo tiềm ẩn và tính nhân vân quý giá của anh. Và có thể nói mục đích chính của cuộc sống là thể hiện sự lỗi lạc và thiên tài thật sự của anh với những người xung quanh sao cho anh có thể giúp đỡ nhiều người hơn, bằng cách riêng của

mình. Đó là lý do vì sao tôi cho rằng hoàn thành một công việc tầm cỡ thế giới cũng là một phần mục đích chính của cuộc sống."

Tôi trở nên lặng lẽ. Tôi nhìn Tommy, dường như ông vẫn chưa thật sự ổn hẳn sau con ho. Ông gật đầu đồng ý với những lời nói của Anna. Vào giây phút đó, tôi bỗng nhận ra rằng công việc không hề chỉ là một phương tiện để đốt thời gian và trả hóa đơn. Nó là một món quà và là một phương pháp ngoạn mục để tiếp cận người lãnh đạo nội tâm của tôi. Khi đó, tôi không chỉ có một cuộc sống hạnh phúc hơn mà tôi còn có thể góp phần làm cho thế giới trở nên tốt đẹp hon.

"Nếu anh còn nghi ngờ, tôi muốn khẳng định rằng mỗi người chúng ta đều có tiềm năng trở thành thiên tài trong công việc của mình. Hầu hết chúng ta không tin rằng đó là sự thật. Nhưng niềm tin chỉ là những suy nghĩ lặp đi lặp lại cho đến khi chúng trở thành sự tin tưởng cá nhân của chúng ta. Và điều đáng buồn là mọi niềm tin đều không tránh khỏi trở thành một lời tiên tri tự trở thành sự thật. Cho dù anh nghĩ điều gì đó là có thể hay không thể, gần như chắc chắn anh luôn luôn đúng, bởi vì niềm tin quyết định hành vi của anh. Sự thật là mỗi người đều có một thiên tài thuần túy bên trong chúng ta. Nhưng tất cả chúng ta đều tự tạo nên những chướng ngại chắn giữa con người hiện tại và con người tiềm năng của chúng ta. Những chướng ngại như niềm tin hạn hẹp về khả năng của mình và những rào cản như sự xao lãng hàng ngày cuối cùng sẽ dồn lại thành số không. Một trong những bước tiến tốt nhất anh có thể làm là hãy xóa bỏ một cách có phương pháp tất cả những bức tường chắn giữa anh và thiên tài của anh. Bước tiến đó sẽ đưa anh đến gần hơn tới những tiềm năng tốt nhất của mình."

Anna tiếp tục, cao giọng hơn, “Một yếu tố chủ chốt trong cuộc tìm kiếm người lãnh đạo nội tâm giỏi nhất của mình là trở nên gắn kết hơn với những giây phút khi thiên tài tự nhiên của anh được thể hiện hoàn chỉnh nhất. hãy sống vì những giây phút đó và anh sẽ bắt đầu cảm nhận chúng ngày càng nhiều hơn. Và Blake, nếu anh thật sự nhận thức được anh tài giỏi đến mức nào, có lẽ anh sẽ bị sốc đến vài ngày. Hầu như tất cả chúng ta đều không nhận thức được sự lỗi lạc của chính mình và tự chôn vùi người khổng lồ sáng tạo, bản năng tự nhiên của chúng ta. Không phải người ta sống và làm việc ở mức trung bình bởi vì họ là người trung bình. Họ cư xử ở mức trung bình bởi vì họ quên mất mình

thật sự là ai. Họ tin vào những suy nghĩ sai lầm mà những người xung quanh dạy họ, và họ bắt đầu tự xem mình là ‘không có gì đặc biệt’ và ‘không phải thiên tài’. Và bởi vì họ tự xem mình như thế nên họ cũng hành động như thế. hãy nhớ nhé, Blake, anh sẽ không bao giờ cư xử một cách mâu thuẫn với sự tự nhận thức của anh về bản thân. Những lựa chọn suy nghĩ của anh quyết định kết quả hoạt động của anh. Cấu trúc tinh thần và cách anh xử lý những điều kiện bên ngoài sẽ nâng anh lên đến mức lỗi lạc hoặc sê hạ anh xuống mức tầm thường. Vì vậy, hãy tự xem mình có khả năng trở nên lỗi lạc.”

“Bởi vì nếu tôi tin rằng mình không có khả năng trở nên lỗi lạc thì đó sẽ là một lời tiên tri tự trở thành sự thật, phải không?” tôi hỏi.

“Đúng vậy,” Anna đáp. “Những người thành công có những suy nghĩ thành công, và những lãnh đạo giỏi nhất có những thói quen lãnh đạo bậc nhất. Một số nghiên cứu đã khẳng định rằng mất khoảng 10 ngàn giờ để trở nên tinh thông một việc gì đó.”

“Tôi chưa bao giờ nghe điều đó, nhưng có vẻ hấp dẫn đấy,” tôi nói.

“Tôi đọc về điều đó lần đầu tiên trong một bài viết trên tạp chí Harvard Business Review có tựa đề ‘Điều gì làm nên một chuyên gia’ và đó là một ý tưởng rất hay. Bài viết nói về cách những ngôi sao hàng đầu ở các lĩnh vực, từ thể thao đến âm nhạc, tạo nên những thành quả kiệt xuất. Kết quả nghiên cứu cho thấy mọi chuyên gia tầm cỡ thế giới đều có một điểm chung: họ đầu tư khoảng 10 ngàn giờ để rèn luyện kỹ năng của mình. Một điều có thể rút ra được là mỗi người chúng ta đều có tiềm năng đạt đến mức tinh thông trong công việc của mình. Nhưng nói chung sẽ mất khoảng 10 ngàn giờ nỗ lực tập trung rèn luyện một kỹ năng để có thể đạt đến mức XNT.”

“Xuất sắc Nhất Thế giới,” tôi nhắc lại ý nghĩa những chữ viết tắt của Anna.

“Đúng vậy, Blake. Những người chơi golf giỏi nhất thế giới bỏ ra khoảng 10 ngàn giờ tập luyện để đạt đến tầm cỡ thế giới trong môn thể thao này. Những nhà khoa học giỏi nhất thế giới đắm mình trong các nghiên cứu khoảng 10 ngàn giờ, và sự cống hiến đó khiến họ trở nên xuất sắc. Những nghệ sĩ giỏi nhất thế giới tập trung tập luyện các kỹ năng trong khoảng 10 ngàn giờ, và với cường độ tập luyện đó, họ đạt đến mức thiên tài. Như thế, sự tập trung kết hợp với thời gian sẽ tạo nên sự tinh thông. Tất cả chúng ta, là những Lãnh-đạo-Không-Chức-danh, đều có khả năng đạt đến tầm mức dường như không thể đạt được đó. Không may là hầu hết chúng ta không chỉ không tin mình có thể làm được mà còn không dành đủ thời gian cần thiết để làm.”

“Quả là một tư tưởng sâu sắc!”

“Cảm on, Blake. Nếu nhiều người hiểu được rằng họ có thể trở nên tài giỏi đến thế nào thì các doanh nghiệp, cộng đồng và quốc gia - tất cả các dạng tổ chức - đều sẽ có thể hoạt động ở mức độ siêu việt. Thật ra, 10 ngàn giờ tập luyện trong cuộc sống thường nhật cộng thêm thời gian ngủ và thời gian cho các hoạt động thường ngày khác sẽ vào khoảng 10 năm. Vì vậy khái niệm 10 ngàn giờ có thể được gọi là Quy luật 10 Năm. Anh thật sự cần phải tập trung vào công việc mà anh muốn trở nên tinh thông trong khoảng 10 năm. Đó là một công thức ít người biết để đạt được thành công tầm cỡ thế giới: 10 năm nỗ lực tập trung và rèn luyện không ngừng. Nhưng có bao nhiêu người sẵn sàng làm điều đó trong thế giới “cả thèm chóng chán" của chúng ta hiện nay? Mọi người đều muốn được tưởng thưởng ngay lập tức, trong khi sự Tinh thông đòi hỏi thời gian, nỗ lực, và sự kiên nhẫn. Quá nhiều người trong chúng ta không có quyết tâm hoặc bỏ cuộc quá sớm. Và họ tự hỏi tại sao họ không bao giờ có thể trở thành siêu sao trong công việc của mình.”

“Rồi thay vì nhận trách nhiệm cá nhân trong sự thất bại vì không đáp ứng đủ những điều kiện cần, họ lại bào chữa và đổ lỗi cho những người khác như sếp họ và các đồng nghiệp, hoặc đổ lỗi cho những yếu tố xung quanh như bản chất cạnh tranh của ngành nghề và môi trường biến động,” tôi nói thêm.

“Đúng thế, Blake. Có những người đổ lỗi cho cha mẹ hoặc quá khứ của họ, hoặc thậm chí cho thời tiết. Thú vị thay cách con người tự bảo vệ mình - và khi làm thế, họ tự hủy diệt chính mình.”

“Tôi đã hiểu rõ rồi, Anna. Cuối cùng thì mỗi người chúng ta phải chịu trách nhiệm về cách chúng ta phản ứng với môi trường xung quanh. Chúng ta có thể chọn cách đáp lại mọi tình huống mà mình

đối mặt bằng những nỗ lực đáng kinh ngạc. Hoặc chúng ta có thể rút lui xuống mức trung bình và mắc kẹt vào những điều tiêu cực. Bên cạnh những lời bào chữa mà chúng ta có khuynh hướng tung ra để tự bảo vệ, chúng ta còn để mình bị xao lãng bởi hàng triệu vấn đề nhỏ nhặt không quan trọng khác."

"Đúng vậy, và đó chỉ là một cách khác để tránh phải tập trung dành thời gian rèn luyện đến mức Tinh thông. Sự trì hoãn chỉ là một dạng sợ hãi khác. hãy nhìn các vận động viên chuyên nghiệp xem. Họ dành những giờ phút tốt nhất của những năm đẹp nhất trong đời hy sinh cho những đòi hỏi của XNT. Họ thức dậy từ sớm. Họ luyện tập không ngừng nghỉ. Họ cố gắng hết mức có thể. Trong khi mọi người xem tivi thì họ xem các đoạn băng huấn luyện. Trong khi mọi người ăn pizza thì họ ăn rau xà-lách. Trong khi mọi người quấn mình trên giường êm ấm thì họ đang chạy bộ ngoài trời lạnh giá. Nhưng họ sẵn sàng làm điều đó để đổi lấy cơ hội trở nên vĩ đại, để đạt đến đỉnh điểm thiên tài, và để kích hoạt những tiềm năng lãnh đạo tốt nhất của họ. hãy nhìn các siêu sao xem. Mỗi siêu sao đều có một điểm chung. Họ tập trung làm tốt công việc của mình trong hơn 10 năm. Họ trả mọi giá để thành công. Họ làm bất cứ điều gì cần thiết để hoàn thành công việc. Sau đó thế giới gọi họ là 'đặc biệt' hay 'có năng khiếu bẩm sinh'. Gọi như thế hoàn toàn không đúng!" Anna nói.

" Tất cả chúng ta đều có khả năng, nhưng rất ít người nhận thức được và tự kỷ luật bản thân để luyện tập những khả năng đó. Vì vậy chúng ta thả trôi cuộc sống của mình xuống vũng bùn tầm thường. Thật đáng buồn, phải không?" Anna vừa trầm ngâm nói vừa vuốt ngón tay lên mặt bàn để kiểm tra xem còn bụi hay không.

“Rất đáng buồn,” tôi đồng ý. “Một sự lãng phí tài năng khổng lồ. Tất cả những thông tin mới này đã giúp tôi nhìn nhận công việc của mình ở nhà sách theo một cách hoàn toàn khác. Tôi đã được nghe cô nói và được tận mắt nhìn cách cô làm việc ở khách sạn này. Giờ thì tôi hiểu rằng tôi có tiềm năng trở thành một thiên tài thuần túy trong việc bán sách.”

"Cẩn thận đấy, chú cọp con,” Tommy nói một cách thích thú. “Nghe như anh có kế hoạch muốn đánh bật tôi khỏi vị trí hàng đầu và giành các chuyến đi nghỉ ở Caribbe cùng đống tiền thưởng.”

“Chú Tommy, chính xác cháu đang nghĩ thế,” tôi trả lời, nửa đùa nửa thật. “Từ Khi cháu trở về sau chiến tranh, cháu không có một mục đích sống nào cả. Cháu không hề có định hướng sự nghiệp. Thật sự cháu không có động lực gì để ra khỏi giường mỗi sáng. Thành thật mà nói, Anna, cô đã thật sự bật chiếc công tắc cho tôi. Cảm ơn cô rất nhiều.”

“Không có gì đâu, Blake. Tôi chỉ hy vọng anh sẽ nói với mọi người anh biết về triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức- danh. Và hãy nhớ rằng tất cả những ý tưởng này cần được hành động ngay lập tức nếu anh muốn có những kết quả xuất sắc. ý tưởng không giá trị cho đến khi anh kích hoạt chúng bằng những hành động tập trung và kiên định. Những người lãnh đạo giỏi nhất không bao giờ dừng lại khi chỉ mới có một ý tưởng hay mà chưa có hành động - dù là một hành động nhỏ nhất - để thổi hồn cho ý tưởng đó. Rất nhiều người có những ý tưởng hay. Nhưng những bậc thầy trở thành bậc thầy bởi vì họ có sự can đảm và sự tin tưởng để biến ý tưởng thành hành động. Richard Bach đã viết: ‘Một ý tưởng mạnh mẽ rất hấp dẫn nhưng vô dụng cho đến khi chúng ta quyết định sử dụng nó’. Điều thật sự làm

nên sự vĩ đại là những hành động chín muồi xuất phát từ những ý tưởng nóng bỏng. Chỉ riêng một ý tưởng thiên tài thật sự không có giá trị gì cả. Điều khiến nó trở nên vô giá chính là chất lượng của những hành động theo sau và tốc độ thực hiện ý tưởng thiên tài đó. Thật sự, ngay cả một ý tưởng bình thường được hành động một cách xuất sắc cũng có giá trị hem một ý tưởng thiên tài được thực hiện một cách tệ hại. Chỉ cần bắt đầu một cái gì đó - dù là công cuộc cải tiến việc kinh doanh hãy chìa tay với một đồng nghiệp từng cạnh tranh với anh - cũng là một bước tiến thông minh. Đúng vậy, bước đầu tiên là bước khó nhất. Nhưng khi anh đã đi được bước đầu tiên thì mọi chuyện sẽ chỉ trở nên dễ dàng hem mà thôi. Và mỗi bước tích cực sau đó sẽ bắt đầu một chuỗi tích cực tiếp theo. hãy bắt đầu bất cứ điều gì mà anh biết mình cần làm để đưa công việc và cuộc sống của anh đến một đỉnh điểm mà anh biết có thể đạt đến. Tôi gọi khái niệm này là Dũng khí Khởi đầu. Việc khởi đầu thật sự là phần khó nhất. Khi anh bắt đầu nghĩa là anh đã đi được nửa đường. Bước đầu tiên đòi hỏi toàn bộ ý chí và sức mạnh nội tâm của anh. Nhưng rồi mọi việc sẽ dễ dàng hem. Những bước nhỏ kiên trì sẽ tạo đà tiến tới. Những gợn sóng xuất sắc mỗi ngày-qua thời gian - trở thành một cơn sóng thần của thành công. Mọi hành động đều có một kết quả. Mọi thứ bắt đầu tiến lên phía trước. Những cánh cửa mà anh chưa từng biết tồn tại bắt đầu mở ra trước mắt anh.

Thành công đa phần là trò chơi của những con số. Càng hành động nhiều thì kết quả càng nhiều."

“Tôi nhớ đã từng đọc sách rằng trong ba phút đầu tiên sau khi một chiếc tàu vũ trụ được phóng lên, nó sử dụng nhiên liệu nhiều hơn trong cả chuyến bay vòng quanh trái đất,” tôi nói.

“So sánh tốt đấy, Blake,” Anna hào hứng nói. “Bước đầu tiên thật sự luôn là bước khó nhất, bởi vì anh phải chiến đấu chống lại 'trọng lực’ của tư duy và những thói quen cũ. Không người nào thích phải thay đổi cả. Chúng ta thật sự thích những gì có thể đoán trước. Vì vậy bất cứ điều gì mới cũng khiến chúng ta lo sợ và khiến những hệ thống bên trong của chúng ta bị rối loạn và lộn xộn ở nhiều mức độ khác nhau. Nhưng anh không thể đạt đến mức cao nhất nếu anh không sẵn sàng hành động để tiến lên phía trước. Tôi có một công cụ thực tế mà anh có thể sử dụng, gọi là ‘5 Việc Mỗi Ngày’. Mỗi ngày thực hiện 5 hành động nhỏ nhưng tập trung quan trọng sẽ giúp anh đến gần hơn những mục tiêu quan trọng nhất của mình.”

“Tôi có thể dễ dàng tiến 5 bước nhỏ mỗi ngày,” tôi thừa nhận.

“Đó chính là điểm hay của khái niệm 5 Việc Mỗi Ngày, Blake - mọi người đều có thể làm. Những thay đổi lớn thì đáng sợ, nhưng mọi người đều có thể hoàn thành 5 mục tiêu nhỏ trong một ngày. Và những tiến bộ nhỏ hàng ngày qua thời gian thật sự sẽ dẫn đến những kết quả ấn tượng. Sau một tháng, anh sẽ đạt được khoảng 150 mục tiêu. Và sau 12 tháng, anh sẽ đạt được gần 2000 mục tiêu. hãy tưởng tượng mức độ tự tin mà anh có được sau 12 tháng nếu anh đạt được 2000 mục tiêu. hãy tưởng tượng 12 tháng tới anh sẽ như thế nào, không chỉ trong công việc ở nhà sách mà còn trong những vấn đề liên quan đến sức khỏe, các mối quan hệ và những lĩnh vực chủ chốt khác trong cuộc sống khi anh có 2000 kết quả nhỏ nhưng tập trung và có ý nghĩa. ”

“Toàn bộ cuộc sống của tôi sẽ đổi khác,” tôi nhanh chóng đồng ý. Tôi cảm thấy thật sự phấn khởi với những điều cô nói. Tôi có thể làm được.

“Đúng vậy, Blake. Và anh xứng đáng sống một cuộc sống thành công và hạnh phúc. Anh thật sự xứng đáng sống và làm việc theo một cách có thể thể hiện những tiềm năng tốt nhất bên trong và giúp anh cảm thấy mình có ý nghĩa trong cuộc sống này. Đó chính là chữ A trong IMAGE.”

“A nghĩa là gì?”

“Authenticity (Đích thực). Mô hình lãnh đạo cũ, như tôi đã nói, nghiêng nhiều về quyền thế mà anh có được nhờ một vị trí và ảnh hưởng thông qua một chức danh, như anh đã hiểu khá rõ. Nhưng trong thời đại kinh doanh mới này, khả năng đóng góp và tạo ảnh hưởng của anh xuất phát từ con người anh nhiều hơn là từ quyền thế anh có được nhờ một vị trí trong tổ chức. Anh cần phải trở thành một người đáng tin cậy, được mọi người xung quanh tôn trọng, một người luôn giữ lời hứa với đồng nghiệp và khách hàng, và phải là một con người sống thực với bản thân mình. Điều đó chưa bao giờ quan trọng đến thế. Cũng cần nói thêm rằng chưa bao giờ việc sống thực với bản thân lại khó khăn như hiện nay vì chúng ta đang phải chịu quá nhiều áp lực xã hội khiến mình phải giống như những người khác. Các phương tiện truyền thông, bạn bè đồng nghiệp, cả thế giới xung quanh không ngừng dội vào chúng ta những thông điệp nhằm buộc chúng ta phải sống theo những giá trị của họ chứ không phải những giá trị của chúng ta. Sức ép phải cư xử theo đa số rất nặng nề. Nhưng người lãnh đạo thật sự biết bịt tai trước tiếng ồn để có thể lắng nghe rõ hơn sứ mệnh và tiếng gọi bên trong mình. Tiến sĩ Seuss từng nói: ‘Hãy là chính anh và nói những gì anh nghĩ, bởi vì những người phiền lòng với điều đó thì không quan trọng, còn những người quan trọng thì không phiền lòng’. Và đó chính là sống đích

thực, Blake. Đó là cảm giác thật sự an toàn khi mình là chính mình, khi anh học cách tin tưởng bản thân để làm việc theo những giá trị của anh, cất lên giọng nói của anh, và trở thành con người tốt nhất mà anh có thể. Đó là khi anh biết anh là ai, anh đại diện cho điều gì, và khi anh có đủ dũng cảm để được là chính mình - trong mọi tình huống chứ không chỉ vào những lúc thuận lợi. Đó là khi anh sống thật lòng, kiên định và trước sau như một, sao cho con người bên trong được phản ánh qua những hành động và cách cư xử bên ngoài của anh. sống đích thực cũng có nghĩa là anh đáp ứng những tiềm năng của mình và làm việc một cách xuất sắc - bởi vì đó chính là con người thật sự của anh."

Tommy lên tiếng, "Và Ralph Waldo Emerson đã nhắc nhở chúng ta: 'Là chính mình trong một thế giới không ngừng tìm cách biến anh thành một người khác chính là thành tựu lớn nhất'."

"Đúng thế, Tommy," Anna gật đầu. "Anh cảm thấy khá hơn chưa?" cô quan tâm hỏi.

"Chưa bao giờ khỏe hơn," Tommy vừa trả lời vừa liếc xem giờ trên chiếc đồng hồ SpongeBob SquarePants của ông.

Anna ngồi xuống trường kỷ kế bên Tommy, ông vòng tay qua vai cô. Anna nói một cách nồng nhiệt. "Khi rảnh, tôi đọc rất nhiều sách kinh doanh. Tôi có rất nhiều sách loại này qua những khóa đào tạo mà tôi được học. Tôi không bao giờ quên một câu trong một cuốn sách của Jack Welch: 'Đừng đánh mất chính mình trên đường lên đỉnh'. Warren Buffett cũng có quan điểm tương tự: 'Không bao giờ anh có thể giỏi hơn chính mình'. Còn Oscar Wilde thì nói: "Hãy là chính mình. Mọi người khác đều đã là chính họ rồi'. Sự đích thực là một trong những điều sâu sắc nhất mà các Lãnh- đạo-Không-Chức-

danh cần thể hiện. Nếu một người lãnh đạo quan tâm đến việc tạo ảnh hưởng tích cực cho mọi người xung quanh thì họ cần phải là một người sống thoải mái với chính mình và thể hiện trọn vẹn con người mình."

"Như vậy sống đích thực không chỉ là chân thành, đáng tin cậy và sống với những giá trị của mình, sống đích thực còn có nghĩa là nhận ra những tiềm năng và thật sự hiểu được thiên tài bên trong mình," tôi nhắc lại.

"Đúng vậy, Blake, sống đích thực không chỉ là sống thực với những giá trị của anh. sống đích thực còn có nghĩa là phải sống thực với những tài năng của anh. Khi anh đi làm mỗi ngày và thể hiện tốt nhất tinh thần lãnh đạo của mình, đó là một tấm gương tuyệt vời của cách sống đích thực.

Tôi có thể nhận ra một người sống đích thực từ xa. Tôi có thể cảm nhận được sự trung thực và chân thành của họ. Sự say mê tính vĩ đại của họ chạm đến nỗi khao khát tính vĩ đại bên trong tôi. Và điều đó cho phép tôi có liên hệ với họ, Blake. Khi anh cho phép mình được cởi mở, sống thực và sáng chói giữa mọi người chính là anh đã cho phép mọi người được cởi mở, sống thực và sáng chói xung quanh anh. Chỉ cần được ở bên anh sẽ khiến họ cảm thấy an toàn - và dũng cảm hơn. Họ bắt đầu thư giãn và cởi mở hơn. Sự tin cậy tăng lên. Và những điều tuyệt vời bắt đầu xảy ra."

Anna ngừng lại, nhấp một ngụm cà phê của Tommy và nhón một miếng socola vào miệng.

'Sự Đích thực nghĩa là sống thực với con người mình, ngay cả khi mọi người xung quanh muốn anh trở thành một người khác', huyền thoại bóng rổ Michael Jordan đã nói thế. Tôi từng đọc cuốn

sách Driven from Within của anh ấy khi tôi còn sống ở Buenos Aires. Một con người phi thường. Một vận động viên siêu việt. Anh ấy đã nói lên một điểm chính: hãy quyết tâm theo đuổi những giá trị, sứ mệnh, và sự tự thể hiện trọn vẹn của người lãnh đạo bên trong bạn ngay cả khi bị người khác nghi ngờ. Khi người ta nói rằng anh sẽ thất bại hoặc anh không đủ tài sức làm một việc gì đó, hãy giữ vững ý chí, đừng để họ khiến anh gục ngã, bởi vì tinh thần lãnh đạo đòi hỏi anh phải tin vào bản thân mình khi không ai khác tin anh. ”

“Cô thích Jordan à?” tôi ngạc nhiên hỏi khi biết nữ phục vụ phòng xinh đẹp người Argentina này hâm mộ một ngôi sao bóng rổ chuyên nghiệp.

“Ừ,” Anna gật đầu với vẻ hân hoan. “Anh ấy thậm chí còn dễ thương hơn cả anh bạn Tommy đây.”

“Chẳng có gì vui cả,” Tommy giả vờ cáu kỉnh, ông sửa cổ áo và giả vờ vuốt tóc một cách hài hước khiến cả tôi và Anna cười ngặt nghẽo.

“Bono, ca sĩ nhóm nhạc U2, cũng nói về tầm quan trọng của sự đích thực trong thế giới mới của chúng ta ngày nay: ‘Hãy quên cái tôi của anh đi, hãy là chính anh chứ đừng là ai khác. Anh rất tuyệt vời khi anh là chính mình’.”

“Câu nói rất hay,” tôi nói.

“Cô cũng rất tuyệt vời, Anna,” Tommy xen vào.

“Cảm ơn, Tommy,” Anna mỉm cười nhã nhặn rồi nói tiếp. “Blake, chỉ cần nhớ rằng anh càng nuôi dưỡng cái tôi của mình - hãy chính là phần nhân tạo mà anh đã xây dựng để nhận được sự tán thành của đa số - và không còn nhìn thấy cốt lõi thật sự bên trong anh là ai, thì cái tôi của anh sẽ càng đói khát.”

“Như vậy cái tôi chính là thành phần xã hội trong chúng ta. Nó sẽ càng lớn khi chúng ta cố gắng trở thành con người mà thế giới xung quanh mong muốn, thay vì trở thành con người thật sự của mình,” tôi nói.

“Chính xác, Blake. Có một câu chuyện kể rằng ngày nọ, một sinh viên gặp một nhà thông thái đang đi trên đường. Anh sinh viên trẻ rất ngưỡng mộ nhà thông thái vì những thành tựu cũng như tính cách mạnh mẽ của ông. Anh hỏi nhà thông thái có bao giờ ông có những suy nghĩ yếu đuối hay không, và có bao giờ ông chịu thua sức cám dỗ của cái tôi, chạy theo những quyến rũ hời hợt như chức danh và vị thế xã hội không. Nhà thông thái trả lời: ‘Dĩ nhiên, tôi có những suy nghĩ yếu đuối và cái tôi của tôi luôn cố gắng khiến tôi lạc hướng mỗi ngày. Điều đó bởi vì tôi là một con người. Nhưng tôi cũng có khía cạnh đích thực của mình, vốn là bản chất tự nhiên và là tất cả những gì thật sự là chính tôi. Phần đích thực đó tạo ra những suy nghĩ cao thượng và dũng cảm, giúp tôi đi đúng hướng, giữ cho tôi vẫn là tôi với những gì tốt đẹp nhất. Cũng giống như tôi có hai con chó: một con chó tốt muốn đưa tôi đến nơi mà tôi mơ ước, và một con chó xấu cố gắng kéo tôi khỏi con đường lý tưởng của mình’. Anh sinh viên trẻ hỏi: ‘Vậy con chó nào thắng?’. ‘Dễ thôi’, nhà thông thái trả lời, ‘Con chó nào được cho ăn nhiều nhất sẽ thắng’.”

“Câu chuyện hay quá,” tôi thốt lên, hoàn toàn hiểu rõ tầm quan trọng của sự Đích thực đối với tinh thần lãnh đạo.

“Các Lãnh-đạo-Không-Chức-danh kiểm tra cái tôi của họ mỗi buổi sáng trước khi đi làm. Thay vì mù quáng theo đuổi những nỗi ám ảnh như các văn phòng lớn và những khoản lương to mà xã hội muốn chúng ta theo đuổi, họ đóng khung sự tập trung hoàn toàn và

những khả năng cao nhất của họ để làm việc một cách tốt nhất, tạo nên sự khác biệt trong cuộc sống của các bạn cùng đội và khách hàng, xây dựng một tổ chức tốt đẹp hơn. Thay vì định nghĩa thành công bằng những gì có được, họ định nghĩa thành công bằng những gì họ cho đi. Điều đó không chỉ khiến họ trở nên đặc biệt trong mắt mọi người xung quanh, nó còn giúp họ luôn có cảm giác thỏa mãn và tràn trề hạnh phúc. Bởi vì họ biết họ đang sống một cách tốt đẹp, theo đuổi một sự nghiệp đầy ý nghĩa."

Anna ngừng lại một chút và nhìn đồng hồ.

"Xin thứ lỗi, Blake. Tôi sắp phải quay lại làm việc rồi. Nhưng chúng ta hãy nói cho hết về hai quy luật cuối cùng trong IMAGE. Chữ G tượng trưng cho Guts (Can trường) trong kinh doanh. Anh không cần chức danh để trở thành một người lãnh đạo, nhưng anh thật sự cần có sự can đảm và mạnh mẽ. Để Lãnh-đạo-Không-Chức-danh, anh sẽ cần một sự kiên quyết và một lòng can đảm đến mức ngông cuồng. Anh cần phải dám làm và dám liều lĩnh hơn mọi người bình thường. Việc đó thật sự không quá khó. Mỗi người chúng ta đều có lòng can đảm. Tất cả chúng ta đều muốn trở thành siêu anh hùng dưới dạng này hay dạng khác, và đều có khả năng tiếp tục trong khi mọi người xung quanh đã sẵn sàng bỏ cuộc. Anh thấy đó, Blake, thành công thật sự chỉ là trò chơi của những con số. Và những người trở thành những lãnh đạo giỏi nhất và xuất sắc nhất trong công việc là những người có suy nghĩ rằng thất bại không phải là chọn lựa. Rất nhiều người đầu hàng một ý tưởng mới có thể cải thiện việc kinh doanh hoặc một phương cách mới có thể nâng cao tình đồng đội trong nhóm ngay khi vừa gặp chỉ một trở ngại nhỏ. Nhưng bản chất rất tự nhiên của tinh thần lãnh đạo là khi anh mơ

những giấc mơ lớn hơn và hành động với một sự tinh thông hơn thì anh cũng sẽ gặp nhiều khó khăn hơn. Càng rời xa các thung lũng an nhàn để theo đuổi những ngọn núi cơ hội thì anh sẽ càng gặp nhiều trở ngại khi leo lên càng cao. Thất bại sẽ xảy ra. Mọi thứ sẽ trục trặc. Các đối thủ cạnh tranh sẽ tìm cách hạ gục anh. Ngay cả những người xung quanh anh cũng sẽ khiến anh ngã lòng. Những người bám víu vào các lối mòn cũ và sợ thay đổi sẽ lao vào chỉ trích anh. Họ sẽ nói rằng anh đang làm một việc sai lầm, đang liều mạng, và cơ bản là không bình thường. Và rất có thể họ nói đúng."

"Thật sao?"

"Thật sự là thế. Có can đảm nhìn thấy cơ hội ở những nơi mọi người chỉ nhìn thấy thách thức, và có thể hình dung mọi thứ tốt đẹp hơn nữa trong khi mọi người đã ngừng lại thỏa mãn. Đó chính là tầm nhìn của anh. Và hầu hết chúng ta sợ phải đi đến đó. Nhiều người chỉ là quá sợ những thay đổi cần thiết để có thể làm cho mọi việc trở nên tốt hơn theo như tưởng tượng của anh. Họ không thể từ bỏ những gì họ từng biết để không phải bám vào những lối mòn cũ nữa. Vì vậy nên bất cứ ai suy nghĩ và hành động khác họ đều sẽ bị gọi là 'không bình thường'. Và thay vì cổ vũ một người có can đảm hành động cải tiến thì họ lại chỉ trích, chê trách và chế giễu anh ta. Nhưng thực chất đó chỉ là cơ chế đối phó của những cá nhân sợ phát triển. Chỉ trích là một phản ứng tự vệ mà những người lo sợ dùng để bảo vệ mình trước sự thay đổi."

"Thật là một suy nghĩ sâu sắc, Anna," tôi nhận xét.

"Tôi chỉ muốn nói rằng một phần của việc thể hiện tinh thần lãnh đạo thật sự bao gồm việc thu hút sự chú ý - và phê phán - của những người chỉ trích. Một số người sẽ lăng mạ tư duy lãnh đạo mới của

anh. Những người khác sẽ công kích phong cách làm việc đòi hỏi cao hơn của anh.

Nhiều người sẽ phản đối sự say mê làm nhiều hơn mức yêu cầu. Rất nhiều người sẽ ghen tị với anh. Nhưng như Fulton Sheen từng nói: 'Sự ghen tị của những người tầm thường là dấu hiệu tài năng của các thiên tài'."

"Cô nói tiếp đi," tôi chăm chú lắng nghe.

"Khi làm tất cả những gì anh có thể làm để đạt được kết quả tốt hơn, anh sẽ gặp phải những trở ngại không thể tránh được. Và khi anh đứng cao hơn đám đông bằng cách tự đặt ra cho mình những chuẩn mực cao hơn mức mọi người yêu cầu, anh sẽ phải trải qua những giai đoạn tự nghi ngờ chính mình. Nhưng tin tưởng vào những khác biệt anh có thể tạo ra và niềm tin vào người lãnh đạo mà anh muốn trở thành phải vượt qua sự sợ hãi. Như tôi đã nói, anh phải có quyết tâm vươn tới những gì anh mong muốn và phải có sức mạnh để không ngừng thể hiện những gì tốt nhất bên trong mình. Và điều đó đòi hỏi sự Can trường. Điều đó đòi hỏi sự kiên quyết và ý chí sắt đá mà mỗi con người vĩ đại từng đi trước anh đều có. Anh cũng có, Blake. Có lẽ đã đến lúc anh cần nghiêm túc thể hiện nó."

"Hoàn toàn đồng ý. Thế còn chữ E trong IMAGE nghĩa là gì, Anna?" tôi hỏi, nhận ra rằng cuộc gặp gỡ với người thầy đầu tiên sắp sửa kết thúc và dù chỉ mới gặp Anna buổi sáng nay nhưng tôi sẽ nhớ mãi về cô - người phụ nữ xinh đẹp và kiêu hãnh với một tinh thần cao quý và một bông hoa nền nã cài trên mái tóc đen dài.

"Ethics (Đạo đức)," Anna trả lời bằng giọng trầm ấm nhưng dứt khoát. "Buồn thay, một chủ đề mà rất nhiều doanh nhân dường như đã quên lãng trong thời đại kinh doanh hỗn loạn này. Có quá nhiều

người cắt đường. Họ lao theo tiếng gọi đồng tiền. Họ chỉ nghĩ đến bản thân họ mà thôi. Điều gì đã xảy ra với đạo đức và sự cao thượng trong kinh doanh?" cô nói bằng giọng cảm thán.

Tommy lại tham gia cuộc nói chuyện: "Anh sẽ không bao giờ sai khi làm một việc đúng, anh bạn trẻ ạ. Không bao giờ. Có một điều tôi học được về sự thành công lãnh đạo, đó là sự thành công nằm ở điểm giao thoa khi sự xuất sắc gặp danh dự."

"Ồng tôi thường nói rất nhiều về danh dự," tôi nói. "ông nói rằng không có gì quan trọng hơn là sống trung thực, có thể tin cậy, luôn đúng giờ, và đối xử với người khác như cách mình muốn người khác đối xử với mình. Tôi vẫn còn nhớ câu nói yêu thích của ông: 'Anh làm việc như thế nào sẽ quyết định anh ngủ như thế nào'. Tôi cho rằng câu đó có nghĩa là chúng ta làm một việc gì đó theo cách mà chúng ta sẽ làm mọi việc. Và ngay cả một vi phạm đạo đức nhỏ cũng sẽ làm ô nhiễm mọi thứ mà chúng ta chạm đến."

"Ông anh là một người rất khôn ngoan, Blake," Anna bày tỏ sự kính trọng. "Trong công việc không có gì quý hơn là trước sau như một với những giá trị của anh và bảo vệ danh tiếng của anh. Theo nhiều cách, danh tiếng là tất cả những gì anh có. Đừng bao giờ làm bất cứ việc gì làm nhơ nhuốc chữ tín mà anh tạo lập được khi là một Lãnh-đạo- Không-Chức-danh. Cuối cùng thì mọi người sẽ đổ xô đến với anh hoặc sẽ từ bỏ anh tùy theo danh tiếng của anh. Chúng ta sống trong một thế giới đầy lôi cuốn. Trước đây, những người bình thường chưa bao giờ có thể lôi kéo cả một đám đông theo sau họ nhưng ngày nay thì họ có thể. Chỉ với một vài cú gõ bàn phím, khách hàng có thể nói với cả thế giới anh là ai, anh đã làm gì, và anh đại diện cho cái gì. Với thực tế đó, hãy duy trì một danh tiếng thuần khiết

và bảo vệ danh dự cá nhân của anh bằng một đạo đức không tì vết. Anh biết không, tôi đã từng đọc về những người bỏ ra cả 40 năm cuộc đời để xây dựng một doanh nghiệp tiếng tăm lẫy lừng - nhưng rồi lại phá hủy tất cả chỉ do một bước đi sai lầm trong 60 giây. hãy sống thật trung thực, Blake. hãy nói những gì anh muốn và hãy thật sự muốn những gì anh nói. hãy sống thật khiêm tốn. Và hãy hứa rằng anh sẽ làm việc với sức mạnh nhân cách của những người mà anh ngưỡng mộ nhất. Sự chính trực luôn dẫn đến những phần thưởng cao quý. hãy can đảm sống và hành động theo niềm tin và những giá trị của anh. hãy tin tôi về điều đó, Blake. hãy tin tôi," Anna nhấn mạnh.

Anna đứng lên bước lại gần tôi. Cô giang rộng hai tay ôm tôi và hôn nhẹ vào hai má tôi. "Rất vui được gặp anh, Blake," Anna vừa nói vừa chầm chậm tiễn tôi và Tommy ra khỏi phòng, xuống tiền sảnh và đi ra cửa khách sạn. "Anh là một chàng trai tốt, và tôi chắc chắn anh sẽ làm được nhiều điều tuyệt vời trong công việc và trong cuộc sống. hãy luôn mang theo mình triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức-danh. Anh không cần chức danh để trở thành một nhà lãnh đạo. Mọi người đều có thể lãnh đạo. Và tất cả đều bắt đầu từ anh - và những lựa chọn mà anh có quyền chọn cho mình."

Những lời nói của cô vẫn còn văng vẳng bên tai tôi khi Tommy khởi động chiếc Porsche và chúng tôi lái xe qua những con đường nhộn nhịp của SoHo. Không nghi ngờ một cái gì đó trong tôi đã thay đổi một cách đầy mạnh mẽ, và con người tôi đã hoàn toàn thay đổi. Giờ đây tôi đã thấm nhuần tinh thần lãnh đạo thực sự. Nó không phải là một dạng kỹ năng mềm mà đôi khi bạn sử dụng để đạt được những mục tiêu công việc và giành chiến thắng trong một cuộc thi

nào đó. Tinh thần lãnh đạo cao cả hơn thế rất nhiều. Nó là một cách thể hiện những gì tốt đẹp nhất trong con người chúng ta. Và việc sử dụng người lãnh đạo nội tâm tồn tại trong mỗi chúng ta không chỉ nâng cao chất lượng cuộc sống của chính chúng ta mà còn nâng cao cuộc sống của mọi người xung quanh - từ các đồng nghiệp cho đến những khách hàng mà chúng ta vinh dự được phục vụ. Tôi cũng hiểu ra rằng tinh thần lãnh đạo chính là lợi thế quan trọng nhất của mọi tổ chức tầm cỡ thế giới, nguồn gốc của mọi thành tựu vĩ đại, và là nền tảng của mọi cuộc sống phi thường. Tôi thành thật mong ước có nhiều người hơn khám phá triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức-danh. Và tôi tự hứa một lần nữa rằng tôi sẽ làm mọi việc có thể để điều đó trở thành sự thật.

Cuộc Nói Chuyện Lãnh Đạo Thứ Nhất của Triết Lý Lãnh Đạo Không Chức Danh:

Anh Không cần Chức Danh Để Trở Thành Một Nhà Lãnh Đạo

5 QUY LUẬT

Innovation - Cách tân
Mastery - Tinh thông
Authenticity - Đích thực

Guts - Can trường

Ethics - Đạo đức

CẦN HÀNH ĐỘNG LẬP TỨC

Trong vòng 24 giờ tới, hãy ghi lại một danh sách tất cả những lĩnh vực trong công việc và cuộc sống mà bạn đang tránh né trách nhiệm cá nhân bằng cách tỏ ra mình là nạn nhân của một điều gì đó. Sau đó hãy liệt kê 5 mục tiêu lãnh đạo '5 Việc Mỗi Ngày' cho mỗi ngày trong 7 ngày tiếp theo nhằm thúc đẩy những thay đổi tích cực như một Lãnh-đạo-Không-Chức- danh. Đồng thời để đào sâu việc học của bạn, hãy tìm thêm các tài nguyên khác ở website robinsharma. com.

DANH NGÔN VỀ LÃNH ĐẠO

Tiền bạc, ảnh hưởng và chức vị không là gì cả so với bộ óc, nguyên tắc, nghị lực và ý chí.

- ORISON SWETT MARDEN

CHƯƠNG 5

Cuộc Nói Chuyện Lãnh Đạo Thứ Hai: Thời Kỳ Hỗn Độn Tạo Nên Những Lãnh Đạo Vĩ Đại

Tôi sẽ tiếp tục kiên trì cho đến khi thành công. Không phải tôi sinh ra để bị đánh bại. Thất bại không có trong huyết quản của tôi. Tôi không phải một con cừu chờ người chăn cừu thúc gậy mới đi. Tôi là một con sư tử; tôi từ chối nói chuyện, đi lại và ngủ với những con cừu. Tôi sẽ tiếp tục kiên trì cho đến khi thành công.

- OG MANDINO

Đau đớn là tạm thời. Bỏ cuộc là vĩnh viễn.

- LANCE ARMSTRONG

TÔI RẤT HÀO HỨNG VỚI CUỘC GẶP TIẾP THEO," Tommy nói khi ông dừng xe tại khu Tribeca thời thượng của Thành phố New York. "Người thầy này có một tính cách độc đáo, Blake. Anna hiển nhiên là rất đặc biệt, nhưng người này đặc biệt theo một cách khác. Ông ấy phóng khoáng, vui nhộn và tự nhiên nhưng cũng vô cùng thông minh. Trong cuộc nói chuyện thứ hai này, ông ấy sẽ chia sẻ với anh nguyên tắc thứ hai của triết lý Lãnh-đạo-Không- Chức-danh. Lúc này hẳn anh đã nắm rõ nguyên tắc thứ nhất rồi," Tommy nói.

“Chắc chắn. Anh không cần chức danh để trở thành một nhà lãnh đạo," tôi tự hào khẳng định.

“Tốt lắm. Giờ thì anh sẽ học nguyên tắc thứ hai.”

“Nguyên tắc thứ hai là gì?” tôi tò mò hỏi.

" Thời Kỳ Hỗn Độn Tạo Nên Những Lãnh Đạo Vĩ Đại," Tommy trả lời gần như lập tức. “Chỉ cần nhớ rằng những ngày tháng khó khăn không bao giờ kéo dài nhưng những con người mạnh mẽ thì luôn luôn mạnh mẽ, rằng những điều kiện khó khăn chính là cơ hội để trở thành anh hùng, và rằng những thời gian thách thức trong cuộc sống lẫn trong kinh doanh là những dịp tốt để biến hỗn độn thành thành công,” ông nói với một nụ cười. “Các vấn đề và những ngày tháng khó khăn thật ra lại tốt cho anh đấy, anh bạn ạ.”

“Những ngày tháng khó khăn? ô, cháu cảm thấy như cháu đã trải qua nhiều năm tháng khó khăn cơ,” tôi cười nói.

Tommy nhìn tôi. Ông ngừng lại. Rồi hai chúng tôi cùng phá lên cười.

"Tốt đấy, Blake. Tôi thích phong cách của anh. Có thể nói là anh đang cảm thấy khá thoải mái và tôi rất vui vì điều đó. Những điều tuyệt vời đang đến với anh rồi đấy,” ông cười rạng rỡ.

Khi chúng tôi bước dọc một con đường nhỏ, Tommy hát một bài hát cũ của Rolling Stones rằng chúng ta không thể luôn luôn có được những gì mình muốn nhưng có thể có những gì mình cần. Tôi có cảm giác như ông đang giúp tôi chuẩn bị tinh thần cho bài học sắp tới.

“Lời bài hát có nhiều điểm rất đúng, Blake. Việc kinh doanh và cuộc sống không thể đoán trước được - nhất là trong những thời kỳ kinh tế không chắc chắn như thế này. Ngay khi anh vừa mới tin rằng

mình đã biết tương lai sẽ như thế nào thì một công nghệ mới hay một đối thủ nào đó đã làm biến đổi mọi thứ. Ngay khi anh vừa cảm thấy mọi thứ cuối cùng sẽ trở lại bình thường thì một sự kiện gì đó xảy ra và toàn bộ tổ chức không bao giờ như cũ nữa. Ngay khi anh nghĩ rằng anh đã giải quyết xong mọi việc thì một núi tuyết lở của những thay đổi bỗng đổ sụp xuống đầu anh. Và chúng ta sẽ đến chỗ ngọn núi đó trong vài phút nữa," Tommy nhìn quanh khi chúng tôi nhanh chóng băng qua đường. "Tôi có nói với anh là tôi rất hào hứng với cuộc gặp người thầy thứ hai của anh chưa?"

"Dạ có, chú Tommy," tôi đáp nhẹ.

Chúng tôi bước vào một cửa hàng nhỏ với một tấm bảng hiệu cũ viết tay phía trước "Cửa hàng Trượt tuyết Ty Sloan". Không gian bên trong sáng sủa đến mức ngạc nhiên với những dụng cụ trượt tuyết và các môn thể thao khác được tổ chức gọn gàng xung quanh. Vô số khung hình đen trắng của một người trượt tuyết đẹp trai tóc vàng được treo cẩn thận trên tường cùng những tấm áp-phích ghi các câu châm ngôn như "Hãy vượt qua nỗi sợ hãi", "Những chặng đường khó khăn làm nên một người trượt tuyết giỏi", và "Hãy chinh phục đỉnh Everest của chính bạn".

Phía sau quầy hàng là một người đàn ông cao, rám nắng và lực lưỡng, vào khoảng ngũ tuần. Ông mặc chiếc áo thun bóng hiệu Icebreaker, một chiếc quần jean rách gối, và diện cặp kính mát thời trang Persol. Thấy tôi và Tommy bước vào, ông lao ra chào đón với một nụ cười hết cỡ.

"ô kìa, ông bạn!" ông vòng cánh tay cơ bắp cuồn cuộn quanh Tommy ôm thật chặt và nhấc bổng người cố vấn của tôi khỏi mặt đất, "Rất mừng gặp lại anh, người anh em. Vụ kinh doanh sách thế nào

rồi? vẫn giành chiến thắng mọi cuộc thi với đống triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức-danh mà chúng tôi quẳng cho anh sau ngần ấy năm chứ?"

"Chắc chắn rồi, Ty. Và thật tuyệt khi gặp lại anh," Tommy trả lời với sự nồng nhiệt không kém. "Công việc vẫn rất tốt đẹp. Các anh đã mang đến cho tôi những thành công thật sự với những ý tưởng đó. Anh biết không, tôi sẽ không bao giờ đền đáp được những gì anh đã làm cho tôi. Trước khi chúng ta gặp nhau, cuộc sống của tôi giống như một thảm họa. Nhưng tất cả mọi thứ đã thay đổi sau ngày hôm ấy. Hoàn toàn. Triết lý mà mọi người chia sẻ với tôi giống như một liều thuốc thần diệu. Cảm ơn rất nhiều. Cảm ơn anh," Tommy nói rất chân thành.

"Đừng lo gì cả, ông bạn ạ," người đàn ông trả lời một cách vui vẻ và sảng khoái. "Mọi thứ đều tốt đẹp. Này, đây là anh chàng trẻ tuổi mà anh kể với tôi đấy à?"

Tôi đưa tay ra định bắt tay ông nhưng ngay lập tức được hồi đáp bằng một cái ôm. Tôi gần như nghẹt thở trong một lúc.

"Tôi là Ty Boyd. Rất vui được gặp anh, người anh em," ông chủ cửa hàng vừa siết chặt tôi vừa nói bằng giọng sang sảng.

"Ty, đây là Blake. Blake, đây là Ty Boyd. Nghe tên quen không?" Tommy vừa hỏi vừa lơ đễnh nghịch chiếc khăn tay hình Chuột Mickey.

"ừm, xin lỗi, có lẽ cháu đã từng nghe qua nhưng cháu thật sự không nhớ. Xin lỗi anh, Ty," tôi thành thật trả lời.

"Ô không sao cả. Tôi rất dễ chịu, anh không cần giữ thể diện với tôi đâu. Mà thật sự, tôi biết rằng thể diện hay cái tôi của anh càng lớn thì thành tích của anh càng kém."

Tôi không rõ Ty có ý gì khi nói thế. Tommy vội giải thích, "Ty đã năm lần đoạt giải vô địch thế giới trượt tuyết vượt chướng ngại vật. Xem tấm hình này," Tommy chỉ vào tấm hình một vận động viên trượt tuyết trẻ treo trên tường. "Người hùng của chúng ta đấy, đang trượt tuyết ở Taos, New Mexico - nếu tôi không lầm."

"Không, anh không lầm. Taos là một trong những nơi tuyệt vời nhất thế giới đối với dân trượt tuyết. Tôi rất thích trượt ở đó. Một diễm phúc thuần túy."

"Vậy ra anh là vận động viên trượt tuyết chuyên nghiệp?" tôi hỏi ông chủ cửa hàng vui vẻ.

"Trước kia thôi, anh bạn ạ. Tôi từng chạy trên khắp thế giới nhưng đã phải từ bỏ thi đấu vào khoảng hơn 30 tuổi sau khi bị vỡ đầu gối do một tai nạn ở Kitzbiihel, Thụy Sĩ. Vài năm sau đó, tôi làm hướng dẫn viên trượt tuyết ở một vài khu nghỉ mát trượt tuyết trên thế giới như Whistler, Canada, Val dTsère, Pháp, Coronet Peak ở New Zealand và Aspen, Colorado. Rồi không hiểu sao tôi hạ cánh ở khu rừng già ồn ào này. Có lẽ ít nhất cũng có vài người muốn trượt tuyết ở đây, Thành phố New York. Và tôi không đi đâu nữa. Vào mùa hè, tôi bán xe đạp leo núi. Như anh thấy đấy, đây không phải là một cửa hàng lớn, và thành thật mà nói, tôi không làm giàu nổi với nghề này. Nhưng mỗi buổi sáng thức dậy, tôi được làm những việc mà tôi thật sự yêu thích. Như chúng tôi thường nói khi tôi còn kiếm sống bằng nghề trượt tuyết: 'Có thể tôi không giàu, nhưng tôi có một cuộc sống phong phú'. Việc giúp mọi người đến với môn trượt tuyết mang lại cho tôi một động lực lớn. Và tôi cũng có thể gần gũi với những ngọn núi tuyết vì tôi có cơ hội đi trượt tuyết vài lần mỗi năm với các

nhà cung cấp. Tôi sống rất hạnh phúc. Đối với tôi, đó là điều quan trọng nhất.”

"Thật ấn tượng. Thật tuyệt khi gặp anh,” tôi nói.

"Thật tuyệt khi gặp anh chứ. Tommy bảo tôi rằng anh đã từng chiến đấu vì đất nước chúng ta trong cuộc chiến Iraq?”

“Đúng vậy,” tôi đáp, không chắc Ty sẽ phản ứng với điều đó như thế nào.

"ô, trước khi chúng ta bắt đầu nội dung chính, hãy đến đây cho tôi ôm một cái nữa nào.”

Tôi bước lại gần và Ty ôm chặt tôi một lần nữa.

“Tôi đã đọc rất nhiều về những gì mà những người lính như anh phải trải qua, anh bạn trẻ. Tôi biết rất nhiều người từng chiến đấu ở Iran và Afghanistan ngày nay đang phải đối phó với chứng trầm uất do chấn thương tâm lý sau khi trở về nhà - cùng với nhiều thách thức trong các mối quan hệ với gia đình, vợ con, bạn gái. Tôi rất đồng cảm với các anh. Tôi biết nếu tôi nói ‘cảm ơn’ thì có lẽ cũng chẳng làm nên khác biệt gì, nhưng tôi thật sự muốn nói cảm ơn anh. Cảm ơn vì tất cả những gì anh và mọi người khác đã làm cho chúng tôi. Chúng tôi có thể sống tự do chính là nhờ sự dũng cảm của các anh.”

Tôi không biết nói gì cả. Chưa bao giờ tôi cảm thấy vinh dự vì đã tham gia cuộc chiến. Và tôi bắt đầu nhận ra rõ ràng hơn bao giờ hết rằng những gì tôi xem như một cơn ác mộng ám ảnh thật sự không là gì khác hơn một sự kiện xảy ra trong cuộc đời tôi. Và là một Lãnh-đạo-Không-Chức- danh, tôi có năng lực tự nhiên để quyết định ý nghĩa mà tôi gán cho bất cứmột sự kiện nào xảy ra với mình. Khi tìm ra một cách diễn dịch tích cực và hữu ích, tôi sẽ có thể bật chiếc công tắc bên trong mình, biến đổi từ một nạn nhân thành một người

lãnh đạo. Khi nhanh chóng điều chỉnh cách suy nghĩ vô cùng tồi tệ về một sự kiện thành những suy nghĩ tốt đẹp hơn về cùng sự kiện đó, tôi sẽ có thể tiến bước trên con đường thành công và kích hoạt người lãnh đạo nội tâm của mình. Và một phần của sự biến đổi quan trọng đó nghĩa là tôi cần phải chấm dứt việc bào chữa cho lối sống của mình trước khi gặp Tommy và phải nhận ra rằng việc tôi chiến đấu tại Iraq thực chất là một giai đoạn phát triển cá nhân sâu sắc mà qua đó tôi có thể xây dựng một tương lai tươi sáng hơn. Nếu chưa từng trải qua những kinh nghiệm đó, hẳn tôi sẽ không sẵn sàng chấp nhận quá trình thay đổi này. Tất cả những thử thách trong quá khứ có thể được xem là sự chuẩn bị cho người lãnh đạo trong tương lai của tôi. Tôi cũng nhận ra rằng với sự thay đổi cách suy nghĩ về khoảng thời gian trải qua trong cuộc chiến, nay tôi cảm thấy hạnh phúc hơn và cũng tràn trề sinh lực hơn bao giờ hết.

"Những gì anh đang nói thật sự tạo nên khác biệt, Ty. Cảm ơn anh rất nhiều," tôi nhỏ nhẹ đáp.

"Nào đến đây nào, Blake," Ty ra dấu cho tôi đến ngồi ở một góc cửa hàng. "Có lẽ tôi sẽ có thể đền đáp đôi chút bằng cách chia sẻ một số ý tưởng và công cụ mạnh mẽ sẽ tiếp tục thay đổi cách sống và làm việc của anh. Tommy báo trước với tôi rằng hai người sẽ đến nên tôi chuẩn bị một ít bánh kẹp xúc xích với phó mát cho chúng ta. Tommy, anh đã đưa anh bạn trẻ đến gặp Anna chưa?"

"Dĩ nhiên," Tommy vui vẻ đáp.

"Quả là một phụ nữ, phải không Blake? Xinh đẹp, thông minh và rất giỏi giang," Ty nheo mắt nói.

"Cô ấy rất đặc biệt," tôi đồng ý. "Sáng nay cô ấy dạy tôi những điều không thể tưởng tượng được - bắt đầu bằng nguyên tắc đầu

tiên của triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức- danh: Anh Không cần Chức Danh Để Trở Thành Một Nhà Lãnh Đạo. Cuộc gặp gỡ đó đã thay đổi tôi hoàn toàn. Tôi cảm thấy mình thật sự khác hẳn."

“Tuyệt vời, anh bạn. Tôi cảm thấy áp lực lên màn biểu diễn của mình rồi đấy. Thế là anh đã học được Lãnh-đạo- Không-Chức-danh nghĩa là gì, và ngày nay lãnh đạo là một môn thể thao dành cho tất cả mọi người - không chỉ cho các Tổng giám đốc, các vị tướng quân sự hay những người đứng đầu nhà nước. Đó là một triết lý khá thú vị đấy, anh bạn. Nó sẽ làm biến đổi toàn bộ cuộc đời anh nếu anh mở đường cho nó. Tôi chỉ mong ước có nhiều người hơn biết đến phương pháp của chúng tôi. Các doanh nghiệp sẽ không chỉ thu được nhiều lợi nhuận hơn mà còn trở nên tốt hơn. Và mọi cộng đồng trong thế giới lớn của chúng ta sẽ được cải thiện. Trời ạ, tôi thật sự mong ước mỗi một người trong chúng ta có thể hiểu được quyền lực mình có để có thể lãnh đạo trong tất cả những việc mình làm và sử dụng cuộc sống của mình sao cho tốt nhất.”

"Anh sẽ cảm thấy khá hơn nếu biết rằng triết lý đó đã có ảnh hưởng lớn đến tôi, Ty. Như tôi nói, tôi cảm thấy mình đã thay đổi rất nhiều. Và tôi biết rằng kết quả của những gì tôi được học hôm nay là tôi sẽ có thể làm việc ở tầm mức XNT và cư xử như một ĐDUX,” tôi nói với một nụ cười.

“Cậu bé nắm được rồi đấy, Tom. Tôi thích cậu ta quá,” Ty nồng nhiệt nói với Tommy rồi quay lại với tôi. “Đó là sức mạnh của những ý tưởng tốt, anh bạn trẻ. Một ý tưởng tốt là tất cả những gì anh cần để bứt phá trong một trò chơi hoàn toàn mới. Chỉ cần một tư tưởng lớn cũng bao hàm toàn bộ khả năng phá vỡ mọi rào cản. Một hiểu biết uyên thâm có thể tạo cảm hứng đưa đến một quyết định có thể nâng

anh lên một tầm cao cách mạng. Anh bạn Oliver Wendell Holmes của chúng ta từng nói: ‘Một bộ óc khi đã tiếp cận với một ý tưởng mới thì sẽ không bao giờ lấy lại những chiều hướng ban đầu của nó nữa’.”

Ty đưa tôi một chiếc bánh kẹp dày và một chai nước lạnh rồi tiếp tục, “Công việc của tôi hôm nay - một phần trong chương trình học Lãnh-đạo-Không-Chức-danh - là giúp vui cho anh.” ồng vươn tay chụp một tấm ván trượt tuyết đang dựa vào tường, giả vờ làm một cây đàn ghi-ta và bắt đầu gào lên một bài hát cũ của Aerosmith Dude Looks Like A Lady. Tommy bật cười. Thấy tôi giật mình, Ty cũng phá lên cười sảng khoái, ông đặt tấm ván trượt xuống rồi đập tay vui vẻ với Tommy. Rõ ràng họ là những người bạn rất thân thiết.

“Không, tôi đùa đấy, Blake, cần phải tìm niềm vui trong mọi việc anh làm chứ. Nhưng nói nghiêm túc thì công việc của tôi hôm nay không phải là giúp vui cho anh, dù tôi hy vọng chúng ta sẽ vui vẻ trong khoảng một tiếng đồng hồ nói chuyện với nhau. Tôi nghĩ thật sự là cho dù làm gì, chúng ta cũng đều phải biết đùa vui để khách hàng thích làm việc với chúng ta. Bất cứ ai làm kinh doanh cũng đều thuộc ngành giải trí, và khi chúng ta đi làm nghĩa là chúng ta đã lên sân khấu. Chúng ta cần biểu diễn sao cho khách hàng phải lóa mắt. Không ai quan tâm anh đã trải qua một ngày tồi tệ hay không. Họ chỉ muốn xem những gì họ đã trả tiền để xem. Nhưng mục đích thật sự của tôi ở đây là chia sẻ nguyên tắc lãnh đạo thứ hai trong triết lý của chúng tôi với anh để người lãnh đạo nội tâm của anh có thể thức tỉnh hơn nữa và anh có thể thể hiện những gì tốt đẹp nhất của mình nhanh chóng hon nữa. Nguyên tắc thứ hai này có thể nói đơn giản: Thời Kỳ Hỗn Độn Tạo Nên Những Lãnh Đạo Vĩ Đại. Trượt tuyết là

một ví dụ hoàn hảo để giúp anh hiểu rõ điều này. Và đó là lý do vì sao anh ở đây với tôi hôm nay.”

“Thời kỳ hỗn độn tạo nên những lãnh đạo vĩ đại. Tôi thích câu nói đó. Nghe giống như câu phương ngôn Gian nan rèn luyện mới thành công."

“Đúng vậy,” Ty tán thành. "Anh thấy đấy, tôi điều hành một doanh nghiệp. Anh làm việc trong một doanh nghiệp. Ngày nay không thể đoán trước chuyện gì sẽ xảy ra trong thế giới kinh doanh cả, anh bạn. Tất cả đều rất hỗn loạn. Mọi thứ đang thay đổi. Sự không chắc chắn gắn liền với tiêu cực. Tất cả mọi quy luật trò chơi đều khác. Cạnh tranh khốc liệt hơn bao giờ hết. Khách hàng ít trung thành hơn trước kia. Công nghệ thay thế hoàn toàn cách làm việc của chúng ta. Và toàn cầu hóa đã nâng tầm sân chơi sao cho chỉ những tổ chức nào có những con người thể hiện tinh thần Lãnh-đạo-Không-Chức-danh mới có thể tồn tại. Hầu hết chúng ta bị áp lực, bối rối và lo sợ.” ông vừa nói vừa khoa tay một cách cường điệu.

“Tôi phải đồng ý là thế, Ty. Ngay cả ở nhà sách, tôi cũng thấy bị áp lực nhiều hơn, buộc phải hoàn thành công việc nhanh chóng hơn. Cứ mỗi vài tháng dường như lại có một vài thay đổi lớn. Cách quản lý thay đổi. Cách xử lý kho hàng thay đổi. Hệ thống máy tính liên tục thay đổi. Vậy mà chúng tôi không được phép để bị ảnh hưởng và phải làm việc tốt hơn nữa. Nhiều lúc tôi cảm thấy mình bị quá tải.”

"Tôi hiểu,” Ty nói với vẻ nghiêm nghị. “Nhịp độ thay đổi trong kinh doanh xảy ra trong mọi lĩnh vực và không hề có dấu hiệu chậm lại, anh bạn ạ. Nó chỉ ngày càng nhanh hơn mà thôi. Nếu anh trốn xuống gầm bàn hy vọng trận tuyết lở của những thay đổi sẽ trôi qua thì cuối cùng anh sẽ bị ngạt thở, cũng giống như những linh hồn đáng

thương không hề chuẩn bị gì cho một trận tuyết lở của một ngọn núi tuyết mới. Không một chút hy vọng tồn tại."

Tôi rất ấn tượng trước cách so sánh ẩn dụ của ông về việc quản lý thay đổi trong kinh doanh.

Ty tiếp tục, "Nếu anh chiến đấu chống lại chúng, anh sẽ gặp rắc rối, anh bạn trẻ. Chống lại những thay đổi ấy cũng giống như chống lại độ dốc của một đường trượt dốc đứng có thể khiến ruột gan lộn ngược. Cách duy nhất để có thể xuống dốc an toàn là phải đi theo đường trượt, bám theo nó thay vì kháng cự lại nó. Cách duy nhất để vượt qua là phải nương theo ngọn núi."

"Bám theo đường trượt?" tôi hỏi lại, những thuật ngữ này không quen thuộc lắm đối với tôi.

"Nghĩa là khi trượt tuyết, để trượt xuống những đường trượt khó, anh cần phải làm một việc mà dường như lẽ ra anh cần tránh nhất."

"Đó là việc gì?" tôi thắc mắc.

"Anh cần phải thật sự dựa vào dốc đứng phía trước thay vì cố gắng ngả sát vào ngọn núi để bảo vệ mình tránh rơi. Anh cần phải thật sự tiến gần hơn đến nơi mà anh sợ nhất thay vì thụt lùi tránh né. Đúng là điều đó hoàn toàn trái với bản năng. Nhưng nếu không thể làm quen được với kỹ thuật đó thì chắc chắn anh sẽ gặp rắc rối. Và một vài người tuần tra núi tuyết có thể tìm thấy anh đông cứng trên ngọn núi sau khi mọi người khác đã về nhà hết."

"Phép ẩn dụ của anh có thể áp dụng cho tôi khi làm việc trong nhà sách phải không Ty? Nếu tôi không nương theo

những thay đổi sắp tới mà cố gắng tự bảo vệ bằng cách lùi lại với những lề thói hoạt động cũ thì cuối cùng tôi sẽ bị đông cứng trên

ngọn núi và chết ngạt dưới trận tuyết lở của những thay đổi, đúng không?"

“Hoàn toàn chính xác, anh bạn. Nhưng khi anh bắt đầu thư giãn, vượt qua nỗi sợ hãi vì anh không biết mọi câu trả lời và không biết chính xác mình đang đi đâu - cũng giống như khi tôi trượt tuyết trên những đường trượt lắt léo nhất thế giới - thì những điều kỳ diệu bắt đầu xảy ra. Trong những hoàn cảnh thập tử nhất sinh ấy, khi anh cảm thấy khốn khó đến cùng cực, tất cả những niềm tin giới hạn của anh bắt đầu gào lên trong đầu anh và anh nghĩ không có cách nào xuống dốc an toàn được nữa, anh bạn, đó là khi anh đang sống nhất. Và đó là lúc anh phát triển lớn hơn. Nỗi sợ mà anh trải qua khi anh đã đến ranh giới của những giới hạn thật sự sê mở rộng những giới hạn của anh. Và sự mở rộng đó không chỉ giúp anh đạt được kết quả tốt hơn trong công việc hiện tại mà còn giúp anh thể hiện tốt hơn trong mọi lĩnh vực khác của cuộc sống. Khi anh không ngừng tiến gần hơn đến những gì anh đang chống lại thay vì đẩy nó ra xa, thì anh không chỉ trở nên tự tin hơn trong cách làm việc mà còn trở nên mạnh mẽ hơn nhiều trong cách lãnh đạo cuộc sống. Dũng cảm nắm lấy những cơ hội khiến anh sợ hãi sẽ biến nỗi sợ thành quyền lực và trao cho anh sức mạnh. Như Nietzsche đã nói: ‘Cái gì không giết được anh sẽ khiến anh mạnh mẽ hơn’.”

“Những ý tưởng tuyệt vời. Lời khuyên của anh rất hữu ích cho tôi trong công việc và cuộc sống. Như vậy thay đổi thật ra là một điều tốt?”

"Gần như luôn luôn. Những hoàn cảnh hỗn độn thật sự có thể nâng cao các kỹ năng của anh và cho anh thấy rằng anh có những tài năng ẩn giấu. Anh biết đấy, khi nói về trượt tuyết, bất cứ ai cũng

có thể trông như một tay chuyên nghiệp trên những đường trượt dễ. Nhưng bài kiểm tra kỹ năng thật sự lại là những đường trượt khó. Khi mọi thứ trở nên khó khăn, đó chính là lúc anh có thể thấy những kỹ thuật của mình thật sự như thế nào. Trong kinh doanh cũng chính xác như vậy. Bất cứ ai cũng có thể là ngôi sao khi nền kinh tế mạnh mẽ, sức cạnh tranh yếu và khách hàng trung thành. Những thời kỳ khó khăn mới là lúc bộc lộ bản chất thực của anh - thật sự anh là một người lãnh đạo như thế nào."

Ty ngừng lại cắn một miếng bánh kẹp. Sau khi nhấp một ngụm nước, ông tiếp tục.

"Những gì anh chống lại vẫn sẽ còn ở đó, nhưng nếu anh nương theo thì anh sẽ cảm thấy chúng trở nên tốt hơn. Anh thấy đấy, khi địa hình thay đổi trên một dốc tuyết, kỹ thuật của anh cần thay đổi theo. Anh cần phải thích nghi. Nếu không anh sẽ bị té đau. Cách trượt trên một đường trượt phẳng êm dịu khác hẳn cách trượt trên một đường trượt khúc khuỷu dốc đứng. Cách làm việc của chúng ta cũng thế. Những điều kiện mới đòi hỏi những kỹ năng mới. Anh cần phải thích nghi."

"Nếu không thì tôi sẽ bị té đau," tôi nhắc lại, hoàn toàn tập trung vào bài học mà cựu vận động viên trượt tuyết đang dạy.

"Đúng vậy. Và kỹ năng tốt nhất mà anh có thể áp dụng chính là Lãnh-đạo-Không-Chức-danh. Ý tưởng đơn giản này sẽ phân định những người giỏi nhất trong kinh doanh với những người sẽ té ngã khi chúng ta tiến vào tương lai. Tổ chức nào xây dựng những người lãnh đạo ở mọi cấp độ sẽ dễ dàng vượt qua những thay đổi do sự không chắc chắn gây ra. Thật sự, tổ chức nào áp dụng triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức-danh sẽ thấy rằng những thời kỳ thử thách như

vậy chính là những cơ hội trời ban, trong khi các đối thủ cạnh tranh của họ đi theo hướng ngược lại và bị chôn vùi."

"Những cơ hội trời ban?"

"Đúng vậy. Như tôi đã nói: Mọi người đều có vẻ tài giỏi trong những hoàn cảnh dễ dàng. Vì vậy trong môi trường kinh doanh an toàn và có thể dự đoán thì một tổ chức không cần mất nhiều công sức để kiếm tiền và phát triển. Nhưng hiện nay chúng ta đã đứng giữa một trận tuyết hỗn độn và những dốc tuyết cuồng loạn. Chỉ một kỹ năng ưu việt mới có thể tồn tại. Và đó chính là Lãnh-đạo-Không-Chức-danh. Tổ chức nào hiểu được điều đó sẽ thấy rằng họ có rất ít đối thủ cạnh tranh và rất nhiều cơ hội để phát triển vượt bậc trong những thời kỳ hỗn độn như thế này. Trong những lúc khó khăn, những công ty có nhiều Lãnh- đạo-Không-Chức-danh sẽ tăng tốc phát triển bằng cách tập trung sáng tạo trong khi các đối thủ của họ lùi lại. Họ xây dựng những đội nhóm tốt hơn bằng cách đầu tư vào con người trong khi các đối thủ cắt giảm chi phí đào tạo. Họ quy tụ những tài năng giỏi trong khi các đối thủ 'giảm biên chế' sa thải bớt người. Và những công ty nhanh nhẹn như thế sẽ biến những thời kỳ khó khăn thành những giai đoạn đặc biệt để vượt xa đến mức các đối thủ không thể bắt kịp."

"Tuyệt thật," tôi nói.

"Vì vậy, để thích ứng với thời kỳ hiện nay, tôi khuyên anh hãy lao vào cơn hỗn độn, Blake. Chào đón sự nguy hiểm. Chấp nhận rủi ro một cách thông minh. Dũng cảm tập trung những khả năng tốt nhất cho những cơ hội lớn nhất, ngay cả khi chúng khiến anh hoảng sợ. Anh càng nghiêng về phía những nỗi sợ và những thử thách thì phần thưởng dành cho anh sẽ càng lớn. Anh càng làm những việc mà anh

sợ phải làm thì anh sẽ càng thể hiện tinh thần lãnh đạo thực sự. Và anh càng cống hiến nhiều cho công việc - cũng như cho cuộc sống - giữa những thay đổi sâu sắc, thì anh sẽ càng nhận được nhiều hơn. Cuộc đời công bằng như thế đấy," Ty nói với vẻ triết lý. "Anh nhận lại tương ứng với những gì anh cho đi. Tất cả những đứt gãy ngoài kia sẽ đưa anh đến một nơi tốt đẹp hon, anh bạn ạ. Đó là một món quà kỳ diệu."

Ty nói thêm, "Và ý tưởng thật sự mà anh cần nhớ trong lần gặp gỡ này của chúng ta là Thời Kỳ Hỗn Độn Tạo Nên Những Lãnh Đạo Vĩ Đại. Chính những đường trượt khó khăn nhất sẽ làm nên người trượt tuyết giỏi nhất. Chính những điều kiện khắc nghiệt nhất sẽ tôi luyện nên những lãnh đạo giỏi nhất. Đó là chủ đề chính trong cuộc nói chuyện của chúng ta hôm nay. Nhưng việc mở rộng đường trượt quen thuộc của mình nghe có vẻ rất kinh khủng, mà nhìn chung chúng ta thường tránh những thứ đáng sợ, nên chúng ta thường bỏ lỡ những cơ hội tuyệt vời để khai thác những tiềm năng chưa khám phá của mình. Chống lại những gì khiến bạn cảm thấy không thoải mái trong công việc nghe như một cách ẩn náu an toàn những khi giông bão, nhưng về dài hạn, đó là một chiến lược rất nguy hiểm. Những gì giúp tôi trở thành một tay trượt tuyết ngoại hạng chính là tình yêu thuần khiết với những cuộc săn lùng những dốc tuyết sâu nhất và các đường trượt nguy hiểm nhất. Tôi đã biết ngay từ đầu rằng cách duy nhất để tôi có thể giỏi hơn trong việc trượt tuyết trên những địa hình siêu khó là phải thường xuyên trượt tuyết trên những địa hình siêu khó. Sự sẵn sàng đó không chỉ khơi gợi sự vĩ đại bên trong tôi mà còn mang đến những kinh nghiệm cần thiết để tôi có thể chiến thắng ở mọi cuộc thi đẳng cấp thế giới."

“Và những cô gái xinh đẹp kèm theo nữa chứ,” Tommy xen vào với một cái nháy mắt. “Blake, anh sẽ không thể tin được những câu chuyện về Ty đâu. Anh ta thực sự sống ra sống. Nhưng hãy để lúc khác sẽ nói.”

“ừ, để lúc khác,” Ty đồng ý. “Đừng để anh bạn trẻ của chúng ta bị quá tải, Tom. Những điều tôi đang muốn nói, Blake - và tôi xin lỗi nếu cứ nhắc đi nhắc lại mãi, nhưng để huấn luyện tốt thì thật sự cần phải nhắc đi nhắc lại những quy luật thành công - là những thời kỳ hỗn loạn trong kinh doanh thật sự mang theo những cơ hội không thể tin được để mỗi người chúng ta trở thành những lãnh đạo đặc biệt và xây dựng những doanh nghiệp mạnh mẽ hơn. Hầu hết mọi người đều trốn trong vỏ ốc khi trời giông bão. Họ rút vào nơi ẩn náu. Họ từ chối bất cứ điều gì khiến họ cảm thấy dù chỉ một chút bất ổn. Và đáng buồn thay, khi làm như thế, họ cũng từ chối luôn cả những cơ hội để phát triển, tinh thông và thành đạt. Người can đảm không chạy trốn. Đừng bao giờ quên câu nói đó, anh bạn. Người can đảm nuốt nỗi sợ vào trong trước khi nỗi sợ nuốt chửng họ.”

“Người can đảm không chạy trốn," tôi lẩm bẩm nhắc lại.

“Có một lần tôi trượt tuyết trên dãy núi Remarkables ở New Zealand. Lúc đó là trước khi tôi trở thành một vận động viên chuyên nghiệp và đủ trình độ để trượt toàn thời gian. Tôi và người điều hành trường dạy trượt tuyết, một nhà trượt tuyết tầm cỡ thế giới tên là Michel, đi bộ lên một trong những đỉnh núi cao nhất. Khi lên đến đỉnh, một phần trong tôi choáng ngợp bởi phong cảnh hùng vĩ xung quanh. Tôi có thể nhìn thấy phía nam dãy Alps và những hồ nước lộng lẫy trải dài đến tận chân trời. New Zealand là như thế đấy. Nhưng một phần khác trong tôi lại cảm thấy hoảng sợ. Tôi biết rằng

nếu rút lui thì tôi sẽ không thể nâng cao kỹ năng trượt tuyết cũng như lòng tự tin của mình. Bởi vì, như tôi đã nói, Blake, khi anh chạm đến những giới hạn của mình thì những giới hạn đó sẽ tụ khấc mở rộng. Anh đoán xem tôi đã làm gì nào?”

“Anh đã nuốt nỗi sợ vào trong và trượt xuống,” tôi đáp, sử dụng lại những từ ngữ của Ty để ông biết tôi đang lắng nghe.

“Đúng vậy. Tôi đã vượt qua nỗi sợ hãi và lao xuống đường trượt như thể chưa bao giờ trượt tuyết. Tôi đã cống hiến mọi thứ tôi có. Tôi nghiêng người về con dốc và vận dụng hết mọi kỹ năng. Và bởi vì tôi đã bước lên trước thách thức mà đỉnh núi đặt ra nên tôi đã đạt đến một đỉnh điểm hoàn toàn mới cho chính mình. Tôi đã chinh phục đỉnh Everest nội tâm của tôi vào buổi sáng hôm đó. Kỹ năng trượt tuyết của tôi được nâng thêm một bậc, lòng tự tin và niềm kiêu hãnh trong tôi trào dâng. Tất cả chúng ta đều có những đỉnh Everest ẩn náu sâu bên trong. Anh cần phải nỗ lực trèo lên chúng mỗi ngày. hãy nhớ rằng anh sẽ không bao giờ biết được anh có thể leo cao đến mức nào nếu anh không thử cố gắng. Và anh cũng không thật sự sống nếu anh không mạo hiểm nuốt lấy nỗi sợ của mình,” Ty nói một cách mạnh mẽ.

“Vì vậy, các Lãnh-đạo-Không-Chức-danh hiểu rằng hoàn cảnh khó khăn sẽ làm bộc lộ bản chất của một con người và cũng mở ra rất nhiều điều thú vị. Và họ biết rằng những thời điểm khó khăn chính là cơ hội tốt nhất để thể hiện tinh thần lãnh đạo. Với những điều kiện càng khó khăn thì họ càng hào hứng trước những cơ hội để bước lên một tầm cao hơn. Vì vậy, thay vì chống lại những điều bất ổn thì họ lại lao vào chúng, anh bạn ạ. Và bởi vì họ làm việc và sống như thế nên những gì trước kia khiến họ cảm thấy bất ổn thì cuối cùng lại

khiến họ cảm thấy thoải mái. Tuyệt không nào? Anh càng dành nhiều thời gian bên ngoài 'vùng an toàn ' của anh thì nó sẽ càng mở rộng. Và điều đó có nghĩa là anh càng nỗ lực thì những gì trước kia khiến anh sợ hãi sẽ càng trở nên bình thường," Ty nói thêm.

"Ý tưởng lớn cho anh đấy, Blake," Tommy xen vào.

"Một điều nữa tôi học được khi trượt trên những đường trượt khó là chúng sẽ giúp anh phát hiện những điểm yếu của mình. Như tôi đã nói, khi làm những việc dễ dàng thì ai cũng là siêu sao. Nhưng khi anh bước lên các con dốc đứng thì những điểm yếu của anh mới bắt đầu bộc lộ. Mọi vấn đề đều có thể xảy ra khi anh bị áp lực; do đó các kỹ thuật của anh sẽ được thử thách. Và đó là một cơ hội nữa, bởi vì anh sẽ thấy được mình cần cải thiện những gì để trở nên giỏi hơn.''

"Và với những điều kiện kinh doanh hỗn độn cũng vậy," tôi góp vào. "Những điểm yếu sẽ trở nên trầm trọng hơn khi gặp áp lực, phải không?"

"Đúng vậy. Đối với cá nhân, vào những thời điểm căng thẳng, anh có thể khám phá ra những điểm yếu của anh. Còn với các tổ chức, những thời kỳ thay đổi thật sự cho biết những hạn chế để họ có thể khắc phục nhằm trở nên hiệu quả hơn và thu được nhiều lợi nhuận hơn. Trong những điều kiện kinh doanh khó khăn, các doanh nghiệp thông minh có thể tìm ra những giải pháp giúp họ nhanh nhẹn hơn và thậm chí là thành công hơn."

"Quả là một cách nhìn tuyệt vời. Như vậy về cơ bản, anh đang muốn nói rằng tôi cần phải học cách trở nên thoải mái trong những điều kiện không thoải mái, phải không? Và tôi cần học cách lao vào mớ hỗn độn ngoài kia thay vì rút lui bám lấy cách suy nghĩ và những

thói quen cũ, như một người trượt tuyết hoảng loạn bám vào ngọn núi?”

“Chỉ khi anh thật sự muốn phát triển và làm việc hiệu quả hơn - như một người lãnh đạo và như một con người. Chính những thứ khiến anh e ngại mới là cánh cửa dẫn đến cách lãnh đạo tốt nhất trong anh. Một trong những bài tập hàng ngày của những người lãnh đạo xuất sắc là làm một việc gì đó khiến họ phải căng ra và đối mặt với những giới hạn của mình. Anh thấy đấy, anh sẽ không phát triển được gì cả nếu anh không cảm thấy sự căng thẳng hoặc bất ổn trong lòng. Đa số mọi người đều được dạy ngay từ khi còn nhỏ rằng cảm giác bất ổn là xấu và sai, cần phải tránh bằng mọi giá. Thế nên chúng ta chỉ dám làm những gì nho nhỏ thôi. Chúng ta không dám mạo hiểm vượt qua những thông lệ bình thường và những hoạt động giúp chúng ta cảm thấy an toàn như ở nhà. Nhưng bởi vì chúng ta bám lấy cái vỏ an toàn của những gì đã biết nên chúng ta không được hưởng cảm giác phiêu lưu mạo hiểm và thất bại trong việc chinh phục những vùng đất mới. Chúng ta không bao giờ dám lên đến đỉnh."

“Và trượt xuống," tôi mỉm cười.

“Và trượt xuống, anh bạn trẻ,” Ty gật đầu. “Phản kháng những cơ hội mà sự thay đổi mang đến là một cách sống đầy bi kịch và là một cách chết đáng buồn nhất.”

Ty im lặng một lúc rồi ông nói thêm, “Cha tôi đã chết như thế, Blake. Ông làm việc 12 giờ một ngày ở một nhà máy trong suốt cuộc đời. Mỗi buổi tối, để quên đi nỗi đau cảm xúc của một cuộc sống không đáng sống, ông dìm những cơn đau tim trong bia rượu. Tôi biết bản chất ông là một người tốt. ông thật sự mong muốn những

điều tốt đẹp nhất cho chúng tôi, nhưng ông không thể thoát khỏi lối sống mòn đó được, ông không bao giờ nhìn thấy người lãnh đạo nội tâm của mình. Vì thế ông cứ tiếp tục sống và làm việc theo cùng một cách. Không vươn lên. Không mạo hiểm. Không phát triển, ông qua đời khi chỉ mới 62 tuổi.

Lặng lẽ và gần như không ai chú ý. Cứ như thể cả đời ông chẳng là gì cả. Như thể ông đã sống không có mục đích gì. Tất cả chỉ vì ông quá sợ chinh phục những nỗi sợ của mình và quá sợ lao vào những gì không mong đợi. Và tất cả bởi vì ông không dám rời khỏi vùng tiện nghi của ông, và để cho nỗi nghi ngờ lấn át những gì tốt đẹp nhất bên trong ông. Triết gia Seneca đã nói lên điều đó rất rõ ràng: 'Không phải vì mọi việc khó khăn nên chúng ta không dám; mà bởi vì chúng ta không dám nên mọi việc mới khó khăn'. Tôi vẫn còn nhớ cha rất nhiều. Không ngày nào tôi không nhớ đến ông và tự nhủ rằng mình sẽ không bao giờ đi lại con đường đó nữa."

"Tôi rất tiếc, câu chuyện về cha anh thật buồn," tôi nói nhẹ.

"Không sao đâu, anh bạn. Tuổi thơ vất vả đã rèn luyện cho tôi. Và cuộc đời của cha trở thành một câu chuyện sống cho tôi. Vì vậy có lẽ đó cũng là điều tốt. Nó dạy tôi sự khác biệt giữa hít thở và sống thật sự, cũng như sự cần thiết tuyệt đối của lựa chọn phát triển vượt qua ranh giới thỏa mãn - dù rằng sự thỏa mãn giúp anh cảm thấy dễ chịu hơn trong thời gian ngắn. Dù sao, chỉ cần nhớ rằng anh càng dành nhiều thời gian bên ngoài vùng tiện nghi của anh thì nó sẽ càng mở rộng. Điều đó sẽ giúp anh rất nhiều trong công việc ở nhà sách. Nào, giờ thì hãy khoanh tay lại," Ty ra lệnh.

Tôi khoanh tay trước ngực.

"Khoanh tay như thế anh cảm thấy thế nào?"

“Tôi không biết. Tôi cảm thấy bình thường thôi. Mục đích của bài tập này là gì?” tôi thắc mắc.

“Từ từ đã, rồi anh sẽ biết. Nào bây giờ hãy khoanh tay theo hướng ngược lại.”

Trái với thói quen thông thường, tôi buộc mình phải khoanh tay bằng cách đặt tay phải lên trên tay trái. Tôi chưa bao giờ khoanh tay như thế và có cảm giác rất lạ lùng.

“Cảm giác kỳ lạ thật,” tôi bảo Ty.

Tommy nhìn tôi một cách thích thú. Có thể nói là ông đang cảm thấy hào hứng.

“Anh sẽ cảm thấy lạ, Blake,” Ty nói. “Bất cứ khi nào thử một cái gì mới, anh sẽ có cảm giác lạ. Người ta thường nghĩ rằng khi có một cảm giác lạ nghĩa là anh đang phạm một sai lầm. Tâm lý chung là khi cảm thấy điều gì khó chịu thì hãy quay lại với những gì cảm thấy tự nhiên. Nhưng như những gì tôi muốn anh ghi nhớ, bất cứ khi nào anh lao vào thay đổi và phát triển, anh sẽ có cảm giác lạ. Đó là một dấu hiệu tốt. Điều đó có nghĩa là anh đang rời khỏi khu vực an toàn của mình. Anh đang bắt đầu những cách suy nghĩ và ứng xử mới, làm quen với những dạng kiến thức mới. Những ranh giới cá nhân của anh đang được mở rộng. Đó là một điều tuyệt vời - dù anh sẽ cảm thấy lạ.”

"Vậy kỳ lạ là tốt à?” tôi cười hỏi.

"Dĩ nhiên. Nếu anh không cảm thấy sự khó chịu mà chúng ta đang nói thì nghĩa là anh không thay đổi, không phát triển, và nghĩa là anh đang lãng phí thời gian.”

Tôi khoanh tay trước ngực theo cách mới. Việc này bắt đầu trở nên thú vị.

"Anh có biết rằng mọi việc trong quá khứ, kể cả những mớ hỗn độn, đều là sự chuẩn bị cần thiết để đưa anh đến ranh giới khi anh sẵn sàng nhảy vào lửa và trở thành một nhà lãnh đạo thật sự? Tất cả những gì đã xảy ra đều có giá trị của nó, anh bạn ạ," Ty tự tin khẳng định.

"Tôi hiểu."

Tôi suy nghĩ nhiều hơn về quãng thời gian ở Iraq. Không ai đạt được giá trị gì khi rút lui vào nơi trú ẩn. Và không ai trở thành anh hùng bằng cách trốn chạy khỏi một tình huống khó khăn. Là một đơn vị, chắc chắn chúng tôi chỉ thành công khi thực thi những kế hoạch chiến lược một cách hoàn hảo giữa áp lực của trận chiến và nỗ lực hết sức để giành chiến thắng bất chấp hiểm nguy. Thực tế là, những rủi ro trước mặt càng lớn thì sự tưởng thưởng càng nhiều. Đó chính xác là những gì Ty đang nói. Những thời điểm khó khăn chỉ đem lại cảm giác tồi tệ mà thôi. Thật ra chúng rất hữu ích. Chúng khiến chúng ta trở nên mạnh mẽ hơn. Chúng nối kết chúng ta với những nội lực tiềm ẩn. Đúng, chúng làm cho chúng ta cảm thấy không thoải mái. Đúng, chúng gây ra sự rối loạn trong đầu và nỗi sợ hãi trong tim chúng ta. Song thực chất vấn đề là những điều kiện thử thách chúng ta nhiều nhất chính là những điều kiện cho phép chúng ta phát triển tốt nhất. Và đạt được những thành tựu mỹ mãn nhất.

Như thể đọc được suy nghĩ của tôi, Ty nói, "Những nhà lãnh đạo vĩ đại hiểu rõ rằng bất cứ điều gì giúp anh mở rộng và phát triển như một cá nhân đều là những điều tốt. Và trong những thời kỳ không chắc chắn như hiện này, việc phát triển bản thân và tinh thần lãnh đạo của mình chính là chiến lược tồn tại tốt nhất. Cũng có thể nói rằng mọi thứ thường sụp đổ trước khi chúng có thể được xây dựng

lại một cách tốt hơn nhiều. Anh không thể đạt đến điểm đột phá trước khi trải qua một giai đoạn sụp đổ. Điều đó đáng sợ bởi vì khi anh biến đổi từ con người cũ trước kia thành con người mới, từ cách làm việc cũ sang cách thể hiện mới tốt hơn, anh phải lao xuống một dốc tuyết mà anh không biết trong một khoảng thời gian. Và ở giữa một mớ hỗn độn mà anh không biết rõ sẽ kích động những niềm tin giới hạn và những nỗi sợ lớn nhất. Anh đối đầu với sự không an toàn và tự nghi ngờ mọi thứ. Điều cốt yếu cần hiểu rõ trong giai đoạn này là bất cứ khi nào anh tiến gần hơn đến sự phát triển và thay đổi sâu sắc, nỗi sợ sẽ xuất hiện. Đó chỉ là một phần của quy trình phát triển những kỹ năng mới và thức tỉnh tiềm năng lãnh đạo tự nhiên của anh mà thôi. Anh từ bỏ cách làm việc cũ và hướng sang một cách làm việc mới. Những nền tảng mà anh từng đứng trước kia đang sụp đổ, và điều đó thật sự khó chịu. Nhưng tôi muốn nhấn mạnh một lần nữa rằng đó chỉ là cảm giác khó chịu mà thôi. Không có gì sai lầm cả. Những nền tảng cũ, những cấu trúc truyền thống cần phải sụp đổ để những cấu trúc mới có thể được dựng nên. Đó chính là sự thay đổi. Nhưng sau cơn mưa trời lại sáng, sau giai đoạn hỗn loạn luôn luôn là sự minh bạch. Nếu anh bám theo quá trình thay đổi không hề sợ hãi thì cuối cùng anh sẽ đến một trật tự mới tốt đẹp hơn nhiều so với kết cấu cũ."

"Như vậy sự sụp đổ sẽ dẫn đến đột phá?" tôi nhắc lại.

"Đúng vậy. Đừng bỏ cuộc. hãy tiếp tục đến gần hơn với cảm giác bất ổn và mạo hiểm hơn một cách thông minh. Mọi nỗi sợ sê từ từ biến mất. Mỗi ngày hãy làm những gì khiến anh sợ hãi, và anh sẽ dần dần biến nỗi sợ thành sức mạnh. Đó chính là cách xây dựng lòng tự tin và trở nên bất khả chiến bại. hãy lao vào những rủi ro thay

đổi. Tìm kiếm những cơ hội lớn nhất. Mỗi lần như thế, người lãnh đạo nội tâm của anh sẽ được tiếp thêm sinh lực. Và không lâu nữa anh sẽ đạt đến một điểm mà không có gì là không thể. Dù rằng đứng trên đỉnh núi có thể khiến anh hoảng sợ nhưng đó thật sự là nơi an toàn nhất mà mọi người trong giới kinh doanh ngày nay có thể tìm được. Trên đỉnh núi đó, nắm lấy mọi thay đổi, quên đi cái tôi của mình, và từ bỏ những cách làm cũ, điều đó thật sự không dễ dàng. Nhưng đó là nơi duy nhất của những người lãnh đạo. Đó cũng là nơi tự do tung cánh, anh bạn ạ. Tất cả những nỗi sợ hãi cản đường anh chỉ là những lời nói dối mà anh tự nói với mình. Đừng bỏ công sức cho chúng nữa! Bởi vì cuộc sống này rất lớn và anh không thể là một tay chơi nhỏ được."

“Tôi rất thích những gì anh nói,” tôi gật đầu.

"Tôi cũng vậy,” Tommy xen vào. “Nhiều năm không gặp, anh giỏi hơn trước rất nhiều.”

Ty mỉm cười rồi tiếp tục, “Anh thấy đấy, Blake, một phần cốt yếu của toàn bộ phương pháp Lãnh-đạo-Không- Chức-danh là hãy bắt đầu làm nhiều hơn những gì anh biết mình nên làm trong công việc hàng ngày mà trước kia anh quá rụt rè không dám làm. Nỗi sợ không đưa anh đến đâu cả. Những người may mắn không phải tự dưng gặp may. Những người may mắn tạo ra may mắn. Và họ làm điều đó bằng cách chấp nhận mạo hiểm và nắm bắt những cơ hội tuyệt vời. Bám víu mãi những con dốc dành cho người mới bắt đầu là một điều ngớ ngẩn khi anh muốn trở thành một chuyên gia trượt tuyết. Anh cần phải chuyển lên những đường trượt khó hơn. Và đúng vậy, những đường trượt khó hơn sẽ khiến anh cảm thấy bất ổn hơn.”

“Nhưng đó là một phần của quá trình phát triển, phải không?”

“Chính xác. Không có bất ổn nghĩa là không có phát triển. Đó là lý do vì sao tôi nói rằng nơi an toàn nhất chính là những con dốc đứng.”

"Có thật sự là thế không?” tôi thành thật hỏi.

"Chắc chắn, bởi vì bám vào những địa hình dễ là một cách hiển nhiên để trở thành một tay trượt tuyết thất bại. Anh sẽ không bao giờ khá hơn cả. Anh luôn cố gắng để được an toàn và bảo đảm trên những con dốc dành cho người mới, nên cuối cùng anh sẽ sa vào bãi lầy của những kẻ tầm thường. Vì vậy những đường trượt thiếu thử thách đó thật ra lại là nơi không an toàn - nếu mục tiêu của anh là đạt đến những tiềm năng trọn vẹn nhất của mình. ”

"Phép ẩn dụ đó cũng đúng khi nói về lãnh đạo trong công việc phải không Ty? Việc từ chối nắm bắt sự thay đổi và cơ hội để thể hiện mình tốt hơn vì muốn ở yên trong khu vực an toàn sẽ đẩy tôi đến một nơi không an toàn và nguy hiểm hơn, bởi vì nó sẽ khiến tôi thất bại trong sự nghiệp.”

"Thật sự, cách hành xử như thế trong thời kỳ kinh doanh khó khăn này sẽ có thể khiến anh bị sa thải. Vì vậy nên anh nói đúng: từ chối thay đổi và phát triển chính là cách không an toàn nhất,” Ty gật đầu.

“Lao vào sự thay đổi dưới những điều kiện thách thức nhất lại là cách an toàn nhất. Quả là một nghịch lý!” tôi vừa nói vừa cắn một miếng bánh.

“Anh bạn trẻ, đó chính là nghịch lý của sự thay đổi. Hầu hết mọi người và hầu hết doanh nghiệp đều tránh phải thay đổi. Họ chỉ cắm đầu vào đống tuyết và hy vọng nó sẽ tự đi chỗ khác. Họ giả vờ như mọi thứ sẽ ổn nếu họ vẫn làm những gì họ đang làm như bình thường. Nhưng không, sự bình thường đã không còn. Sự không

bình thường trở thành sự bình thường mới. Và sự tự mãn trở thành kẻ thù chính của chiến thắng. Nơi an toàn nhất, thông minh nhất chính là trên triền núi kia, yêu thích mọi thay đổi, sử dụng chúng để phát triển thành một người lãnh đạo. Tôi rất thích những đường trượt đáng sợ, anh bạn ạ. Như tôi đã nói, chúng khiến tôi cảm thấy mình còn sống. Chúng nhắc tôi nhớ lại những gì mà bậc thầy xiếc đi dây Karl Wallenda từng nói: 'Chỉ có khi ở trên dây mới là sống, còn lại chỉ là chờ đợi'. Anh chỉ sống khi anh đang trên đường phát triển, tại sao lại tránh né chúng cơ chứ!"

"Tôi hiểu," tôi gật đầu.

"Tay đua Mario Andretti từng nói: 'Nếu mọi việc trong tầm kiểm soát nghĩa là anh đang quá chậm'. Và tôi muốn nhắc lại một lần nữa vì điều này rất quan trọng: mọi thứ thật sự cần phải sụp đổ trước khi có thể được xây dựng lại. Những thay đổi sâu sắc là một dạng tinh lọc. Đúng là nó có thể phá vỡ những nền tảng suy nghĩ thâm trầm nhất và những cách làm việc lâu năm nhất của anh, nhưng có thể cần phá vỡ những nền tảng đó để dựng nên những nền tảng tốt hơn. Quãng thời gian biến đổi giữa những cấu trúc cũ và mới thật sự là một quãng thời gian không chắc chắn và đầy căng thẳng. Nó cũng giống như một con sâu biến đổi thành con bướm. Mọi sự có thể trông rất hỗn độn, nhưng bên dưới là một cái gì đó tuyệt vời đang được thành hình. 'Những gì một con sâu gọi là sự kết thúc của thế giới thì các bậc thầy gọi là một con bướm', tiểu thuyết gia Richard Bach đã nói như thế. Đổ vỡ thường là bắt đầu của sự cải tiến thật sự. Cái cũ cần được dọn dẹp trước khi có cái mới tốt đẹp hon."

Tôi bỗng nhớ đến ông tôi. Khi tôi còn bé, ông thường kể với tôi rằng thuở nhỏ ông rất thích chơi đùa với đàn bướm. Một lần ông

nhìn thấy một con sâu đang tìm cách chui ra khỏi cái kén. Có vẻ như bị trục trặc gì đó nên nó không thể chui ra được. Để giúp con sâu, ông lấy dao rạch những mảnh kén còn lại ra. Nhưng thay vì thoát thai thành một con bướm xinh đẹp thì con sâu lại chết đi. ông nói rằng mãi sau này ông mới biết là con sâu cần phải trải qua một giai đoạn khó nhọc chui ra cái kén thì mới có thể trở thành một con bướm. Và khi ngăn cản sự khó nhọc đó, ông đã không cho con sâu cơ hội thành con bướm. Dường như theo lời Ty, những thời kỳ khó khăn và những giai đoạn đấu tranh trong kinh doanh cũng là những cơ hội tương tự để cất cánh và thể hiện tiềm năng tốt nhất của mình.

"Khi còn làm huấn luyện viên trượt tuyết, tôi thường dạy các học viên," Ty tiếp tục. "Lúc mới đến, một số người đã là những tay trượt khá. Tôi cho họ một số bài tập, hướng dẫn một số khái niệm và những kỹ thuật nâng cao. Thử đoán xem kỹ năng trượt tuyết của họ sau đó như thế nào?"

"Hiển nhiên là họ giỏi hơn chứ," tôi đáp.

"Không. Thật ra họ lại trượt tệ hon."

"ô, không thể nào. Anh nói thật à?"

"Thật. Nhưng chỉ một thời gian ngắn thôi - cho đến khi họ thấm nhuần những bài học mới. Anh thấy đấy, Blake, một phần quá trình thay đổi và phát triển là đi từ điểm hiện tại xuống điểm phá vỡ mọi thứ hiện có để có thể xây dựng lại một cách tốt hơn. Trượt tuyết là một ví dụ hoàn hảo cho điều này. Học viên của tôi sẽ học được tất cả những kỹ năng nâng cao mới, nhưng họ cần phải phá vỡ cách trượt tuyết của mình trước kia, trước khi đến học với tôi. Họ cần phải suy nghĩ và hành động khác đi để có thể đạt đến cấp độ xuất sắc tiếp

theo. Vì vậy họ không tránh khỏi trải qua một giai đoạn chuyển tiếp đầy hỗn loạn."

"Giai đoạn sụp đổ," tôi nhắc lại.

"Chính xác. Kỹ thuật của họ bị phá vỡ và sụp đổ trông rất kinh khủng, và một số người cảm thấy nản lòng. Nhưng họ cần phải kiên nhẫn với quá trình thay đổi và tiếp tục theo đuổi nó, mặc dù họ cảm thấy muốn bỏ cuộc và quay lại với cách thức cũ. Không có gì sai cả. Mọi thứ đều đúng. Và khi đã kiên trì thì kỹ năng trượt tuyết của họ trở nên tuyệt vời đến mức kinh ngạc."

"Như vậy quá trình thay đổi thật sự là một quá trình hỗn độn. Nhưng nếu kiên trì và nhẫn nại thì chúng ta sẽ có được sự đột phá mong muốn?"

"Đúng vậy. Sự thay đổi luôn luôn hỗn độn nhất vào giữa chặng đường. Dường như không có gì ổn thỏa và tất cả đều là số không. Nhưng nếu anh nỗ lực hết sức để học và làm cho mọi việc tốt hơn thì thật sự anh đang đến gần hơn tới điểm đột phá mà mọi người đều mong muốn. Để nắm vững sự thay đổi, tuyệt đối cần phải kiên trì và nhẫn nại. Khi học viên luyện tập những gì tôi dạy và bỏ thời gian để thấm nhuần các kỹ năng mới, họ không bao giờ thất bại trong việc đạt đến những cải tiến kỹ thuật bất ngờ. Điểm kết thúc của họ luôn luôn tốt hơn nhiều so với điểm khởi đầu."

"Tôi chưa bao giờ nhận ra rằng sự thay đổi lại tuyệt vời đến thế, đối với chúng ta và các tổ chức nói chung như doanh nghiệp, trường học, các cộng đồng hay thậm chí là các quốc gia."

"Nếu lựa chọn của anh là cho phép sự thay đổi trở nên tốt đẹp, anh bạn trẻ,"Ty nói, "Tất cả chỉ là vấn đề lựa chọn. Anh có thể trở thành một nạn nhân và cảm thấy sự thay đổi là một điều gì đó mà

anh phải gánh chịu - nghĩa là một sức mạnh bên ngoài mà anh không thể kiểm soát được."

"Hoặc tôi có thể sử dụng sức mạnh tự nhiên của mình để bước lên trở thành một Lãnh-đạo-Không-Chức-danh," tôi cắt lời.

"Anh hiểu ra vấn đề rồi đấy. Và anh có thể chuyển từ một nạn nhân thành một người lãnh đạo: hãy luyện tập cách lựa chọn những gì có thể tạo nên sự khác biệt. Khi đó anh sẽ đạt đến một trạng thái tinh thần luôn sẵn sàng lao vào những thay đổi và đổ vỡ, sử dụng chúng sao cho có lợi cho mình, nâng cao những khả năng lãnh đạo của mình, khai thác chúng để xây dựng những điều tốt đẹp hơn, bất kể anh có quyền hành hãy chức danh chính thức hay không. Và anh tận dụng tất cả những thay đổi để giúp anh bước lên thể hiện mình một cách trọn vẹn, để anh có thể phát triển thành một con người vĩ đại hơn - và hạnh phúc hơn."

"Cách nhìn như thê thật tuyệt."

" Vấn đề chỉ là vấn đề khi chúng ta biến chúng thành vấn đề mà thôi. Các nạn nhân kêu lên: 'Tại sao lại là tôi?'. Còn những người lãnh đạo thì bảo: 'Để đó cho tôi'," Ty mỉm cười. "Và rồi họ săn lùng cơ hội để cống hiến bản thân cho những kết quả xuất sắc. Ralph Waldo Emerson đã nói: 'Lần này, cũng như mọi lần khác, là một cơ hội tốt, nếu chúng ta biết phải làm gì với nó'."

"Ô!" Ty bỗng kêu lên. "Tôi suýt quên mất. Tôi cần phải chia sẻ 5 quy luật của tôi với anh. Có 5 việc cần làm - bắt đầu ngay bây giờ - để rèn luyện bài học Thời Kỳ Hỗn Độn Tạo Nên Những Lãnh Đạo Vĩ Đại. Anh biết đấy, Blake, đây là nguyên tắc thứ hai trong 4 nguyên tắc làm nên triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức-danh. Tôi có một từ viết tắt cho anh."

“Các anh luôn có những từ viết tắt,” tôi mỉm cười nói.

"Đúng vậy, nhưng có lý do cả. Những từ viết tắt sẽ giúp anh dễ ghi nhớ giống như một bài nhạc pop lôi cuốn.”

“Được rồi, những từ viết tắt của anh là gì?”

“SPARK,” Ty trả lời ngắn gọn. “Một Lãnh-đạo-Không- Chức-danh cần phải là ngọn đuốc trong bóng tối. Trong thế giới hỗn độn này mọi thứ quá tiêu cực, mọi người đều lo lắng. Mọi người đi loanh quanh với một nỗi sợ thật sự vì không biết tương lai sẽ như thế nào. Điều chúng ta cần trong kinh doanh lúc này là có nhiều người hơn có thể mang đến ánh sáng thật sự, những người có thể chỉ cho người khác con đường hy vọng rõ ràng, những người tỏa sáng trong mọi việc họ làm.”

“Nghe thật hay,” tôi nói.

“Chúng ta hãy bắt đầu nhé. Chữ s trong SPARK là viết tắt của Speak with Candor (Nói chuyện ngay thẳng). Lãnh- đạo-Không-Chức-danh cần phải là một người nói chuyện ngay thẳng, rõ ràng, chân thành và có thể truyền cảm hứng. Trong thời buổi đảo lộn này, người ta có khuynh hướng không nói thẳng mà chỉ nói chuyện chung chung nhằm giữ nguyên tình hình và bảo vệ bản thân họ. Nhưng vấn đề với cách nói chuyện như thế là nó làm nảy sinh sự nghi ngờ. Mọi người xung quanh anh thà nghe sự thật hơn là những lời hoa mỹ để tránh đối mặt với thực tế. Tôi muốn hỏi anh, làm thế nào anh có thể tận dụng những cơ hội mà sự thay đổi mang lại nếu không nói chuyện rõ ràng về những gì không còn hiệu quả, khi nào cần làm việc theo nhóm, và phương hướng hoạt động của tổ chức trong tương lai?”

"Không thể được,” tôi dễ dàng đáp.

"Đúng vậy. Và cách nói chuyện như thế không hề thể hiện tinh thần lãnh đạo. Như tôi đã nói, những người làm kinh doanh hiện nay muốn xung quanh họ là những người nói thẳng nói thật, những người ngay thẳng và chân thành. Việc nói lên sự thật trần trụi, và không có gì khác ngoài sự thật trần trụi, sẽ xây dựng lòng tin và sự tôn trọng ở anh.

Khách hàng của anh biết rằng anh sẽ nói thật với họ. Đồng nghiệp của anh biết rằng anh sẽ không chơi xấu họ. Và anh biết rằng anh đang sống thật với chính mình. Đúng là ngày nay rất khó tìm sự ngay thẳng đó, nhưng giữa tất cả những điều không chắc chắn, người ta thật sự muốn biết họ đang đứng ở đâu. Và họ thật sự xem trọng những ai dám can đảm nói lên sự thật, ngay cả khi điều đó rất khó khăn. Một Lãnh- đạo-Không-Chức-danh luôn có những cuộc nói chuyện khó khăn mà những người yếu đuối tìm cách tránh né. Họ luôn nói sự thật một cách thẳng thắn, mặc dù giọng họ run rẩy và bàn tay đổ mồ hôi."

"Họ nghiêng về những điều kiện khó khăn giống như một người trượt tuyết trên đỉnh núi," tôi nói, sử dụng lại ví dụ của Ty.

"Này Tommy, tôi thật sự thích anh chàng này đấy," Ty nói như reo lên rồi ông quay lại tiếp tục. "Và nhân tiện, nếu chỉ vì người mà anh cần nói thẳng không thích nghe những lời nói thẳng - hay thậm chí không hiểu anh đang nói gì - thì đó không phải lý do để anh không thể hiện mình một cách thành thật. Một phần quan trọng của việc thể hiện tinh thần lãnh đạo là anh cần nói ngay thẳng hơn là cần sự tán thành của người khác."

Ty bỗng ngừng lại nhìn Tommy. Tommy trông xanh xám. Ông có vẻ khó thở rồi bắt đầu nổi cơn ho. Tôi cảm thấy lo lắng. Đây là lần

thứ hai trong vài giờ ông tỏ ra không khỏe. Trong lần gặp mặt đầu tiên của chúng tôi ở nhà sách, Tommy thật sự tỏa ra sức sống mặc dù tuổi tác khá cao. Sáng sớm nay ở nghĩa trang, tinh thần ông cũng rất tốt.

Nhưng lúc này đây, trong cửa hàng dụng cụ trượt tuyết của Ty Boyd, trông ông thật nhợt nhạt.

"Chú ổn chứ, chú Tommy?" tôi vội vã hỏi.

"Tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra nữa, Blake," ông ngập ngừng nói.

"Chúng ta tạm ngưng nhé, Tommy," Ty tỏ ra quan tâm.

"Đừng. Cảm ơn các bạn. Tôi không sao đâu. Tôi muốn Blake học mọi thứ cậu ấy cần học trong hôm nay. Tôi tin rằng cậu ấy có thể làm nên những điều ngoạn mục với triết lý LKC và đưa phương pháp của chúng ta đến với mọi người trong xã hội. Cậu ấy đã hứa với tôi như thế. Vì vậy nên chúng ta cần phải tiếp tục."

"Cháu là người giữ lời hứa, chú Tommy. Cháu đã học về tầm quan trọng của việc giữ lời hứa khi còn ở trong quân đội. Và cháu sẽ tôn trọng hiệp ước giữa chúng ta," tôi khẳng định.

"Tôi biết anh sẽ làm, anh bạn trẻ. hãy truyền đạt triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức-danh cho càng nhiều người càng tốt. Như thế, họ không chỉ có thể đánh thức người lãnh đạo nội tâm của họ mà họ còn có thể khích lệ nhiều người khác làm theo. Chúng ta tiếp tục đi. Tôi sẽ ổn thôi."

Ty gật đầu: "Được, tiếp tục nhé. Và như thế, tổ chức nào có văn hóa không nói thẳng là một nơi mà người ta sống giữa ảo tưởng mơ hồ. Như tôi đã nói, làm thế nào anh có thể xây dựng một công ty lớn nếu không ai nói thật về những gì cần cải tiến? Nhất là trong những

thời kỳ khó khăn, điều cốt yếu không chỉ là nói thẳng nói thật, mà còn phải thật sự nói chuyện thẳng thắn nhiều hơn với ban quản trị, nói chuyện thẳng thắn nhiều hơn với các đồng nghiệp, nói chuyện thẳng thắn nhiều hơn với các nhà cung cấp, nói chuyện thẳng thắn nhiều hơn với khách hàng. Chăm chú lắng nghe cảm giác của từng người. Việc đó sẽ ngăn chặn những tin đồn và những chuyện ngồi lê đôi mách. Việc đó sẽ giúp cho tất cả các mối quan hệ của anh hoàn hảo. Các vấn đề không bị ém nhẹm. Hiểu lầm không xảy ra. Và mọi người cảm thấy anh thật sự quan tâm đến họ và những điều mà họ lo ngại. Nhân tiện, có một điều quan trọng mà tôi muốn nhắc anh, đó là ‘thời gian gặp mặt’.”

“Thời gian gặp mặt?” tôi thắc mắc.

“Đúng vậy. Đừng bao giờ gửi thư điện tử khi anh có thể đến gặp mặt. hãy rời góc làm việc của anh và đi đến nói chuyện với đồng nghiệp khi anh cần thảo luận điều gì hay thậm chí chỉ để tán gẫu vài câu. hãy chia đôi ổ bánh mì hãy ít nhất dành thời gian quý báu của anh cho khách hàng càng nhiều càng tốt. Đừng trốn sau các công nghệ khi cần tiếp xúc với một người. Và điều cuối cùng tôi muốn nói về việc giao tiếp và nói chuyện thẳng thắn là nếu có điều gì quan trọng đối với một người quan trọng với anh thì điều đó cũng quan trọng với anh."

“Tôi thích ý tưởng đó, Ty. Nếu có điều gì quan trọng đối với một người quan trọng với tôi thì điều đó cũng quan trọng với tôi.”

“Sẽ rất tốt nếu anh có thể làm được như thế, anh bạn trẻ. Cách suy nghĩ đó giúp tôi rất nhiều trong việc điều hành cửa hàng này. Tôi có một số khách quen cả hơn 20 năm nay.

Họ phải lái xe cả giờ từ nhà đến cửa hàng chỉ để mua đồ của tôi. Khách hàng trung thành là thế đấy. Tất cả những gì tôi muốn nói với anh là trong thời buổi này, anh không có thời gian để nói nhiều được. Và một trong những công việc quan trọng nhất của một Lãnh-đạo-Không-Chức-danh là chia sẻ những thông tin chính xác, chia sẻ hy vọng tràn trề và viễn cảnh tương lai về một ngày mai tươi sáng cho một tổ chức đang sợ hãi. hãy là một người truyền đạt chuyên nghiệp. Đó là một phần những gì anh được trả lương để làm."

“Đôi khi tôi tự hỏi nếu mình quá thành thật khi nói chuyện với mọi người thì có khiến họ cảm thấy bị xúc phạm không?” tôi hỏi.

“Có một sự khác biệt lớn giữa thẳng thắn và thô lỗ, Blake. Anh hãy tự suy xét điều đó. Và đơn giản hãy nhớ rằng: Anh có thể nói bất cứ điều gì anh muốn miễn là anh nói điều đó một cách tôn trọng."

“Thêm một câu nói rất hay,” tôi nói.

“Và nó có thể đưa đến những kết quả tuyệt vời ở nơi làm việc đấy,” Tommy xen vào. Ông đang xem lướt qua một tạp chí về trượt tuyết. Trông ông đã có vẻ khá hơn một chút.

“Đúng vậy,” Ty tiếp tục. “Anh có thể nói chuyện ngay thẳng và nói bất cứ điều gì anh thật sự cần nói với bất cứ ai, miễn là nói bằng cách tôn trọng người nghe và cho phép họ bảo vệ chân giá trị của họ. Điều đó thật sự quan trọng. Từ ngữ có thể châm chích rất đau. Người ta sẽ nhớ những gì khiến họ tổn thương đến 20 năm sau khi anh nói. Từ ngữ có sức mạnh rất lớn. Song hầu hết chúng ta lại quên mất điều đó. Chúng ta nói chuyện lỗ mãng và làm tổn thương những người xung quanh. Chúng ta viết nên những điều nghiệt ngã và sử dụng những từ xúc phạm. Người lãnh đạo giỏi nhất ứng xử hoàn toàn khác hẳn. Trong mọi giao tiếp, họ luôn nhắc nhở mọi người về

những gì tốt nhất ở người đó và khuyến khích họ trở nên tốt hơn. Những lãnh đạo siêu phàm còn có thể sử dụng ngôn ngữ để khích lệ, động viên mọi người có những hành động đáng kinh ngạc. hãy nhìn xem những bậc lãnh đạo như John F. Kennedy, Gandhi, Mandela và Martin Luther King Jr. có thể làm gì với sức mạnh ngôn từ tuyệt đối của họ."

"Tôi chưa bao giờ thật sự nghĩ về sức mạnh của ngôn từ cả."

"Ngôn từ có thể cho mọi người thấy những khả năng mà họ không nghĩ là có thể. Ngôn từ có thể khiến người ta cảm thấy hạnh phúc. Ngôn từ có thể khiến người ta phá vỡ những giới hạn bản thân - và làm việc một cách xuất sắc trong những ngày căng thẳng nhất. Anh thấy đấy, Blake, nếu một người phạm quá nhiều sai lầm, thông thường những người khác sẽ bảo anh ta: 'Này, anh không làm tốt công việc, tốt hơn anh nên cải thiện mọi thứ đi! '. Nhưng cách nói chuyện đó sẽ khiến anh ta nản lòng. Đúng là cần phải ngay thẳng và rõ ràng. Dĩ nhiên, cần phải là một người lãnh đạo mạnh mẽ. Nhưng tại sao không nói: 'Tôi thật sự đánh giá cao những nỗ lực của anh và tôi muốn chia sẻ đôi chút cơ hội mà tôi nhận thấy để anh có thể làm tốt hơn nữa'? Hầu hết mọi người đều nói điều đó một cách tiêu cực. Họ rơi vào cái bẫy suy nghĩ rằng họ cần phải nói chuyện cứng rắn thì mới có được kết quả tốt. Nhưng anh sẽ có những kết quả tốt hơn nhiều nếu anh nói chuyện một cách khích lệ. Anh có thể nói chính xác những gì anh cần nói nhưng nên sử dụng những từ ngữ mang tính động viên hơn. Tất cả chỉ là vấn đề ngôn từ. Và một bậc thầy truyền đạt hiểu rõ điều đó. Nhân tiện, tôi muốn nói thêm rằng từ ngữ mà anh sử dụng cũng sẽ ảnh hưởng đến chính anh nữa."

"Thật sao?"

"Đúng vậy. Những từ ngữ xuất phát từ miệng anh quyết định cảm giác của anh. Khi anh gọi một tình huống thách thức là một 'thảm họa', bên trong anh sẽ tự phát sinh một phản ứng cảm xúc đặc biệt hoàn toàn khác với khi anh gọi nó là 'thú vị' hay một 'nền tảng cải thiện'. Ngôn từ mà chúng ta sử dụng ảnh hưởng đến việc chúng ta sẽ phản ứng tích cực hay tiêu cực. Và anh cũng nên biết rằng ngôn từ của anh thật sự không có gì khác hơn những suy nghĩ của anh được diễn đạt thành lời. Ngôn từ truyền đi những niềm tin của anh."

"Và niềm tin sẽ định hướng cách cư xử của chúng ta, và cách cư xử sẽ tạo ra kết quả," tôi nói.

"Đúng vậy. Những Lãnh-đạo-Không-Chức-danh thật sự hoàn hảo trong cách nói chuyện. Họ không nói chuyện phiếm, họ không phàn nàn, họ không chỉ trích và cũng không bao giờ văng tục. Ngôn từ họ sử dụng mỗi ngày luôn mang tính tích cực, động viên và khích lệ."

"Khích lệ không chỉ những người xung quanh mà cả bản thân họ nữa."

"Đúng, " Ty khẳng định. "Vì vậy hãy cẩn trọng mọi từ ngữ mà anh sử dụng. Anh sẽ ngạc nhiên khi nhận ra việc tinh lọc 'vốn từ lãnh đạo' có thể cải thiện sinh lực, niềm đam mê sự xuất sắc, tốc độ cách tân, cũng như cách sống và làm việc của anh đến mức nào. Những từ ngữ mà anh nói ra cũng sẽ định hình từ ngữ của những người xung quanh bởi vì anh ảnh hưởng đến họ bằng tấm gương của mình. Ngôn từ cũng lây lan giống như virus. Vì thế, bằng cách sử dụng ngôn ngữ lãnh đạo, toàn bộ nền văn hóa của một tổ chức sẽ được cải thiện. Hon nữa, khi anh nói ra điều gì đó, anh sẽ củng cô nó. Nếu anh bỏ ra quá nhiều thời gian để càu nhàu phàn nàn về những căng

thẳng và thay đổi trong công việc thì thật sự anh đang khiến những căng thẳng và thay đổi đó trở nên trầm trọng hơn trong nhận thức của mình. Những gì được anh tập trung vào sẽ lớn mạnh lên. Những gì anh nói ra sẽ thu hút sinh lực của anh. Như thế, việc nói lên một điều gì đó sẽ khắc sâu hơn điều đó trong nhận thức của chính anh. Nếu anh nói xấu một đồng nghiệp, anh đã thật sự nhấn mạnh những điểm xấu đó trong suy nghĩ của anh. Nếu anh không ngừng phàn nàn về những đổ vỡ trong sự nghiệp hay trong cuộc sống cá nhân, anh sẽ tiếp tục gặp phải nhiều điều tồi tệ hơn nữa. Ngôn từ thật sự có sức mạnh."

"Như vậy một người lãnh đạo thật sự phải phát triển cả vốn từ lãnh đạo của họ nữa," tôi nhắc lại.

"Thật sự là vậy, Blake. Mục tiêu hàng đầu của anh là hãy sử dụng ngôn từ tầm cỡ quốc tế. Và điều đó nhắc tôi về chữ P trong SPARK. P là viết tắt của Prioritize (Ưu tiên). Với tất cả những hỗn độn trong kinh doanh ngày nay, người ta rất dễ bị mất phương hướng, chệch hướng khỏi những nhiệm vụ, giá trị và mục tiêu của họ. Khi mọi thứ dường như đang sụp đổ, người ta có khuynh hướng bám víu vào sức cám dỗ của sự lạc hướng. Nhưng những Lãnh-đạo- Không-Chức-danh thì khác. Họ tập trung vào những gì thật sự quan trọng nhất. Họ có kỷ luật bản thân và đứng vững trên những nguyên tắc của mình. Họ sống và làm việc theo một tư tưởng đơn giản: Tập trung vào cái tốt nhất và Bỏ qua tất cả thứ còn lại. 'Câu thần chú' này chính là một trong những bí mật dẫn đến những kết quả đáng kinh ngạc của họ. Có thể nói rằng lãnh đạo là biết rất ít về hầu hết mọi thứ và biết nhiều đến mức uyên thâm về một số thứ. Nhưng họ giỏi đến

mức không tưởng ở những thứ mà họ tập trung vào. Tập trung. Tập trung. Tập trung. Tập trung. Đến mức ám ảnh."

"Không phải sự ám ảnh là tiêu cực ư?" tôi hỏi.

"Không, nếu đó là một sự ám ảnh lành mạnh. Việc phát triển một khao khát cháy bỏng muốn làm nên những điều vĩ đại vì đó là một phương tiện giúp anh thể hiện con người tốt nhất của mình là hoàn toàn lành mạnh. Nghiện xây dựng một tổ chức ngoại hạng mang lại những sản phẩm và dịch vụ phi thường cho mọi người thật sự rất tuyệt vời. Theo đuổi phát triển để biến nỗi sợ thành sức mạnh và biến khuyết điểm thành ưu điểm là một sự theo đuổi vô cùng tích cực. Vì vậy câu trả lời là không, tập trung một cách ám ảnh vào những điều quan trọng nhất với anh không có gì không lành mạnh cả. Thật sự đó là cách để anh có thể chiến thắng trong thế giới có quá nhiều chọn lựa và quá nhiều thông tin này."

"Tôi không thể tập trung vào một việc quá lâu được," tôi thừa nhận. "Với tất cả những cú điện thoại, thư điện tử và những thứ gây gián đoạn khác, đến cuối ngày tôi luôn cảm thấy mình rất bận rộn nhưng lại không hoàn tất được gì nhiều. Cảm giác đó chỉ khiến tôi cảm thấy mình ngày càng quá tải."

"Và ngay cả nếu anh chuyển từ bận rộn sang hoàn tất công việc, một điều chủ yếu cần ghi nhớ là hoàn tất công việc không giống như hoàn tất công việc một cách xuất sắc. Rất nhiều người thật sự bận rộn trong những thời kỳ không chắc chắn và thay đổi hỗn độn như hiện nay. Nhiều người chúng ta chạy nhanh hơn nhiều nhưng lại vẫn đạt được thành quả ít hơn nhiều. Đây là một điều mà anh có thể suy nghĩ: hãy chuyển đổi từ sự phức tạp hỗn độn sang sự đơn giản tinh tế. Trong những thời kỳ biến động, rất dễ bị mất tập trung và nhiều

người trở nên rất giỏi làm mọi việc thay vì giỏi tạo nên những kết quả tích cực. Nhưng tại sao lại phải bận rộn quanh những theo đuổi vô ích? Không có lý do gì bỏ thời gian ra để leo lên hàng loạt ngọn núi chỉ để nhận ra rằng cuối cùng anh đã lựa chọn sai. Đó chính là sự lãng phí cả ba tài nguyên lãnh đạo quý giá nhất của anh: thời gian, tài năng, và quan trọng nhất là sinh lực của anh. Sinh lực con người là tài sản quý giá nhất trong kinh doanh ngày nay. Anh có thể là một thiên tài, có thật nhiều cơ hội tuyệt vời và có cả một kế hoạch huy hoàng để làm mọi thứ. Nhưng nếu anh không có sinh lực thì anh sẽ không làm được gì cả. Với tất cả những hỗn độn và thay đổi ngày nay, chúng ta rất dễ bị chệch hướng. Bỏ ra hàng ngày để làm những việc không đúng, để rèn luyện những điều không cần thiết... sẽ khiến anh hao tổn sức lực. Vì vậy hãy thông minh lựa chọn những việc anh làm - và tập trung vào những kết quả thực sự."

"Tôi hiểu rồi."

"Những người lãnh đạo giỏi nhất tập trung hoàn toàn vào những gì lớn nhất cần làm. Họ có một quyết tâm gần như kỷ luật quân đội, tập trung vào những gì tốt nhất và từ chối bỏ công sức cho bất cứ điều gì khác. hãy xác định rõ ưu tiên của mình. Sau đó hãy tỉnh táo và khôn ngoan từ chối mọi thứ khác. Này, tôi biết tôi nói chuyện nghe như một ông giám đốc nhưng tôi chỉ là một người bình thường thôi, anh bạn ạ. Chỉ là tôi đọc rất nhiều và rất thích trò chơi kinh doanh. Nó cũng giống như thể thao vậy. Rất thú vị. Dù sao, những gì tôi đang nói với anh, Blake, là anh cần phải chuyển từ phức tạp sang đơn giản bằng cách giảm bớt những hoạt động ít ảnh hưởng trong ngày làm việc của anh để dành chỗ cho một sự tập trung ám ảnh xung quanh những hoạt động có độ ưu tiên cao hon."

“Ý tưởng thật sự hữu ích.”

"Tôi không chỉ đọc sách kinh doanh mà tôi còn đọc rất nhiều sách về những người nổi tiếng trong lịch sử. Tôi muốn hiểu sâu hơn về những gì họ suy nghĩ trong đầu. Tôi nhận ra rằng lãnh đạo và thành công giống như một mật mã bí mật mà hầu hết mọi người không biết. Tất cả những người vĩ đại nhất luôn làm những điều giống nhau, và khi bắt chước những gì họ làm, tồi cũng có kết quả giống như họ.”

"Anh bẻ khóa mật mã đó à?” tôi mỉm cười hỏi.

“Chính xác,” Ty đáp, tỏ vẻ hài lòng với câu hỏi của tôi. “Có lần tôi đọc một cuốn sách về Michelangelo, nhà điêu khắc đại tài. Ông có một kỹ thuật tuyệt vời để làm nên những tuyệt tác của mình: Trước tiên, ông sẽ ‘nhìn’ thấy phiên bản hoàn hảo của bức tượng mà ông hình dung trên phiến đá thô. Sau đó ông sẽ đục khắc bỏ đi phần đá thừa. Là một Lãnh-đạo-Không-Chức-danh trong công việc cũng vậy. hãy cắt bỏ tất cả những thứ linh tinh để anh có thể tập trung vào những việc cần làm. hãy tận dụng từng giây phút chỉ để làm những việc có thể giúp anh đến gần hon nơi anh muốn đến. Làm ít hơn nhưng hãy làm tốt hơn, Blake ạ. Bởi vì người nào muốn đạt được mọi thứ thì cuối cùng sẽ không đạt được gì cả. hãy tập trung. Tập trung. Tập trung. Tập trung,” Ty nhấn mạnh.

Ông nhanh chóng nói thêm, “Tôi nghĩ hẳn anh còn nhớ Nguyên tắc 80/20: 80% kết quả đạt được xuất phát từ 20% hoạt động của anh. Vì vậy, hãy làm sao thật sự, thật sự giỏi những việc ít ỏi đó. hãy làm thật tốt việc sắp xếp ưu tiên cho mọi hành động của anh, rồi anh sẽ thấy mình đạt được những kết quả không ngờ. Các Lãnh-đạo-Không-Chức- danh sống và thở với ‘Số ít sống còn’ của họ.”

“Số ít Sống còn?” tôi nhắc lại thuật ngữ mới.

"Số ít Sống còn là một số ít những hoạt động cốt lõi có tiềm năng đưa anh đến với sự tinh thông lãnh đạo trong công việc," Ty giải thích.

"Và trong cuộc sống nữa, Blake," Tommy xen vào. "Công việc và cuộc sống luôn luôn liên quan chặt chẽ với nhau. Như Gandhi từng nói: 'Cuộc sống là một thể thống nhất không thể chia nhỏ'. Cuộc sống cá nhân luôn luôn có tác động đến cuộc sống công việc của anh và ngược lại."

"Tommy nói đúng đấy, Blake. Tôi biết anh sẽ được học một số ý tưởng quan trọng về sự cân bằng cuộc sống vào cuối ngày hôm nay. Nhưng lúc này, tôi muốn anh hãy tập trung tất cả mọi nỗ lực của mình vào một ít hoạt động có thể giúp anh đến gần những ưu tiên quan trọng nhất của anh. Khi đó, anh sẽ có thể chuyển từ những ngày đầy căng thẳng và phức tạp sang những giờ làm việc hiệu quả và đơn giản. Và một điều không thể tin được là vì anh làm ít việc hơn tốt hơn nên thật sự anh sẽ có nhiều thời gian hon."

"Thực tế hon," Ty tiếp tục vừa nói vừa gặm nhấm cái bánh kẹp của ông. "Đây là những việc tôi đề nghị anh làm. Mỗi buổi sáng, trước khi bước ra cửa, hãy dành đôi chút thời gian tĩnh lặng cho riêng mình. hãy dành thời gian để suy nghĩ. Đôi khi anh cần phải chậm lại để có thể tăng tốc. Suy nghĩ trong yên lặng trong khi cả thế giới còn lại đang ngủ là một kỷ luật tuyệt vời để có những thành tích xuất sắc. Tự ngẫm nghĩ sẽ tạo nên sự minh bạch. Và anh càng rõ ràng về những cơ hội tốt nhất và những bước đi tốt nhất có thể thì anh càng nhanh chóng đạt đến những đỉnh núi của mình. Thời gian yên lặng buổi sáng của anh còn liên quan đến thói quen đặt ra mục

tiêu hàng ngày. Anna đã dạy anh về '5 Việc Mỗi Ngày' rồi chứ, Blake?"

"Có. Một công cụ rất hay. Một trong những bí quyết lãnh đạo tốt nhất mà tôi được học từ trước đến nay."

"Tốt. Như vậy mỗi ngày tôi đề nghị anh hãy viết xuống '5 Việc Mỗi Ngày' của mình. Điều đó sẽ giúp anh tập trung vào những ưu tiên cốt lõi. Việc đặt ra mục tiêu và ghi vào giấy để chúng trở nên sống động hơn không chỉ là một cách khiến anh phải cam kết hoàn thành mà còn giúp anh hoàn thành chúng nhanh chóng hon nữa."

"Còn chữ 71?" tôi hỏi, cảm thấy Ty đang muốn chuyển sang phần kế tiếp trong SPARK để giúp tôi áp dụng nguyên tắc Những Thời Kỳ Hỗn Độn Làm Nên Những Lãnh Đạo Vĩ Đại trong triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức-danh.

"A là viết tắt của Adversity Breeds Opportunity (Nghịch cảnh sinh cơ hội). Một trong những điều tốt nhất tôi có thể chia sẻ với anh là mọi khó khăn đều mang theo một cơ hội lớn hơn. Trong rủi có may. Mọi thất bại đều kèm theo một cánh cửa mà nếu anh có thể nhìn thấy nó và có can đảm đi qua nó thì nó sẽ mang đến cho anh nhiều thành công hơn cả trước đó nữa. Một câu ngạn ngữ cổ nói rằng: 'Khi trời đủ tối thì bạn có thể thấy sao'. Điều tôi thật sự muốn anh ghi nhớ là mọi hoàn cảnh khó khăn đều ẩn chứa một điều tốt đẹp. Với mọi giấc mơ chết đi, một giấc mơ tốt hơn sẽ sinh ra. Anh chỉ cần dạy cho bộ óc của mình cách nhìn nhận như thế. Vấn đề thật sự không là gì khác ngoài những nền tảng cho một khả năng tươi sáng hơn. Sự thật, không có gì là tốt hay xấu cả. Nó chỉ là nó mà thôi. Cách chúng ta nhìn nhận sẽ khiến nó trở nên 'tốt' hay 'xấu'. Và sự nhìn nhận vấn đề nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta."

“Khi một cánh cửa đóng lại thì một cánh cửa khác mở ra?” tôi tự hỏi.

“Gần như thế. Không chỉ là khi anh gục ngã thì một cánh cửa khác mở ra đâu, anh bạn ạ. Cánh cửa mới thật sự mở ra một cơ hội đưa anh đến một nơi khác tuyệt vời hơn trước nữa. hãy nhớ rằng tất cả những người lãnh đạo mạnh mẽ và tài giỏi nhất đều được tôi luyện qua đấu tranh và gian khó. Nghịch cảnh khai phong sự mạnh mẽ cao quý trong mỗi người chúng ta - nếu chúng ta cho phép. Bầm dập chỉ là một phần quy trình kinh doanh trong thời buổi biến động như hiện nay. vấn đề không phải là anh có phải đối mặt với thử thách hay không bởi vì đó là điều chắc chắn. Vấn đề là anh sẽ làm gì với những khó khăn đó và anh sẽ mất bao lâu để có thể đứng lên lại. Và hãy hiểu rằng nếu không vượt qua một thung lũng bóng tối thì việc leo đến đỉnh núi chỉ là một chiến thắng trống rỗng.”

“Anh nói đúng, Ty. Tôi cảm thấy tốt nhất với những gì tôi phải hy sinh nhiều nhất để có được. Những chiến thắng giá trị nhất trong đời là những chiến thắng khó đạt được nhất.”

“Và nghịch cảnh thật sự có thể là một công cụ giúp anh vươn lên đạt được những thành tựu thậm chí còn lớn hơn nữa. Helen Keller đã viết: ‘Có thể chúng ta không bao giờ học được sự can đảm và kiên nhẫn nếu thế giới này chỉ có niềm vui’. Lãnh đạo chính là tận dụng những thời điểm khó khăn để tiến lên. hãy nhìn những trở ngại như những điều may mắn ngụy trang, cần một chút luyện tập mới có thể có được thói quen suy nghĩ như thế, nhưng tôi tin anh sẽ làm được, Blake ạ.”

“Cảm ơn đã tin tưởng tôi. Tôi thật sự không muốn làm một nạn nhân nữa. Hôm nay thật là một ngày đặc biệt trong cuộc đời tôi. Tôi

cảm thấy tràn trề niềm tin và mạnh mẽ trở lại. Tôi cảm thấy cuộc đời mình thật có ý nghĩa và có mục đích. Giờ thì tôi biết rằng tôi có thể là một người lãnh đạo và có thể tạo nên sự khác biệt trong công việc, mặc dù tôi không có một chức danh gì cả. Mọi thứ tôi được học hôm nay đều rất hữu ích và có vẻ khả thi. Nhưng nói thật lòng, điều gì sẽ xảy ra nếu sáng mai khi tôi thức dậy, một mình trong căn phòng và cảm thấy lo sợ giống như khi anh đứng trên đỉnh núi? Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi bắt đầu Lãnh- đạo-Không-Chức-danh và mọi người cười vào mặt tôi như họ vẫn thường làm? hãy điều gì sẽ xảy ra nếu tôi không thể quên đi những ký ức ám ảnh tôi trong chiến tranh hay trong quá khứ?”

"Cảm ơn anh đã thật lòng với chúng tôi. Đó là cả một sự can đảm đấy. Hẳn anh mạnh mẽ hơn rất nhiều so với anh vẫn tưởng. Ngay khi anh thừa nhận những nỗi sợ của mình bằng cách nói ra chính là lúc chúng mất đi rất nhiều tác động đối với anh. Để trả lời câu hỏi của anh, trước tiên, đừng bao giờ để ý kiến của người khác lấn át những gì tốt nhất của anh. Thứ hai là ITT,” Ty nói một cách bí ẩn.

í<»

“Tiếp tục Tiến lên phía Trước. TTT. Tôi luôn tự nhủ điều đó mỗi khi gặp khó khăn. Bí quyết để vượt qua khó khăn chỉ đơn giản là tiếp tục tiến lên phía trước. Ca sĩ Joan Baez đã nói: “Hành động chính là thuốc giải của thất vọng.” Trong những điều kiện thách thức, hãy tiếp tục tiến lên. hãy tiếp tục lựa chọn một cách khôn ngoan nhất và tiếp tục lao vào hành động. hãy tiếp tục tiến lên - cho dù mọi việc có vẻ khó khăn đến thế nào. hãy tìm cho mình con đường thoát khỏi những điều kiện nghịch cảnh. Blake, hãy nhớ rằng mọi hành động tích cực

đều phải đem đến một kết quả tích cực, thậm chí khi anh chưa nhìn thấy kết quả đó ngay lập tức.

Đó là một quy luật tự nhiên, anh bạn ạ. Những hành động xuất sắc trong những điều kiện tiêu cực cuối cùng sẽ phải đem đến những tác động xuất sắc.”

“Những lời khuyên rất, rất hữu ích. Chỉ cần tiếp tục tiến lên phía trước khi tôi bắt đầu nghi ngờ và hủy hoại chính mình,” tôi khẽ nói.

“Đôi khi thành công không chỉ là quyết định đúng đắn mà còn là quyết định và thúc đẩy quyết định đó một cách nhanh chóng và hiệu quả,” Ty vừa nói vừa giang rộng hai tay hít một hơi thật sâu. Có lẽ đó là một kỹ thuật mà ông học được khi còn là một vận động viên để có thể giữ sức khỏe tốt. “Trên thực tế, tránh quyết định cũng là một quyết định. Đứng yên bất động và nhắm mắt trước mọi thay đổi là một quyết định. Không làm gì cả cũng là một quyết định. hãy luôn chuyển động và đừng bao giờ đứng yên. Người Nhật có một câu ngạn ngữ rất hay: ‘Nếu bạn vấp ngã 7 lần, hãy đứng dậy 8 lần’. Khi anh cảm thấy chán nản và muốn bỏ cuộc, hãy tiếp tục tiến lên phía trước. TTT. hãy bước lên - ngay cả khi anh không chắc mình đang đi đâu. Không làm gì trong cơn bão là điều tệ nhất là anh có thể làm. Sự trì trệ chính là bắt đầu của một cái chết lạnh lẽo, anh bạn ạ.”

"Anh đang muốn nói là cần phải kiên trì khi mọi việc trở nên khó khăn, phải không Ty?”

“Đúng vậy, kiên trì và nhẫn nại, hai đức tính lãnh đạo phi thường có thể giúp anh vượt qua mọi thử thách và nghịch cảnh. Như tôi đã nói, anh cần rèn luyện hai đức tính này để có thể đối phó với sự thay đổi và vượt qua giai đoạn chuyển tiếp từ nơi anh hiện đang đứng đến nơi mà anh muốn đến. Anh sẽ rất ngạc nhiên khi nhận ra mình

có thể đi xa đến mức nào một khi anh đã quyết định không bỏ cuộc, khi anh đã quyết định rằng thất bại không phải là lựa chọn, và đơn giản khi anh quyết định anh là một con người không bao giờ đầu hàng. Và nhân tiện tôi muốn nói thêm, bị đánh gục trong một trận chiến nảy lửa vì đã theo đuổi những hoài bão ngông cuồng nhất vẫn tốt hơn bỏ ra hàng giờ quý báu để ngồi xem tivi trong phòng ngủ."

"Có lẽ tôi cần ghi lại câu nói đó," tôi nói với một nụ cười thán phục. Tôi với lấy một mẩu giấy trên quầy và viết lại câu nói của Ty.

Ông nói tiếp, "Trong công việc, tôi luôn giữ quan điểm rằng nếu vấp ngã 7 lần thì phải đứng lên 8 lần. Tỷ lệ đó được tôi sử dụng để chống lại những khó khăn. Cứ mỗi 7 lần ngã là phải có 8 lần đứng dậy. Nếu có một bức tường xuất hiện ngăn cản tôi với tới một mục tiêu quan trọng thì chắc chắn tôi sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để vượt qua bức tường đó. Tôi sẽ đi vòng qua nó, trèo lên trên nó, chui xuống dưới nó, hoặc xuyên qua nó. Chỉ là tôi sẽ không bỏ cuộc. Tôi sẽ té ngã, tôi sẽ bầm dập, nhưng tôi sẽ đứng dậy và tiếp tục tìm cách vượt qua. Anh thật sự cần phải mạnh mẽ và quyết tâm đến với mục tiêu đặt ra nếu anh muốn thành công."

"Thật thế sao?" tôi băn khoăn hỏi.

"Chắc chắn, Blake ạ. Tôi tin chắc rằng nếu mọi người bảo anh trông thật ngớ ngẩn thì anh chỉ khó chịu một phút thôi, nhưng nếu anh để nỗi nghi ngờ và sợ hãi xâm chiếm bản thân thì anh sẽ khó chịu cả đời. Tôi rất buồn khi thấy mọi người quá dè dặt trong sự nghiệp và cả trong cuộc sống của họ nữa. Nhà tâm lý học nổi tiếng Abraham Maslow nhận xét: 'Nói chung chúng ta thường ngại trở thành những gì mà chúng ta có thể thoáng thấy trong những giây phút hoàn hảo nhất của mình'. Xin hãy nghe tôi: Nếu chỉ vì anh

không thể nhìn thấy người lãnh đạo nội tâm đang tìm cách thức dậy bên trong anh và vô số cơ hội tồn tại xung quanh anh không có nghĩa là chúng không có ở đó. Và tôi thật sự tin rằng những trở ngại xuất hiện chỉ để đo xem anh khát khao một điều gì đó đến mức nào. Trở Ngại không là gì khác hơn những bài kiểm tra xem anh đã sẵn sàng cho phần thưởng đang chờ đợi anh hay chưa. Hầu hết mọi người bỏ cuộc ngay khi vừa nhìn thấy bức tường. Tôi thì không."

Ty đứng lên, bắt đầu lau chùi một cặp ván trượt: "Anh bạn trẻ, tôi biết anh còn phải đi gặp hai người thầy nữa và tôi cũng phải quay lại làm việc. Vì vậy tôi sẽ kết thúc phần còn lại của chữ SPARK. Chữ R sẽ nhắc anh cần phải 'đáp ứng mà không phản ứng' (Respond versus React). Cái bẫy mà rất nhiều người mắc phải khi đối diện với thử thách chính là sự hốt hoảng. Họ thức dậy mỗi ngày, lao đầu vào làm việc, và lãng phí toàn bộ thời gian để phản ứng với sự thay đổi. Thay vì vượt qua hỗn độn, họ bị kẹt cứng vào nó. Họ trở thành một phần của vấn đề thay vì thể hiện tinh thần lãnh đạo bằng cách trở thành một nguồn giải pháp. Anh bạn, đừng tạo cho mình thói quen phản ứng với những thách thức trong công việc. hãy trở thành một bậc thầy bằng cách phản hồi lại chúng. hãy uyển chuyển dưới áp lực. Đừng lo lắng về những điều anh không thể kiểm soát và hãy tận hiến mình cho những gì anh có thể kiểm soát được.

Hãy chủ động dẫn đầu. Và thể hiện sự chủ động nghĩa là anh hãy là người đầu tiên bắt đầu trong nhóm. hãy tạo ra kết quả trong khi mọi người khác đang đợi được dẫn đường. hãy nhớ rằng giờ phút tốt nhất của một người lãnh đạo vĩ đại là khi mọi thứ dường như đang sụp đổ. Thay vì đứng đó tê liệt sợ hãi, họ bình thản bước

lên thể hiện sự phi thường. hãy luôn nhớ rằng sự chủ động và tích cực làm việc chính là bước khởi động cho sự thành công."

"Tôi đã học về tầm quan trọng của sự chủ động và giá trị của sự tích cực khi còn ở trong quân đội. Càng nỗ lực rèn luyện những kỹ năng được dạy trong khóa huấn luyện cơ bản thì chúng tôi càng giỏi hơn. Người ta dễ quên rằng muốn giỏi một cái gì đó thì chúng ta cần đầu tư thời gian rèn luyện nó. Còn chữ K trong SPARK là gì?" tôi hỏi.

"Kudos (Khen ngợi). Một Lãnh-đạo-Không-Chức-danh cần biết cách khen ngợi và khích lệ mọi người trong một thế giới kiệm lời khen. Chữ K đó sẽ nhắc anh làm mọi người tỏa sáng. Nó sẽ giúp anh ghi nhớ rằng người ta cần được cảm kích - dù chỉ với những việc nhỏ nhặt nhất họ làm được trong những lúc căng thẳng. Mỗi ngày trôi qua trong phần đời còn lại của anh, hãy là một trong những người hiếm hoi biết khuyến khích nỗ lực của người khác, biết tìm kiếm những điều tốt đẹp ở con người, và biết hoan nghênh dù chỉ một hành động tích cực nhỏ nhất. Hầu hết mọi người nghĩ rằng lãnh đạo là phê bình và sửa sai người khác khi có gì sai trái. Nhưng không phải thế. Một lãnh đạo thật sự phải biết hoan nghênh khi người khác làm đúng. Khi anh khen ngợi những đồng nghiệp của mình, hãy nhớ rằng rất ít người chúng ta biết nên làm gì với những lời khen chân thành. Nhưng nếu chỉ vì lời khen của anh không được tiếp nhận trọn vẹn không có nghĩa là anh không nên khen ngợi họ."

"Tôi hiểu. Đôi khi tôi cũng rơi vào bẫy - ngại khen người khác vì sợ bị từ chối. Tôi cần phải vượt qua nỗi sợ đó," tôi thừa nhận.

"Tốt, Blake. hãy nhiệt tình và chân thành khen ngợi những thành tích tuyệt vời mà mọi người xung quanh anh đạt được. hãy công nhận sự xuất sắc. Tán dương những công việc tốt. Vinh danh những

kiệt tác. Đừng đợi người quản lý của anh làm điều đó. Anh hãy làm đi. hãy Lãnh- đạo-Không-Chức-danh, anh bạn trẻ!”

Cuộc Nói Chuyện Lãnh Đạo Thứ Hai của Triết Lý Lãnh Đạo Không Chức Danh:

Thời Kỳ Hỗn Độn Tạo Nên Những Lãnh Đạo Vĩ Đại

---

5 QUY LUẬT

Speak with Candor - Nói chuyện Ngay thẳng
Prioritize - Ưu tiên
Adversity Breeds Opportunity - Nghịch cảnh sinh cơ hội
Respond versus react - Đáp ứng mà không phản ứng
Kudos - Khen ngợi

CẦN HÀNH ĐỘNG LẬP TỨC

Trước tiên, hãy viết vào nhật ký về cơ hội lớn nhất có thể dẫn đến những thay đổi tích cực trong tổ chức của bạn. Sau đó hãy ghi lại lý do bạn muốn phản kháng. Cuối cùng, hãy liệt kê ba phần thưởng hấp dẫn nhất mà bạn sẽ có được nếu bạn quyết tâm vượt qua bản thân và chủ động tạo nên sự thay đổi đó.

DANH NGÔN VỀ LÃNH ĐẠO

Cuộc sống bắt đầu ở ranh giới vùng tiện nghi của bạn.

- NEALE DONALD WALSCH

CHƯƠNG 6

Cuộc Nói Chuyện Lãnh Đạo Thứ Ba: Mối Quan Hệ Càng Sâu Sắc, Tỉnh Thần Lãnh Đạo Càng Mạnh Mẽ

Thành phần quan trọng nhất trong công thức thành công là biết cách hòa hợp với mọi người.

-THEODORE ROOSEVELT

Bạn sẽ nhận được những gì tốt nhất của người khác khi cho đi những gì tốt nhất của bạn.

- HARRY FIRESTONE

KHI TÔI VÀ TOMMY LÁI XE đến gần Thư viện Công cộng New York, tôi cảm ơn ông vì đã đưa tôi đến gặp Ty. Trong khoảng thời gian nói chuyện ngắn ngủi, người cựu vô địch trượt tuyết này đã gây ảnh hưởng rất lớn với tôi. Cả Ty và Anna đều đã khiến một điều gì đó trong tôi biến đổi. Sau khi gặp hai người lãnh đạo đặc biệt này, tôi cảm thấy rõ ràng điểm tập trung chủ yếu của các Lãnh-đạo-Không-Chức-danh là: tạo nên sự thay đổi và làm cho mọi thứ tốt đẹp hon.

Trên đường đi, tôi và Tommy tiếp tục thảo luận sâu hơn về ý nghĩa của việc lãnh đạo và những phương pháp thể hiện. Chúng tôi

nói về sự cần thiết khi mỗi người cần biết Lãnh-đạo-Không-Chức-danh và thay đổi cách suy nghĩ từ một người được lãnh đạo thành một người lãnh đạo. Chúng tôi nhắc lại nguyên tắc Anh Không cần Chức Danh Để Trở Thành Một Nhà Lãnh Đạo mà Anna đã chia sẻ, đồng thời ôn lại 5 nguyên tắc IMAGE để có thể chắc chắn rằng tất cả những gì tôi được học sẽ trở thành những kết quả mỹ mãn. Sau đó tôi và Tommy tiếp tục phân tích nguyên tắc Thời Kỳ Hỗn Độn Tạo Nên Những Lãnh Đạo Vĩ Đại mà Ty Boyd đã hướng dẫn tôi cùng với sức mạnh của SPARK, làm thế nào để một người tỏa sáng trong một thế giới quá nhiều bóng tối. Và tôi tiếp tục thẳng thắn bày tỏ sự lo lắng rằng mặc dù tôi cảm thấy mình đã thay đổi sâu sắc qua những cuộc nói chuyện với hai người thầy nhưng tôi vẫn lo sẽ trượt vào lối mòn cũ và đánh mất món quà vô giá mà tôi đã nhận được trong vài giờ qua.

"Anh sẽ không thất bại đâu," Tommy nói chắc như đinh đóng cột. "Chỉ cần bắt đầu với những bước nhỏ và biến chúng thành thói quen. Việc đó cũng giống như bắt đầu đi vào một con đường rừng mới mà trước đây anh chưa bao giờ đặt chân đến. Đầu tiên, mọi thứ không rõ ràng và anh cảm thấy như bị lạc. Nhưng anh càng đi thì nó sẽ càng trở nên quen thuộc. Và cuối cùng anh có thể nhắm mắt mà đi được. Lãnh-đạo-Không-Chức-danh cuối cùng sẽ trở thành một bản năng của anh. hãy nhớ rằng, những tiến bộ nhỏ hàng ngày qua thời gian sẽ dẫn đến những kết quả lớn. Sự thay đổi luôn khó khăn nhất vào lúc bắt đầu nhưng về sau nó sẽ luôn trở nên dễ dàng hon. Và anh sẽ cảm thấy tốt hơn, Blake ạ."

"Cảm ơn chú. Cháu thật sự cảm kích sự giúp đỡ của chú. Chú sẽ ở đây luôn với cháu chứ? Chú đã trở thành một người cố vấn của

cháu rồi," tôi nói.

Tommy trở nên im lặng khi chúng tôi đến gần thư viện. Ông đáp, "Tôi sẽ ở đây với anh đến cùng, Blake. Tôi đã 77 tuổi rồi. Ai biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nhưng anh đừng lo, anh bạn trẻ. Mọi chuyện đều tốt đẹp."

Tôi không biết trả lời như thế nào, nhưng ông bắt đầu mỉm cười lại nên tôi không nghĩ nhiều về việc đó nữa.

"Còn hai cuộc gặp nữa là xong, Blake. Hai người thầy nữa và anh sẽ biết bốn nguyên tắc của triết lý Lãnh-đạo- Không-Chức-danh. Anh sẽ sẵn sàng quay lại nhà sách - và quay lại cuộc sống cá nhân anh - với những kiến thức và quyết tâm thể hiện những gì tốt đẹp nhất của mình. Và khi anh làm việc ở tầm cỡ thế giới, không chỉ sự nghiệp của anh ở công ty sách Bright Mind sẽ cất cánh, mà sự thỏa mãn cá nhân anh cũng sẽ dâng tràn. Nhân tiện, người thầy mà anh sắp gặp trước đây sống ở Thượng Hải. ông ấy từng là Chủ tịch Hội đồng Quản trị của một tập đoàn công nghệ hàng tỷ đô-la với hơn 25 ngàn người, " Tommy vừa mỉm cười vừa lấy từ trong ngăn chứa đồ của chiếc Porsche một cặp kính mát thời trang màu xanh nhạt.

Người đàn ông này quá là một tác phẩm nghệ thuật, một người độc đáo thật sự. Tôi hy vọng chúng tôi có thể tiếp tục ở bên nhau một thời gian dài nữa. Rõ ràng Tommy không chỉ là một điển hình xuất sắc của triết lý Lãnh-đạo- Không-Chức-danh; ông là một tấm gương ưu tú của một con người.

Đã gần 3 giờ chiều, chúng tôi bước lên bậc tam cấp của Thư viện Công cộng New York để vào đại sảnh. Trần nhà cao lồng lộng và những hành lang tráng lệ chào đón khi chúng tôi nhanh chóng bước đến điểm hẹn tiếp theo. Tôi bỗng cảm thấy bình yên, không chỉ vì có

Tommy bên cạnh mà còn vì xung quanh tôi là những cuốn sách như một môi trường quen thuộc.

“Chúng ta sẽ đi lên nóc nhà, Blake. Tôi dám cá là anh chưa bao giờ lên đó,” Tommy nói.

“Chưa bao giờ,” tôi đáp. “Thật sự cháu không biết trên đó có gì đáng xem.”

“Có đấy, anh bạn,” Tommy mỉm cười một cách bí ẩn khi chiếc thang máy đang chậm chạp đưa chúng tôi lên tầng mái.

Bước ra khỏi thang máy, tôi sững sờ với cảnh tượng trước mắt. Thật bất ngờ - không, đúng hơn là choáng ngợp. Tầng mái của tòa nhà cao chọc trời này là một sân thượng lát đá hoa khổng lồ với một khu vườn tráng lệ. Những luống hoa rực rỡ khoe sắc thẳng hàng với những tấm bảng ghi tên và xuất xứ của mỗi loài. Những bức tượng đá chạm khắc tinh xảo cùng các nhân vật trong truyện cổ tích. Bên trên là những giò lan đang khoe sắc, được treo một cách khéo léo trên tường. Hương hoa thơm ngát trong không khí cùng với tiếng nhạc cổ điển du dương. Khung cảnh dường như một phép màu mà tôi chưa từng thấy trước đây.

Đột nhiên, một người đàn ông thình lình xuất hiện từ sau một chậu hoa lớn. Tôi giật mình, ông ta đeo một chiếc mặt nạ nhựa tương tự như chiếc mặt nạ của Bóng ma trong Nhà hát và không ngừng lầm bầm nhắc đi nhắc lại một câu thần chú: “Tất cả là con người. Tất cả là con người. Tất cả là con người!” Tôi hoảng sợ quay sang nhìn Tommy. Tôi không biết người đàn ông điên rồ kia đang định làm gì.

“Đi thôi!,” tôi vội vã kêu lên với Tommy.

“Ở lại đã!” ông bình thản đáp.

Tommy không hề có chút gì lo lắng. Ông điềm nhiên khoanh tay đứng ngắm những hàng hoa với vẻ thích thú. Cuối cùng, một nụ cười thoáng qua trên môi ông: “Nào nào, Jackson, đừng dọa người mới chứ!”

Người lạ vẫn đứng yên. Chiếc mặt nạ từ từ rơi xuống. Người đàn ông vào khoảng 60 tuổi, trông có vẻ khá hòa nhã. Gương mặt ông vừa giống Sean Connery vừa hao hao giống Khổng Tử. Tôi biết nói như thế thật khó hình dung nhưng tôi không biết mô tả như thế nào. Nhìn vào mắt ông, tôi cảm nhận một sự ấm áp đang tỏa ra.

"Hẳn đây là anh bạn Blake nổi tiếng ở nhà sách,” ông nhỏ nhẹ nói và bắt tay tôi bằng cả hai tay như cách thức thông thường của một nhà chính trị bậc thầy. Tôi không chỉ cảm thấy thoải mái hơn khi nhận ra đây là người thầy thứ ba của mình mà còn cảm thấy mình quan trọng hẳn lên qua cách nói chuyện và cách nhìn của ông. ông đang tập trung hoàn toàn vào tôi như thể quên mất cả thế giới xung quanh. Tôi từng nghe nói về những người có khả năng khiến người khác cảm thấy mình rất quan trọng. Rõ ràng người thầy này là một trong những người đó.

“Blake, đây là Jackson Chan," Tommy lên tiếng, “ông ấy là một người bạn thân nữa của tôi.”

“Đến đây nào, Blake. Tôi không định dọa anh đâu. Tôi chỉ định làm cho anh hết hồn một chút để anh có thêm một chút kích thích trong cái thế giới chán ngắt này. Cuộc sống đang trở nên quá cứng nhắc đối với hầu hết chúng ta hiện nay. Mọi người đều quá bận rộn. Chúng ta cần quẳng bớt gánh lo đi để vui sống. Tôi chỉ định chọc cười anh thôi. Xin lỗi nếu tôi quá đà. Trông anh có vẻ lo lắng quá mức đấy!” Jackson nói một cách chân thành.

“Không sao, TTT, ” tôi trả lời bằng từ viết tắt của Ty. Thật ngạc nhiên khi tôi có thể ghi nhớ và áp dụng những bài học lãnh đạo của Ty một cách dễ dàng như thế. Có lẽ hệ thống bài học mà Tommy mang đến cho tôi được thiết kế một cách đặc biệt để người học dễ tiếp thu và vận dụng. Như cả Anna và Ty đã nói, các từ viết tắt giúp các quy luật dễ nhớ. Và Tommy cũng từng bảo tôi trong lần đầu gặp mặt là việc học sẽ diễn ra “một cách tự động”. Giờ thì tôi bắt đầu cảm thấy ông nói đúng.

“Tôi thấy là anh ta đã gặp cậu bé trượt tuyết rồi đấy,” Jackson nheo mắt.

“Đúng vậy. Chúng tôi vừa mới xong với Ty trước khi đến đây. Cảm ơn anh đã dành thời gian cho chúng tôi,” Tommy nhã nhặn nói.

“Rất hân hạnh. Nhân tiện, Ty khỏe chứ? Nghiêm túc mà nói, Blake, anh vừa gặp một thiên tài trong việc biến những điều kiện khó khăn thành những kết quả sáng chói. Và cậu ta là một người dễ thương đấy chứ!”, Jackson nói một cách trìu mến.

“Cậu ấy vẫn khỏe, vẫn đầy đam mê và nhiệt huyết,” Tommy đáp. “Cậu ấy gửi lời thăm anh và nhắn cậu sẽ sớm gặp lại anh.”

“Tốt,” Jackson mỉm cười ấm áp. “Thế hai bạn muốn dùng gì nào?” Jackson lịch sự hỏi. "Tôi có cà phê, trà và nước lọc. À, tôi cũng vừa mới làm một mẻ bánh ngọt socola ngon lắm đấy,” ông hào hứng nói. Trông ông có vẻ như một học sinh lớp một hơn là một cựu Chủ tịch Hội đồng Quản trị.

"Bánh sôcôla nghe có vẻ hấp dẫn đấy,” tôi trả lời.

Jackson nhanh chóng biến sau cánh cửa trượt một thoáng rồi xuất hiện lại với một khay bánh ngọt. Khay bánh thơm ngào ngạt

khiến tôi bỗng nhớ đến mẹ tôi và những khay bánh ngày xưa bà thường nướng cho gia đình.

Sau khi bình tĩnh lại, tôi hỏi, “Vậy là ông ở trên sân thượng tuyệt vời này để nướng bánh cà ngày à?”

“Gần như thế,” Jackson đáp, mắt lim dim thưởng thức hương vị của chiếc bánh ngọt.

“Ông ấy là một người làm vườn, Blake,” Tommy lên tiếng. “Ông đã biến nơi đây từ một đống hỗn độn bụi bặm gạch đá thành một khu vườn địa đàng, ồng nhìn thấy một ốc đảo tuyệt vời ở nơi mà hầu hết mọi người chỉ nhìn thấy một đống rác. Và quan trọng hơn, ông đã hành động để biến những gì ông nhìn thấy thành sự thật.”

Khu vườn tuyệt đẹp. Trước kia hẳn Jackson là một siêu sao sáng tạo khi còn là một nhà quản trị doanh nghiệp.

“Rất ấn tượng,” tôi đồng ý. “Cả đời tôi chưa bao giờ nhìn thấy nơi nào đẹp như thế này cả.”

“Vài năm trước, sau khi từ chức Chủ tịch Hội đồng Quản trị, tôi quay lại Thành phố New York," Jackson nói. “Thượng Hải rất thú vị, nhưng tôi rất nhớ New York. Tôi muốn được về nhà. Tôi may mắn không phải làm việc kiếm tiền nữa, nên tôi quyết định theo đuổi niềm đam mê lớn nhất cuộc đời tôi: làm vườn. Khi một người bạn trong ban giám đốc thư viện đưa tôi lên đây vào một buổi sáng sớm để ngắm thành phố, tôi như muốn reo lên Eureka. Ngay lúc đó tôi đã quyết định sẽ biến nơi này thành một khu vườn kỳ diệu nhất. Đó là một trong những thành công lớn nhất của tôi, Blake ạ. Chúng tôi dự định không lâu nữa sẽ mở cửa cho mọi người tham quan. Như thế, ai cũng có thể thưởng thức những gì mà chúng ta may mắn có được hôm nay.”

“Và ông sẽ chào đón khách tham quan với chiếc mặt nạ đó chứ?”, tôi tinh nghịch hỏi. “Thật sự nó đã khiến tôi hoảng hồn đấy.”

Jackson mỉm cười một cách thích thú rồi nói với Tommy, “Tôi thích cậu bé này đấy, Tommy. Cảm ơn anh đã đưa cậu ta đến đây. Tôi luôn thích tập trung quanh mình những người bạn tốt, nhiệt tình và tích cực. Cậu bé có thể gia nhập băng đảng của tôi đấy. Giờ thì chúng ta hãy bắt đầu nhé.” Ông quay sang tôi, “Tôi biết vào lúc này có lẽ anh đã nghe nhiều về triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức-danh. Tommy là một trong những học trò giỏi nhất của chúng tôi, có thể nói là anh đã khá may mắn khi vớ phải ông ấy đấy.”

“Có vẻ như ông ấy vớ phải tôi thì đúng hơn,” tôi mỉm cười với Tommy. Ông mỉm cười lại và giơ ngón cái ra dấu tán thành.

“Tốt. Công việc của tôi hôm nay là chia sẻ nguyên tắc lãnh đạo thứ ba cho anh, cùng với một từ viết tắt giải thích năm quy luật thực tế mà anh có thể áp dụng.”

“Nguyên tắc thứ ba là gì?” tôi hỏi.

“Đó là một nguyên tắc không may đã bị quên lãng trong thế giới công nghệ mới chuyển động quá nhanh này: Mối Quan Hệ Càng Sâu sắc, Tinh Thần Lãnh Đạo Càng Mạnh Mẽ. Công việc chính của một doanh nghiệp luôn luôn là kết nối và bổ sung giá trị cho mọi người. Đó là một điểm vô cùng quan trọng cần nhớ khi anh xây dựng sự nghiệp và cuộc sống của mình."

Một trong những điều tôi nhận ra khi gặp những người thầy này là trong khi chia sẻ những ý tưởng có thể giúp tôi trở thành một người lãnh đạo trong công việc, mỗi người đều luôn nhấn mạnh tầm quan trọng của việc lãnh đạo một cuộc sống hạnh phúc và có ý nghĩa. Với tôi, điều đó rất hợp lý. Giờ thì tôi đã hoàn toàn tin tưởng

vào triết lý Lãnh-đạo- Không-Chức-danh và sẽ nỗ lực thể hiện những gì tốt nhất của mình khi trở lại làm việc vào ngày thứ Hai. Tôi cảm thấy rất phấn khởi và sẵn sàng cống hiến hết mình. Nhưng trên hết, tôi cũng quyết tâm xây dựng lại cuộc sống cá nhân. Thời gian phục vụ trong quân đội đã khiến tôi mất phương hướng và mất hy vọng. Chuyện tình cảm cá nhân của tôi gặp nhiều rắc rối. Sức khỏe tôi không tốt. Và hiếm khi tôi thấy vui vẻ với mọi chuyện. Giờ thì tôi đã sẵn sàng thay đổi. Tôi có ý tưởng, công cụ, và tôi biết mình cần phải làm gì.

"Kinh doanh thật sự là vấn đề con người, Blake. Một doanh nghiệp không có gì khác hơn sự kết nối mọi người lại với nhau xung quanh những giấc mơ kỳ diệu, khích lệ họ thể hiện tối ưu những tài năng của họ, và mang lại giá trị phong phú cho những người mà họ phục vụ. Với tất cả những công nghệ, cạnh tranh và chuyển giao trong thế giới kinh doanh ngày nay, rất nhiều người quên rằng toàn bộ trò chơi chỉ là về các mối quan hệ và sự kết nối con người. Với tốc độ sống và làm việc như hiện nay, người ta dễ dàng hy sinh các mối quan hệ để theo đuổi kết quả. Nhưng trái lại, mối quan hệ giữa anh và các đồng nghiệp cũng như mối quan hệ giữa anh và khách hàng càng khăng khít thì kết quả thu được sẽ càng cao. Thật ra, cần phải nói thêm rằng một mục đích nữa của kinh doanh là phải hữu ích. Tôi biết điều đó nghe có vẻ đơn giản, nhưng kinh doanh thật sự rất đơn giản. Hầu hết những doanh nhân thành công và các tổ chức lớn đều bám vào những điều cơ bản thay vì làm cho mọi thứ phức tạp lên. Kinh doanh là một phương tiện để giúp đỡ mọi người. Một doanh nghiệp có thể giúp các nhân viên nhận ra những tài năng tiềm ẩn, đồng thời giúp khách hàng thỏa mãn những mong muốn của họ."

“Ý tưởng rằng việc kinh doanh chủ yếu để giúp đỡ người khác nghe có vẻ đúng đấy,” tôi nói.

“Sự thật luôn luôn nghe có vẻ đúng, anh bạn ạ,” Jackson nhẹ nhàng đáp.

“Nhưng dường như đa số mọi người trong xã hội đều nghĩ rằng việc kinh doanh thuần túy là để kiếm tiền.”

“Đúng vậy. Nhưng đây là một khái niệm tích cực cần xem xét: Khi anh đã đánh thức người lãnh đạo nội tâm của mình và đem đến cho mọi người những giá trị cao hon họ có thể mong đợi, một kết quả chắc chắn là nhiều người sẽ tìm đến với anh. Anh sẽ không chỉ cảm nhận được ý nghĩa của cuộc sống khi anh làm những điều tốt đẹp, mà tổ chức của anh sẽ thu được nhiều lợi nhuận hơn từ việc kinh doanh phát đạt hon. Tiền bạc theo sau sự đóng góp, anh bạn ạ. Anh càng tạo ra nhiều giá trị cho những người xung quanh - từ đồng nghiệp cho đến khách hàng - thì tổ chức của anh sẽ càng có được những thành công tài chính không ngờ. Và anh sẽ càng chiến thắng trong sự nghiệp của chính mình.”

“Vậy tất cả những gì tôi cần tập trung vào là đối xử tốt với mọi người và trở nên hữu ích bằng mọi cách có thể, rồi sau đó chắc chắn tôi sẽ thành công?"

“Gần như thế. Tôi đã nói rằng kinh doanh là một việc khá đơn giản. Chúng ta chỉ làm cho nó trở nên phức tạp hơn cần thiết mà thôi. Những doanh nhân giỏi luôn đơn giản hóa mọi thứ.”

“Tôi hiểu. Thật thú vị khi triết lý này lại quá khác thường trong thế giới ngày nay.”

“Những điều bình thường không còn bình thường nữa, Blake. Tất cả đang thay đổi, và thay đổi rất nhanh. Ai không hiểu cách kinh

doanh mới này sẽ bị bỏ lại đằng sau. Những giá trị cũ trước kia bị phá vỡ, vì không còn tác dụng trong những điều kiện hoàn toàn khác biệt ngày nay. Công nghệ, toàn cầu hóa, những biến động hàng loạt trong xã hội... tất cả đã tạo ra một vũ trụ kinh doanh mới. Chỉ những ai điên rồ mới nghĩ rằng vẫn có thể sử dụng những chiến lược cũ trong một thế giới hoàn toàn mới. Người nào phản kháng sự thay đổi và bám víu cách kinh doanh truyền thống cuối cùng sẽ bị tiêu diệt, giống như những con khủng long không thể tiến hóa khi điều kiện môi trường thay đổi hàng triệu năm trước. Chính những tổ chức hùng bá thiên hạ và xây dựng những thương hiệu toàn cầu mới có thể phát triển các Lãnh-đạo-Không-Chức-danh ở mọi tầng lớp cơ cấu và đặt con người cùng các mối quan hệ lên hàng đầu."

Tôi nhìn mông lung khắp khu vườn. Những lời của Jackson dường như vẫn văng vẳng trong tôi.

Ông ngừng một chút rồi tiếp, "Dù sao, điều tôi đang muốn nói với anh là anh cần phải đối xử tốt với mọi người nếu anh thật sự nghiêm túc muốn đạt đến tiềm năng cao nhất của mình trong kinh doanh. hãy nỗ lực hết sức vì khách hàng và hãy làm hết phần mình để giúp phát triển khả năng của các bạn đồng nghiệp."

"Việc phát triển nhân viên là việc của quản lý chứ, ông Jackson? Hoặc ít nhất là của những người ở bộ phận nhân sự?" tôi thành thật hỏi.

"Không, nếu theo mô hình lãnh đạo mới mà anh đang học hôm nay, anh bạn ạ. Không, nếu anh muốn Lãnh-đạo- Không-Chức-danh. Nếu anh muốn chiến thắng, anh phải giúp người khác chiến thắng. Và một phần của việc đó là làm tất cả những gì có thể để xây dựng một nền văn hóa nỗ lực cao nhất trong tổ chức của anh, một nền văn

hóa mà mọi người đều hiểu rằng họ có thể xuất sắc đến như thế nào. Và như thế, một phần công việc của anh lúc này là hãy giải phóng tiềm năng bên trong những ai chưa bao giờ nhận thấy mình có tiềm năng," Jackson nói một cách khích lệ.

Ông ngừng lại ngửi một đóa hồng rồi tiếp tục, “Đừng làm con khủng long! Anh sẽ bị tiêu diệt.” Ông nói tiếp, hơi cao giọng nhưng vẫn nhẹ nhàng, “Lãnh-đạo-Không-Chức- danh! Anh biết rất rõ rằng anh không cần chức danh để trở thành một nhà lãnh đạo. Anh không cần phải là một nhà quản lý mới có thể đánh thức những tiềm năng tốt nhất của các bạn đồng nghiệp và tạo một tác động tuyệt vời đến nền văn hóa của tổ chức. Anh không cần phải là một nhà quản trị mới có thể xây dựng những mối quan hệ gắn bó với mọi người xung quanh để họ lao vào các sản phẩm và dịch vụ của anh. Anh chỉ cần cô gắng hết sức mỗi ngày để thể hiện con người tốt nhất của anh và làm nên những khác biệt kỳ diệu trong cuộc sống của những người khác. Đó là yêu cầu duy nhất, Blake ạ. Và nếu anh có thể tập trung quanh mình những người nhiệt tình và siêu việt, luôn làm việc với khả năng cao nhất của họ, thì tổ chức của anh sẽ thành công đến mức không tưởng tượng nổi - không chỉ vào những thời điểm thuận lợi mà cả vào những thời kỳ khó khăn. Nếu anh nhìn những công ty tốt nhất ở Mỹ, họ không chỉ có những đội nhóm bao gồm những thành viên luôn làm việc hết sức, mà họ còn có những con người với những mối quan hệ ấn tượng nhất. Anh thấy đấy, Blake, kinh doanh thật sự không gì khác hơn là một cuộc nói chuyện. Nếu nền văn hóa nơi anh làm việc bỏ quên việc phát triển các cuộc nói chuyện và nuôi dưỡng mối quan hệ thì cuộc nói chuyện đó sớm muộn gì cũng sẽ kết thúc. Và việc kinh doanh sẽ sụp đổ!”

Jackson bước đến hộp dụng cụ, mở ngăn kéo lấy ra một gói đồ nhỏ mang đến chỗ tôi. Tommy vẫn đang đứng ngắm các tòa nhà và những bông hoa kỳ lạ trong vườn.

"Đây, mở ra nào," Jackson lịch sự yêu cầu.

Tôi mở gói đồ ra. Bên trong là một nhúm hạt giống.

"Cả cuộc đời tôi giờ chỉ xoay quanh việc làm vườn mà thôi. Tôi luôn luôn ngạc nhiên khi từ những hạt giống có vẻ khô cằn này, với một chút chăm sóc kiên nhẫn, có thể trở thành những cây hoa tuyệt đẹp. Và cũng tương tự với nguyên tắc mà tôi chia sẻ với anh. Nếu anh nuôi dưỡng mối quan hệ tốt với mọi người - dù là những đồng nghiệp ở nhà sách hay những khách hàng mà anh gặp hàng ngày, ưu tiên số một của anh - thì anh sẽ gặt hái được tất cả những thành công và hạnh phúc trong sự nghiệp. Nhưng cũng giống như làm vườn, việc đó đòi hỏi nhiều nỗ lực và rất nhiều kiên nhẫn. Anh cần phải không ngừng 'vun tưới' cho mối liên kết giữa anh và mọi người, nếu anh hiểu tôi nói gì. Nhưng sự tưởng thưởng tuyệt vời mà nó đem lại sẽ rất đáng giá. Tục ngữ có câu: 'Gieo nhân nào gặt quả nấy'."

"Thật thú vị, ông Jackson. Giờ thì tôi hiểu rằng những năm qua mình đã viện lý do không có chức danh, quyền thế nên không thể xây dựng đội nhóm và định hình nền văn hóa cho tổ chức mình. Trước đây tôi thường than phiền rằng mình quá bận rộn nên không thể giúp đỡ những người xung quanh thể hiện tốt nhất khả năng của họ. Tôi chỉ biết ngồi đổ lỗi thay vì đứng dậy làm những gì mình có thể làm. Tôi chỉ là một nạn nhân thất bại và đáng thương hại."

"Thế những người làm việc chung với anh có khuyến khích và hỗ trợ anh trong công việc không?"

Tôi ngừng lại, "Không, có vẻ là không. Thật sự tôi không cảm thấy đó là nơi dành cho mình. Tôi không cảm thấy mình là một phần trong nhóm. Tôi thật sự không có cảm giác gắn kết với bất cứ ai."

"Không có gì ngạc nhiên cả. Anh đã không nỗ lực xây dựng mối quan hệ với họ. Anh có thể lý luận rằng đơn giản là anh không có thời gian. Cá nhân tôi nghĩ rằng anh không thể không dành thời gian cho những người mà anh dành hầu hết thời gian trong ngày cho họ. hãy nghĩ về điều đó, Blake. Những giờ tốt nhất của những ngày tốt nhất trong những năm tốt nhất cuộc đời anh, anh sống giữa những người bạn đồng nghiệp. Có hợp lý không nếu anh không buồn tìm hiểu họ và xây dựng những mối quan hệ tốt nhất với họ? Anh sẽ kết bạn. Anh sẽ có cảm giác mình thuộc về nơi đó. Anh sẽ cảm nhận được một cộng đồng khích lệ xung quanh anh. Và khi mọi người thấy anh bắt đầu hỗ trợ họ, họ sẽ đền đáp lại. Quy luật 'bánh ít đi, bánh quy lại' là một trong những quy luật mạnh mẽ nhất khi nói về các mối quan hệ. Khi anh thật lòng giúp đỡ người khác thì họ cũng sẽ làm mọi việc để tận tình giúp đỡ anh. Khi anh thể hiện tinh thần đồng đội với người khác thì họ cũng sẽ thể hiện tinh thần đồng đội với anh. Đó là bản chất con người. Giúp người khác thành công, họ sẽ giúp anh thành công. Nhung trước khi ai đó đưa tay ra với anh thì anh phải đưa tay ra với họ. À, và hãy nhớ rằng những Lãnh-đạo-Không-Chức-danh giúp mọi người thành công trong một nhóm nhiều hơn là họ có thể đạt được một mình. Đó là điểm chính yếu. Một điều khác cần nhớ, những Lãnh-đạo-Không-Chức-danh luôn là người hành động đầu tiên. Đừng đợi người khác tìm đến anh trước để bắt đầu một mối quan hệ. Anh hãy dẫn đường."

"Dần đường đến những thay đổi mà tôi mong muốn nhất," tôi nói.

“Chính xác. hãy cho đi những gì anh muốn nhận được nhất. Đó là một trong những bài học giá trị nhất mà tôi có thể chia sẻ với anh. Nếu anh muốn được hỗ trợ, hãy hỗ trợ người khác nhiều hơn. Nếu anh muốn được ngợi khen, hãy khen ngại người khác nhiều hơn. Nếu anh muốn được tôn trọng, anh cần phải tôn trọng người khác trước. Và rồi mọi thứ sẽ quay lại với anh. Việc cho đi sẽ bắt đầu quá trình nhận về.”

“Tuyệt thật!” tôi thốt lên.

"Và hãy luôn ghi nhớ một ý tưởng lớn: Cách tốt nhất và duy nhất để khích lệ những người bạn đồng nghiệp trở thành những lãnh đạo tự nhiên là chính anh hãy trở thành một tấm gương lãnh đạo. Dám chắc hôm nay anh đã nghe điều đó nhiều lần rồi, nhưng tôi vẫn cần lặp lại vì nó rất quan trọng. Lãnh đạo bằng cách làm gương là một trong những công cụ mạnh mê nhất để tác động tích cực lên người khác. Không ai thích bị bắt phải thay đổi cả. Bản chất tự nhiên của chúng ta là phản ứng lại khi bị kiểm soát. Đó là lý do tại sao khi anh bắt buộc người ta phải thể hiện những gì tốt nhất, họ thường có cảm giác như anh đang tước đoạt tự do của họ. Nhưng khi anh đứng lên giữa tâm điểm ánh sáng và thể hiện những gì tốt nhất của anh thì nghĩa là anh đang vẽ ra cho họ một viễn cảnh về những gì có thể. Giây phút anh đứng lên với tinh thần lãnh đạo tỏa sáng, tấm gương của anh sẽ dễ dàng thúc đẩy mọi người cùng đứng lên và tỏa sáng. Việc cống hiến tất cả để viết lại câu chuyện về sự tuyệt vời của chính mình sẽ thúc đẩy tất cả những người làm việc với anh cùng viết lại câu chuyện về người lãnh đạo nội tâm của họ. Và con người là như thế.”

Jackson vừa tiếp tục nói một cách nhiệt tình vừa bắt đầu dạo quanh các khóm hoa, tỉa vài chiếc lá, xới đôi chút đất và nâng niu các bông hoa để thưởng thức hương thơm. Tôi nhìn thấy một nụ cười mãn nguyện nở trên môi ông. Rõ ràng ông rất yêu thiên nhiên.

“Ông thật sự hạnh phúc khi ở đây phải không?” tôi nhận xét.

“Niết bàn,” ông đáp. "Tôi cũng thật sự hạnh phúc khi còn làm kinh doanh nhiều năm trước. Tôi không bao giờ tưởng tượng được rằng sự nghiệp của mình có thể đi xa đến thế. Thật đáng kinh ngạc với những gì mà những bước tiến nhỏ đều đặn mỗi ngày có thể đưa anh đến sau một quãng thời gian. Hầu hết chúng ta đều có thể đạt đến tầm cỡ thế giới trong sự nghiệp của mình. Nhưng rất ít người trong chúng ta chịu cố gắng một thời gian đủ dài để trở nên xuất sắc. Có lẽ Tommy đã kể cho anh nghe vài câu chuyện về tôi và công ty mà tôi xây dựng nên nhờ sự giúp đỡ của những người bạn phi thường đã cùng tôi làm việc.”

“ô, tôi tưởng ông là một Chủ tịch Hội đồng Quản trị?" tôi không hiểu rõ lắm khi Jackson ngụ ý rằng ông chỉ là một trong nhiều nhân viên ở tập đoàn công nghệ mà ông làm việc.

"Đúng vậy. Nhưng tôi không bao giờ quên rằng người khiêm tốn nhất là người vĩ đại nhất. Ngôi sao nhạc Jazz Wynton Marsalis đã nói: ‘Chỉ có những người khiêm tốn mới tiến bộ’. Những thành công đặc biệt không bao giờ được hoàn thành chỉ với một người. Mục tiêu càng lớn thì càng cần có nhiều người giúp đỡ. Giấc mơ càng lớn thì đội nhóm càng quan trọng. Điều đó khiến tôi nhớ lại câu nói của nhà toán học Isaac Newton: ‘Nếu tôi thấy được nhiều hơn người khác, đó là do tôi đã đứng trên đôi vai của người khổng lồ’. Tôi có được thành công như ngày nay là nhờ những người đã cùng làm việc với tôi khi

chúng tôi cùng leo lên đỉnh núi và cùng xây dựng nên công ty đó. Tôi không bao giờ quên rằng mỗi buổi sáng, họ phải rời sự êm ấm của gia đình để đến làm việc với tôi, mang lại cho tôi những gì tốt nhất mà họ có được. Vì vậy mỗi khi tôi nghĩ đến những thành công mà chúng tôi cùng trải qua, hoặc khi có ai, chẳng hạn như các phương tiện truyền thông, cho rằng thành công đó là của riêng tôi, tôi lại tiết lộ với họ một bí mật: chính nhờ mối quan hệ cộng đồng thân thiết mà chúng tôi có thể thành công trong mọi việc. Nói cách khác, chúng tôi đạt được những chiến thắng vẻ vang vì chúng tôi đã đồng cam cộng khổ với nhau. Anh thấy đấy, một tổ chức bất khả chiến bại thật sự là nơi những mối quan hệ chặt chẽ gắn kết toàn bộ mọi người và tất cả cùng tập trung vào một kết quả phấn khích."

Jackson bước đến một hồ nước. Trên mặt hồ điểm những bông hoa súng trắng thanh khiết, ồng rút trong túi ra một đồng xu rồi đưa cho tôi.

"Này, anh hãy ước điều gì đó rồi thảy đồng xu xuống hồ. Hôm nay là một ngày may mắn của anh đấy."

Tôi quăng đồng xu xuống nước. Tommy đang đứng nhìn tôi từ góc sân phía bên kia. Trông ông vẫn luộm thuộm như khi chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên ở nhà sách vài ngày trước. Ông vẫn mặc chiếc áo gi-lê kỳ quặc với chiếc quần sờn rách. Nhưng lúc này tôi nhìn ông bằng con người thật sự của ông bên trong vẻ ngoài kỳ dị ấy: một người lãnh đạo thực sự và một con người hào phóng. Và tôi không thể không biết ơn món quà khổng lồ mà người đàn ông này đã mang đến cho tôi - món quà của sự nhận biết rằng tôi có thể lãnh đạo một cách xuất sắc, bất kể tôi làm việc ở đâu và những gì đã xảy ra với tôi trong quá khứ. Dù vậy, tôi bắt đầu cảm thấy hơi lo lắng. Tôi bắt đầu

nhận ra rõ ràng hon rằng Tommy đã già. Tôi tự hỏi ông có thể sống bao lâu nữa. Tôi bỗng cảm thấy thoáng buồn.

Tiếng Jackson vang lên, "Anh có thấy những gợn sóng lan khắp mặt hồ chỉ vì anh đã quăng một đồng xu xuống nước không, Blake?"

"Tôi thấy," tôi thoải mái đáp.

"Những mối quan hệ trong một tổ chức cũng giống như vậy đấy. Mọi người đều quan trọng. Mọi hành động của mỗi người trong nhóm đều quan trọng. Và mỗi mối quan hệ đều gần như xuyên suốt khắp công ty. Một mối quan hệ gắn bó có thể khuyến khích một mối quan hệ khác, mối quan hệ khác đó lại khuyến khích một mối quan hệ khác nữa. Và hiệu ứng gợn sóng cuối cùng sẽ quyết định nền văn hóa của toàn bộ nơi đó sẽ như thế nào, cũng như chất lượng kết quả mà tổ chức đó sẽ đạt được. Khi còn trẻ, tôi đi thực tập ở công ty đầu tiên mà tôi làm việc. Ở đó, tôi được học một khóa huấn luyện mà tôi không bao giờ quên."

"Có điều gì đặc biệt thế?" tôi hỏi.

"Nó đặc biệt bởi những gì tôi học được về tầm quan trọng của việc xây dựng những mối quan hệ sâu sắc, mạnh mẽ và sự tin tưởng lẫn nhau. Vào cuối khóa huấn luyện, chúng tôi phải làm một bài kiểm tra để xem chúng tôi có nhớ những ý chính được dạy hay không. Câu hỏi cuối cùng trong bài kiểm tra đó là: 'Hãy cho biết tên của người lao công trong công ty, người đàn ông lớn tuổi quét dọn văn phòng của chúng ta mỗi buổi tối'. Tôi thật sự không có ý tưởng gì cả. Tôi từng thấy ông ấy lau nhà và đổ rác vào những buổi tối ở lại làm việc trễ, nhưng tôi chưa bao giờ bỏ thời gian ra nói chuyện với ông ấy dù chỉ vài câu. Tôi chỉ nghĩ là điều đó không quan trọng, ông ấy chỉ là một người quét dọn mà thôi. Và thế là tôi thi rớt. Không ai đậu

nếu không trả lời đúng câu hỏi đó. Ngày hôm đó tôi nhận được một bài học mà tôi còn nhớ mãi cho đến hôm nay: Nếu anh thật sự muốn công ty anh trở thành một công ty hàng đầu, mọi người trong công ty đều quan trọng. Mọi người trong một tổ chức đều quan trọng. Mọi người đều cần phải gắn bó và kết nối với nhau. Bởi vì chất lượng những mối quan hệ của các thành viên trong một tổ chức sẽ quyết định chất lượng của tổ chức đó. Những mối quan hệ tốt mang đến cho anh một công ty tốt. Những mối quan hệ đặc biệt mang đến cho anh một công ty đặc biệt."

"Thế người lao công ấy tên gì?" tôi hỏi.

"Tim," Jackson trả lời lập tức. "Tim Turner. Sau đó tôi đã làm quen với ông ấy. Con người mà tôi tưởng không là gì cả ấy hóa ra lại là một người có trái tim vĩ đại. ông dành hầu hết thời gian rảnh rỗi để làm việc với những đứa trẻ khuyết tật, ông đọc nhiều sách triết lý hơn tất cả sổ sách mà tôi từng có, ông nói chuyện lịch sự và tinh tế hơn bất cứ ai mà tôi từng biết. Mọi người anh gặp - bất kể chức danh và bề ngoài của họ như thế nào - đều là con trai hoặc con gái của một ai đó. Mọi người đều có một câu chuyện đáng nghe và những bài học đáng học."

"Chà...," đó là tất cả những gì tôi có thể nói.

Jackson trở nên im lặng.

"Có lẽ Tommy chưa nói với anh, vợ tôi đã mất vì bệnh ung thư vài năm trước," ông nói gần như thì thầm.

"Tôi rất tiếc," tôi nói.

"Không có gì. Dù là một cây đại thụ trong làng kinh doanh nhưng tôi không bao giờ bỏ bê bà. Tôi không bao giờ rơi vào cái bẫy suy nghĩ rằng dĩ nhiên người mình yêu thương nhất phải ở bên cạnh

mình. Tôi không bao giờ quên tầm quan trọng của mối quan hệ giữa hai chúng tôi. Giờ bà đã đi xa, nhưng tôi không có gì ân hận. Tôi vẫn nhớ bà rất nhiều, nhưng tôi thật sự không hối tiếc. Trong kinh doanh, tôi đặt con người lên ưu tiên hàng đầu, còn trong cuộc sống cá nhân, quan hệ giữa tôi và bà là trên hết. hãy đặt con người lên trên hết, rồi mọi thứ sẽ tự ổn thỏa theo nhiều cách. Thế giới kinh doanh ngày càng nhiều dây nhợ, nhưng phải nói rằng các doanh nhân ngày càng mất liên kết. Chúng ta ngày càng có nhiều công nghệ mới nhưng lại ngày càng ít tính người. Và rõ ràng là chúng ta ngày càng trở nên phức tạp hơn bao giờ hết nhưng có lẽ chúng ta cũng ngày càng kém khôn ngoan. Điều tôi thật sự muốn nói là sự vĩ đại trong kinh doanh chỉ là sự tập trung hoàn toàn vào con người. Tin tưởng họ. Thu hút họ. Kết nối với họ. Phục vụ họ. Và tán dương họ. Nếu anh thật sự nghiêm túc muốn chiến thắng trong kinh doanh, hãy trở thành một trung tâm sống biết thở, biết nói, biết đi, tỏa ra một luồng sinh lực tích cực, sự xuất sắc và sự ân cần đến với mọi người mà anh may mắn được giúp đỡ."

"Cảm ơn ông đã cởi mở chia sẻ với tôi, ông Jackson. Đúng là người ta dường như không còn có những cuộc nói chuyện thật sự nữa. Họ thường viết thư điện tử hoặc gởi tin nhắn cho nhau thay vì nói chuyện. Người ta cùng ăn trong một nhà hàng nhưng chẳng ai nói gì. Người ta thậm chí không nhìn vào mắt nhau. Người ta trốn tránh trong một thế giới với tai nghe và ống nói. Cha mẹ tôi không giàu có gì, nhưng tối nào cả gia đình cũng cùng ăn tối với nhau. Chúng tôi kể cho nhau nghe những câu chuyện xảy ra trong ngày quanh bàn ăn chung. Chúng tôi cùng nhớ lại những kỳ nghỉ vui vẻ. Chúng tôi cùng cười với nhau, cùng hỗ trợ nhau, cùng chia sẻ cho

nhau. Thật tuyệt khi nghe một người thành công như ông, ông Jackson, khẳng định rằng những mối quan hệ thật sự rất quan trọng," tôi nồng nhiệt nói.

"Cảm ơn anh, nhưng giờ tôi chỉ là một người làm vườn thôi," Jackson khiêm tốn trả lời. "Cũng như tôi hàng ngày ở đây chăm sóc những cây hoa xinh đẹp trên sân thượng này, anh hãy tiếp tục chăm sóc cho những mối quan hệ của anh với từng khách hàng và từng bạn đồng nghiệp. Và khi anh nuôi dưỡng các mối quan hệ với các đồng nghiệp, hãy chắc chắn rằng anh giúp họ phát triển. Các Lãnh-đạo- Không-Chức-danh luôn nhìn thấy những điều tốt đẹp nhất ở con người và tạo ra một nền văn hóa giúp con người phát triển, cũng như một người làm vườn giỏi hiểu ràng đất tốt rất quan trọng không chỉ để cây tồn tại mà còn để cây phát triển," Jackson nói, giọng ông nghe thoáng có vẻ như một nhà lãnh đạo đang diễn thuyết.

"Và cũng cần nhớ rằng người ta làm việc với những người mà họ thích. Người ta làm việc với những người mà họ tin tưởng. Người ta làm việc với những người khiến họ cảm thấy đặc biệt. hãy xem mọi người khác như những nhân vật quan trọng (VIP). Anh có thể sử dụng sức mạnh lãnh đạo của mình để tạo nên sự khác biệt ở nhà sách nơi anh làm việc, Blake ạ. Các bạn đồng nghiệp sẽ yêu mến anh vì điều đó, khách hàng sẽ tìm đến anh, và trở thành những bông hoa cuồng tín của anh."

"Tôi thích có 'những bông hoa cuồng tin'," tôi mỉm cười nói và nhón một miếng bánh.

Jackson ngừng lại, nhìn quanh khu vườn rồi nói tiếp, "Tôi biết hai anh còn phải tiếp tục chương trình hôm nay, và tôi cũng phải hoàn thành một vài việc trước khi trời tối. Nhưng tôi có 5 quy luật giá trị mà

tôi muốn chia sẻ với anh để anh có thể nắm vững nguyên tắc mà anh đã học với tôi hôm nay."

"Năm quy luật cho nguyên tắc Mối Quan Hệ Càng Sâu Sắc, Tinh Thần Lãnh Đạo Càng Mạnh Mẽ" tôi nhắc lại.

"Đúng vậy. Và cũng như hai người thầy mà anh đã gặp buổi sáng, 5 quy luật đó được thể hiện dưới dạng viết tắt cho dễ nhớ."

"Tôi bắt đầu thích các chữ viết tắt này rồi. Các quy luật đó là gì?" tôi vui vẻ nói.

"HUMAN (con người)," Jackson ngồi xuống một hàng ghế và thốt lên.

"Con người thật tuyệt, phải không?" Tommy xen vào. Ông đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ và rắc những cánh hoa trắng xuống chân như một đứa trẻ. Tôi mỉm cười.

Jackson tiếp tục, "Chữ H là viết tắt của Helpfulness (Giúp ích). Như tôi đã nói, kinh doanh đơn giản là giúp ích cho người khác. Vì vậy một trong những ý tưởng lớn nhất mà tôi có thể chia sẻ với anh để anh có thể nắm vững tinh thần lãnh đạo là hãy luôn luôn làm nhiều hơn cái giá anh được trả. Sự tưởng thưởng mà anh nhận được là kết quả trực tiếp của những đóng góp của anh. Đã bao nhiêu lần anh vào một cửa hàng hay một nhà hàng và nhận ra những người làm việc ở đó thật sự, thật sự, thật sự đang giúp anh? Hiếm lắm. Hầu hết mọi người đều quen với việc nhìn khách hàng bước vào đến mức trở nên vô cảm và xem khách hàng như là đương nhiên. Họ quên mất rằng có một con người đang đứng trước mặt họ - và đó thật sự là người mang thức ăn đến bàn họ mỗi tối. Giúp ích là một từ đơn giản đặc biệt đến mức nếu anh gắn nó vào DNA trong cơ thể anh, nó sẽ sống trong trái tim anh, trong cách anh sống và cách

anh làm việc. hãy giúp ích cho người khác. hãy trở thành con người hữu ích nhất mà anh có thể.”

“Hoàn hảo,” đó là tất cả những gì tôi có thể nói. Những lời của Jackson đã khuấy động một làn sóng ý nghĩ và cảm xúc trong tôi. Tinh thần lãnh đạo thật sự khác hẳn so với những gì tôi vẫn nghĩ trước đây. Nó không chỉ là một cách mà bất cứ ai sống trong một tổ chức - một doanh nghiệp, một cộng đồng, một quốc gia - có thể sử dụng sức mạnh tự nhiên của họ để khích lệ người khác trở thành những con người tốt nhất có thể, mà nó còn là một cách để mỗi người chúng ta nhận ra tiềm năng cao nhất của mình và tạo ra giá trị cho thế giới xung quanh.

“Anh biết không, Blake, con người có những nỗi khao khát sâu thẳm bên trong cho dù họ có nhận thức được chúng hay không. Mỗi người chúng ta đều muốn được biết rằng chúng ta đang mở rộng tiềm năng phát triển. Mỗi người chúng ta đều muốn được biết rằng cho dù đang làm gì, chúng ta cũng đang tạo nên sự khác biệt. Và tất cả chúng ta đều muốn biết rằng chúng ta đang sống sao cho đến lúc cuối đời, chúng ta không cảm thấy mình đã sống một cuộc sống vô giá trị. Không ai muốn đến lúc cuối cùng nhìn lại mới thấy cuộc sống của mình là vô nghĩa.”

Lời nói của ông như một lời cảnh tỉnh. Tôi hít một hơi thở sâu. Tôi suy nghĩ lại cuộc sống mà mình đang sống. Và tôi nhận ra rằng nếu tôi không có những thay đổi sâu sắc ngay bây giờ thì tương lai của tôi sẽ chỉ đơn giản là những gì đã trải qua trong quá khứ. Tôi không muốn ngày cuối cùng nhìn lại, chỉ để nhận ra rằng mình đã sống cùng một năm đến 85 lần.

“Kế tiếp là chữ ư trong HUMAN. Nó là viết tắt của Understanding (Thấu hiểu). Để xây dựng những mối quan hệ tầm cỡ thế giới, anh không phải chỉ cần giúp đỡ mọi người. Một điều bắt buộc nữa là anh phải thấu hiểu họ. Và điều đó liên quan đến một trong những kỹ năng lãnh đạo quan trọng nhất: tích cực lắng nghe. hãy nói ít thôi và lắng nghe nhiều hơn. Người ta thường gọi lắng nghe là một ‘kỹ năng mềm' và dễ dàng. Nhưng nói như thê không chính xác, anh bạn. Nếu nó thật sự dễ dàng thì tại sao một người thật sự biết lắng nghe lại hiếm hoi đến thế! Có bao nhiêu người mà anh biết, khi nói chuyện với họ, có thể khiến anh cảm thấy cả thế giới xung quanh họ dừng lại bởi vì họ thật sự chú tâm đến những gì anh đang nói? Có bao nhiêu người mà anh biết có thể lắng nghe với sự tập trung cao độ đến mức gần như họ có thể nghe được cả quãng lặng giữa mỗi từ của anh?”

“Không ai cả,” tôi thừa nhận.

"Không có nhiều đâu. Những người như thế có thể vượt xa đám đông và nổi tiếng như những Lãnh-đạo-Không- Chức-danh xuất sắc. Vượt lên trên mọi người, nơi ấy thật sự yên tĩnh, Blake ạ. Đó là bởi vì rất ít người sẵn sàng làm những gì cần thiết để lên đến đó. Hầu hết mọi người nghĩ rằng lắng nghe đơn giản là đợi người kia nói xong để họ có thể chia sẻ câu trả lời mà họ chuẩn bị sẵn trong đầu. Với hầu hết mọi người, tiếng nói cái tôi của họ quá lớn đến mức họ không nghe được những gì người khác đang nói nữa. Hầu hết mọi người chỉ đơn giản là không giỏi việc nghe.”

“Tại sao không?” tôi hỏi, cảm thấy thú vị với ý tưởng rằng lãnh đạo là phải biết lắng nghe.

“Kết hợp nhiều lý do. Thứ nhất, rất nhiều người trong chúng ta khốn đốn với việc có quá nhiều thông tin. Quá nhiều tin tức và quảng

cáo dội bom chúng ta mỗi ngày đến mức chúng ta cảm thấy đầu óc quay cuồng. Con người chưa bao giờ bị xao lăng bởi nhiều thông tin vô ích như hiện nay. Chúng gây lộn xộn cái đầu của chúng ta và hút hết sinh lực của chúng ta. Chúng biến sự chú ý thành một món hàng xa xỉ khan hiếm. Và với mọi thứ mà cái đầu đang xử lý, chúng ta không còn đủ chú ý để dành cho người đang nói chuyện với mình nữa. Đó là một tội ác, bởi vì họ có thể cảm thấy điều đó. Một trong những khao khát sâu thẳm nhất của con người là khao khát được hiểu. Tất cả chúng ta đều có một giọng nói bên trong mình. Tất cả chúng ta đều muốn diễn đạt nó. Và khi chúng ta cảm thấy ai đó đang dành thời gian để nghe mình nói, chúng ta sẽ mở lòng với họ. Lòng tin, sự tôn trọng và sự cảm kích dành cho người đó sẽ cất cánh."

"Và mối quan hệ của chúng ta với họ cũng vậy," tôi phụ họa.

"Chính xác. Tích cực lắng nghe là một trong những hành động trung tâm đòi hỏi nhiều can đảm nhất - và hiếm có nhất - của tinh thần lãnh đạo thực sự. Anh biết không, Blake, phần lớn công việc của anh ở nhà sách là nâng cao tinh thần con người trong một thế giới khiến họ sụp đổ. Và một cách phi thường để làm điều đó là hãy tạo ra một không gian lắng nghe xung quanh anh để các bạn đồng nghiệp và các khách hàng của anh có thể bước vào. Anh thật sự vinh danh một người bằng cách tích cực lắng nghe những gì họ nói." Jackson ngừng lại. ông ngắt một bông cúc trắng, xoay nó trong tay, trầm ngâm suy nghĩ. "Một lý do khác khiến hầu hết chúng ta đều lắng nghe rất tệ, đó chính là cái tôi của chúng ta, như tôi đã nói."

"Thật sao?"

"Thật vậy. Vấn đề là hầu hết chúng ta đều là những sinh vật dễ sợ hãi. Do vậy mỗi ngày khi đi làm, chúng ta muốn mọi người nghĩ

rằng mình thông minh, mạnh mẽ, tài giỏi, v.v... Tất cả chỉ là cái tôi phù phiếm. Chúng ta mắc kẹt trong mô hình lãnh đạo cũ cho rằng người lãnh đạo giỏi nhất là người nói nhiều nhất, nói to nhất và nghe ít nhất. Chúng ta sai lầm khi nghĩ rằng người nói nhiều nhất là người biết mọi câu trả lời. Sai lầm. Lãnh đạo là biết lắng nghe. Và để cho người khác cảm thấy họ được nghe. Điều đó tạo nên một con người cao cả. Một số người thật sự tin rằng lắng nghe là một kỹ năng dễ dàng. Nhưng thật sự nó rất khó. Một người phải biết can đảm vặn nhỏ âm thanh cái tôi của họ mới có thể vặn to tiếng nói của người khác. Một người phải thật sự mạnh mẽ và vững vàng mới có thể tĩnh lặng để lắng nghe và suy nghĩ những ý tưởng của người khác."

Jackson bước đến ngồi xuống kế Tommy.

"Đến đây nào, Blake. Chúng ta hãy tận hưởng một chút ánh dương chiều."

Mặt trời đang xuống thấp dần trên bầu trời Manhattan. Bầu trời không một gợn mây. Những ngọn tháp cao nhấp nháy ánh đèn, và tôi có thể nghe thấy âm thanh ồn ào của những con đường đông nghịt bên dưới. Một suy nghĩ thoáng qua khi tôi ngồi xuống kế bên hai người đàn ông: Hôm nay quả là một ngày tuyệt vời.

"Điều thú vị nhất khi anh thật sự giỏi việc lắng nghe và thấu hiểu con người là: Anh đã trao cho họ một món quà mà hầu hết mọi người không bao giờ nhận được. Hầu hết mọi người - và tôi rất nghiêm túc khi nói điều này - sống suốt đời không bao giờ được ai thật sự lắng nghe, để họ biết cảm giác được lắng nghe là như thế nào. Vì sao vậy? Vì chúng ta quá bận rộn - và chỉ quan tâm đến mình mà thôi. Dĩ nhiên, tất cả chỉ là lý do. Nhưng khi anh lắng nghe - và lắng nghe thật sự khác với nghe - thì người nói bắt đầu cảm thấy họ được hiểu.

Khao khát được lắng nghe của họ được thỏa mãn. Họ cảm thấy an toàn. Sự tin tưởng gia tăng. Và anh đoán xem chuyện gì xảy ra?"

Tôi lắc đầu không biết, chăm chú nhìn ông.

"Vì họ cảm thấy an toàn nên họ bắt đầu từ từ tháo bỏ chiếc áo giáp mà họ mặc vào mỗi buổi sáng trước khi rời ngôi nhà an toàn để đi đến một thế giới gấp rút và hà khắc. Họ tháo bỏ lớp bảo vệ mà họ đã dựng nên để chống lại sự thất vọng và chán nản mà họ dự đoán từ những người xung quanh. Người đó bắt đầu thấy rằng anh thật sự quan tâm đến họ. Người đó bắt đầu thấy rằng anh thật lòng muốn họ chiến thắng. Người đó bắt đầu nhận ra rằng anh luôn nghĩ đến những ích lợi tốt nhất cho họ. Và vì vậy nên họ bắt đầu trao cho anh những gì tốt nhất của họ."

"Thật thú vị," tôi trả lời.

"Đúng vậy. Và khi điều đó xảy ra thì mối quan hệ sẽ bắt đầu đưa đến thành công. Đồng nghiệp của anh sẽ bắt đầu nể trọng anh. Họ sẽ bênh vực anh, khuyến khích anh, và sẵn sàng chiến đấu vì anh khi cần. Còn các khách hàng sẽ trở thành những đại sứ thiện chí truyền bá tên tuổi anh đến bất cứ ai họ biết, trên mỗi con đường họ đi qua."

Cả ba chúng tôi đều bật cười. Sự đam mê của Jackson rất rõ ràng. Tôi có thể thấy ông yêu thích nói chuyện về lãnh đạo, sức mạnh của tinh thần lãnh đạo và việc phát triển những thiên tài.

"Chữ M trong HUMAN sẽ nhắc anh về Mingìe (Hòa nhập). hãy bước ra ngoài, kết thân với đồng nghiệp và hòa nhập với khách hàng. Việc kết nối với mọi người có giá trị rất lớn. Những kết quả tích cực và những chiến thắng mà anh không bao giờ mong đợi sẽ bắt đầu xuất hiện chỉ vì anh bước ra hòa vào những người mà anh cùng làm việc. Khi người ta nhìn thấy anh, anh sẽ nổi bật lên. Họ biết anh.

Họ hiểu anh. Họ bắt đầu yêu mến anh. Và hãy luôn nhớ rằng người ta thích làm việc với những người mà họ yêu mến."

"Đúng vậy, ông Jackson. Những khách hàng ở nhà sách rất thích tôi vì tôi ham mê đọc sách. Vì vậy họ cứ tiếp tục quay lại mãi."

"Trong những thời kỳ cạnh tranh, việc giữ gìn các mối quan hệ là rất quan trọng. Lúc này không phải là lúc để trốn sau bàn làm việc. Lúc này không phải là lúc để rút vào sau bức tường của những lá thư điện tử. Lúc này chắc chắn là lúc anh phải bước ra, xây dựng những cầu nối, xắn tay áo lên, vừa kết nối với đồng nghiệp và khách hàng vừa giúp họ đến nơi mà họ muốn đến. hãy uống cà phê với các bạn đồng nghiệp. hãy ăn trưa với khách hàng. hãy tìm hiểu xem điều gì khiến họ lo lắng và họ cảm thấy thế nào trong thời buổi kinh doanh hỗn độn hiện nay. hãy nói với họ rằng anh sẽ ở bên cạnh họ, không chỉ trong những lúc thuận lợi mà cả những lúc khó khăn. Họ sẽ không bao giờ quên anh vì điều đó. Và họ sẽ tưởng thưởng cho anh với lòng trung thành của họ."

"Thật thú vị. Còn chữ A trong HUMAN?" tôi hỏi.

"Amuse (Tiêu khiển)," Jackson trả lời bằng giọng ấm áp. "Hầu hết chúng ta nghĩ rằng công việc cần phải nghiêm túc. Chúng ta sợ rằng nếu chúng ta cười nói hãy đùa giỡn trong giờ làm việc thì sẽ bị cho là lãng phí thời gian và kém năng suất. Nhưng anh bạn ạ, sự thật là một chút tiêu khiển trong khi làm việc sẽ giúp anh nâng cao hiệu quả công việc. Niềm vui giúp anh tận tâm hơn với việc anh đang làm. Niềm vui khiến anh muốn cộng tác nhiều hơn. Và khi mọi người vui vẻ thì sinh lực của toàn tổ chức sê gia tăng. Khi người ta có hứng thú với công việc, mức độ căng thẳng sẽ giảm xuống, họ sẽ sẵn sàng làm những việc không mong đợi để tạo ra giá trị cao hơn cho khách hàng. Họ

cũng phấn khích hơn và làm việc tích cực hơn. hãy ghi nhớ giá trị của niềm vui và sự tận tâm khi anh bước vào nhà sách mỗi ngày. hãy ghi nhớ nhu cầu được giải trí của tất cả mọi người xung quanh anh, bởi vì giờ đây anh đang là một Lãnh-đạo-Không-Chức-danh."

Jackson nhìn đồng hồ. ông bắt đầu nói nhanh hơn nhưng vẫn tập trung vào tôi và bài học mà ông đang chia sẻ. "Chữ N trong HUMAN sẽ giúp anh liên hệ với một trong những tư tưởng lãnh đạo mà tôi yêu thích," Jackson tiếp tục, khi mặt trời chiều bắt đầu lặn xuống sau những tòa nhà văn phòng và những tượng đài cao ngất phía chân trời New York. "N là viết tắt của Nurture (Nuôi dưỡng). Như tôi đã nói, trước khi một số công ty nổi tiếng nhất của chúng ta sụp đổ, việc kinh doanh chỉ toàn là tôi-tôi-tôi chứ không phải là chúng-ta. Cách kinh doanh cù chỉ toàn nghiêng về thu vén cá nhân. Người ta muốn cho đi càng ít càng tốt để thu được tiền càng nhiều càng tốt trong một thời gian càng ngắn càng tốt. Chiều sâu và chiều rộng các mối quan hệ của anh với mỗi khách hàng và mỗi người mà anh cùng làm việc không có gì quan trọng lắm. Khách hàng có thể được hy sinh. Mất một khách hàng vì anh không giữ đúng lời hứa hãy vì anh không mang đến cho họ cái mà họ cần thì cũng chẳng sao. Chỉ cần tìm một khách hàng khác. Và nếu một đồng nghiệp không hài lòng với anh vì anh không xem trọng họ hãy vì anh không công bằng thì cũng không thành vấn đề. Chỉ cần đi ra ngoài tìm một người thay thế cho anh chàng 'vốn nhân lực' đó là được.

"Nhưng anh biết rằng việc kinh doanh không còn như xưa nữa. Với những kết nối chằng chịt vô tiền khoáng hậu mà công nghệ mang đến cho chúng ta, dù chỉ một khách hàng nổi giận cũng đã là quá nhiều. Tất cả những gì cần thiết chỉ là một khách hàng với nhiệm

vụ phá hủy thanh danh và thương hiệu của anh. Trái lại, dù chỉ một khách hàng hài lòng với sự phục vụ của anh cũng có thể giúp 'tiếng lành đồn xa' đến hàng ngàn người khác. Còn về vấn đề đồng nghiệp, thế giới công việc mới rất coi trọng nhân tài. Anh không thể đối xử với con người như một nguồn vốn nhân lực bình thường, đơn giản vì họ là con người. Mất đi một người giỏi, việc đó có thể khiến anh hao tốn nhiều đến mức không thể tưởng tượng được.

"Do vậy tất cả những gì tôi đang nói là hãy nuôi dưỡng. hãy tử tế với mọi người. Tử tế không có nghĩa là yếu đuối. Đừng nhầm lẫn lòng tốt và sự mềm yếu. Những Lãnh-đạo- Không-Chức-danh phải cân bằng một cách xuất sắc giữa lòng trắc ẩn và sự can đảm. hãy thân thiện và vững vàng. hãy chân thành và mạnh mẽ. Đúng vậy, họ đặt con người và các mối quan hệ lên trên hết. Nhưng không ai nói rằng họ không đòi hỏi những thành tích tốt nhất, sự tận lực cao nhất, và những kết quả mỹ mãn nhất. Họ vừa mềm dẻo vừa cứng rắn. Đó là một điểm cân bằng khó có thể đạt được. Nhưng với nỗ lực rèn luyện, anh có thể đạt đến đó. Và nếu tử tế là một chiến lược kinh doanh hiển nhiên thì tại sao rất ít người làm theo? cần phải có sự thấu hiểu các mối quan hệ con người để nhìn thấy những gì tốt đẹp nhất ở những người chưa nhìn thấy sự tốt đẹp bên trong bản thân mình. hãy nhìn người khác theo đúng con người họ, nhưng hãy luôn đối xử với họ bằng sự tôn trọng và ân cần sao cho họ có thể nhanh chóng trở thành con người tốt nhất mà họ có thể. hãy dành một ít thời gian mỗi ngày giữa đống công việc hàng ngày hỗn độn của anh để nuôi dưỡng các mối quan hệ, tặng cho những người xung quanh anh một nụ cười, một vài lời khích lệ, hay một cử chỉ quan tâm. Những hành động đó không phải là dấu hiệu của một người yếu

đuối. Không, chúng là những hành động của một lãnh đạo giỏi. hãy nuôi dưỡng các mối quan hệ. hãy quan tâm đến mọi người. hãy trở nên thật ân cần và tử tế. hãy để mỗi nguôi đi qua con đường bạn đang đi đều cảm thấy tốt hơn, vui vẻ hơn và nồng nhiệt hơn so với khi bạn mới gặp họ. Rồi hãy ngồi xem việc đó có thể giúp gì cho sự nghiệp của anh."

“Và cuộc sống của anh nữa, ” Tommy xen vào. ông đang ngắm nghía một bức tượng điêu khắc ở cuối vườn.

“Được rồi. Đó là tất cả những gì tôi phải nói, Blake. hãy quan tâm đến mọi người và tiền sẽ biết nó phải làm gì. hãy giúp mọi người đạt được mục tiêu của họ và họ sẽ giúp anh đạt được những mục tiêu của anh. hãy giúp những người cùng làm việc với anh thành công vượt bậc và chắc chắn họ sẽ giúp anh thành công vượt bậc. Đó chính là luật nhân quả.”

“Tôi sẽ ghi nhớ điều đó, ông Jackson,” tôi cảm kích nói.

“Tốt. Chỉ cần nhớ rằng quy luật này nói lên một thực tế là theo bản chất tự nhiên con người cảm thấy bắt buộc và mong muốn đền đáp sự tử tế và sự hỗ trợ mà người khác đem đến cho họ. Khuynh hướng bẩm sinh của con người là muốn đối xử tốt với những người đã tốt với chúng ta. Việc tạo ra giá trị cho người khác và đối xử thật tốt với họ sẽ khơi gợi mong muốn đền đáp ở họ. Nhưng dĩ nhiên anh phải làm tất cả những việc đó với sự chân thành. Anh muốn tốt với mọi người vì đó là điều đúng phải làm chứ không phải anh làm như thế để thao túng họ và khiến họ cảm thấy bị buộc phải cho anh những gì anh muốn. Giúp đỡ và trao tặng không mong đợi đền đáp mới là một món quà thật sự. Và khi anh cho đi với một tinh thần như thế, anh sẽ gặt hái được những kết quả tích cực bất ngờ.”

“Tôi hiểu rồi,” tôi đáp, thầm mong có thể dành nhiều thời gian hơn với người cựu doanh nhân tầm cỡ thế giới mà nay đang khoác chiếc áo làm vườn này.

Jackson rút trong túi ra một gói hạt giống nhỏ.

"Đây, Blake. Đây là những hạt giống của một loài hoa hướng dương quý hiếm. Một lời nhắc nhở anh phải biết chăm sóc con người. hãy tin chúng. hãy quan tâm đến chúng. hãy nuôi dưỡng chúng. hãy vun tưới chúng. hãy cho chúng những gì tốt nhất có thể. Và rồi hãy nhìn những mầm xanh mọc lên. Tôi biết tôi nói nghe có vẻ hơi ủy mị. Nhưng ẩn dụ này đang nói lên một sự thật lãnh đạo tự nhiên: Con người thực sự là thành phần quan trọng nhất của một doanh nghiệp thành công."

“Và các mối quan hệ là những mối liên kết cơ bản nhất của một cuộc sống hạnh phúc,” Tommy nói thêm.

Jackson bước đến. "Cho tôi một chút tình cảm nào, anh bạn,” ông vừa nói vừa ôm chặt lấy tôi, “Tôi rất vui khi được gặp anh. Anh là một người tốt. Điều đó rất quan trọng trong thời buổi hiện nay khi sống thực là yêu cầu thiết yếu hơn bao giờ hết. Và tôi tin chắc rằng anh sẽ là một Lãnh-đạo- Không-Chức-danh phi thường có thể ảnh hưởng tích cực đến cuộc sống của nhiều người khác. Này, nhớ gieo các hạt giống đó nhé. Những bông hoa nở ra chắc chắn sẽ gây bất ngờ cho anh đấy!”

Cuộc Nói Chuyện Lãnh Đạo Thứ Ba của Triết Lý Lãnh Đạo Không Chức

Danh:

Mối Quan Hệ Càng Sâu Sắc, Sự Lãnh Đạo Càng Mạnh Mẽ

5 QUY LUẬT

Helpfulness - Giúp ích

Understanding - Thấu hiểu

Mingle - Hòa nhập

Amuse - Tiêu khiển

Nurture - Nuôi dưỡng

CẦN HÀNH ĐỘNG LẬP TỨC

Ngay bây giờ hãy dành ra 5 phút để suy nghĩ về người có ảnh hưởng lớn nhất đối với bạn. hãy kể ra 3 điều khiến họ trở nên đặc biệt đến thế. Làm thế nào bạn có thể nơi theo cách suy nghĩ và cách cư xử của người đó trong công việc và trong cuộc sống gia đình của bạn ngay từ hôm nay?

DANH NGÔN VỀ LÃNH ĐẠO

Không ai có thể trở thành một nhà lãnh đạo vĩ đại nếu muốn làm hết mọi thứ một mình hoặc muốn tranh công tất cả về mình.

- ANDREW CARNEGIE

CHƯƠNG 7

Cuộc Nói Chuyện Lãnh Đạo Thứ Tư: Để Trở Thành Một Lãnh Đạo Vĩ Đại. Trước Tiên hãy Là Một Con Người Vĩ Đại

Nếu ai cũng thỏa mãn với bản thân thì sẽ không có anh hùng.

MARK TWAIN

TRỜI GẦN SẦM TỐI KHI tôi và Tommy đến quận Meatpacking, một khu vực sầm uất ở phía tây, nổi tiếng là nơi tập trung của dân hippy và những cửa hàng thời trang trẻ. Tommy im lặng suốt quãng đường. Có lẽ ông đang suy nghĩ chuyện gì đó.

“Blake, anh bạn,” ông lên tiếng khi chúng tôi bước vào một nhà hàng sang trọng VuDu. "Anh sắp gặp người cuối cùng trong bốn người thầy của anh, một người đặc biệt nữa sẽ chia sẻ nguyên tắc thứ tư và là nguyên tắc cuối cùng của triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức-danh để anh có thể giải phóng người lãnh đạo nội tâm của mình và mở cửa cho những tiềm năng cao nhất trong anh. Sau đó, thời gian bên nhau của chúng ta sẽ chấm dứt.” Tommy không nói gì thêm. Ông nhìn hướng khác. Tôi nghe ông thở dài.

“Nhưng chắc chắn cháu sẽ gặp chú ở chỗ làm hàng ngày, chú Tommy. Chú hãy xem khi cháu xuất hiện vào sáng thứ Hai ở nhà

sách. Cháu đã cảm thấy thay đổi hẳn rồi. Chắc chắn cháu sẽ trở thành một ngôi sao ở đó," tôi nồng nhiệt thốt lên.

Tommy vẫn im lặng, ông chỉ nhìn chăm chăm xuống sàn khi chúng tôi đi ngang nhà hàng rồi bước xuống cầu thang tầng hầm. Không gian tầng hầm không hề có vẻ ọp ẹp tồi tàn mà ngược lại bừng sáng và ấm áp với những bức tranh nghệ thuật đương đại lồng trong các khung kim loại đen treo trên tường. Nhạc nhè nhẹ vang lên khi chúng tôi đi dọc một hành lang có nhiều người qua lại. Tôi không biết Tommy đang đưa tôi đi đâu cho đến khi hai chúng tôi dừng lại trước một cánh cửa kiếng màu xanh. Phía trên cánh cửa có khắc hai dòng chữ: "Amber Spa và Trung tâm Phục hồi." Dòng chữ bên dưới ghi: "Jet Brisley, nhà xoa bóp trị liệu."

"Chuẩn bị gặp người thầy cuối cùng của anh nhé, Blake," Tommy nhẹ nhàng nói. "ông ấy thật sự tuyệt vời. Nhưng trước tiên chúng ta phải chờ đến lượt đã. Anh thấy đấy, ông ấy rất nổi tiếng." Tommy chỉ tay vào phòng chờ, khá đông người mặc quần áo có vẻ sang trọng đang ngồi chờ.

"Người thầy này là một nhà xoa bóp trị liệu ư?" tôi hỏi.

"Đúng vậy. Đúng hơn là một trong những người giỏi nhất. Ông ấy xoa bóp cho tôi rất nhiều lần kể từ khi chúng tôi quen biết nhau, và tôi thật sự không thể tả cảm giác khoan khoái dễ chịu mỗi khi ông ấy làm xong. Jet có một đôi bàn tay thần diệu. Anh đã bao giờ đi xoa bóp chưa, Blake?"

"Chưa, cháu chưa thử bao giờ."

"Thế thì nên thử một lần đi."

"Ông ấy sẽ xoa bóp cho cháu à?"

“Chỉ khi anh may mắn thôi,” Tommy đáp. “Chỉ khi nào anh thật sự may mắn. Jet là nhà xoa bóp trị liệu nổi tiếng nhất New York. Tất cả người dân Phố Wall đều xuống đây để được thư giãn và giảm căng thẳng. Các ngôi sao điện ảnh và siêu mẫu cũng thường phải chờ đến lượt mình trong phòng chờ này. Nghe nói thậm chí một số thành viên Hoàng gia Anh cũng lặn lội đến đây để tận hưởng cảm giác sảng khoái dưới đôi bàn tay của Jet. ông ấy thật sự là một thiên tài trong công việc này, và là một trong những người bạn tốt nhất thế giới của tôi.”

“Thế tại sao chúng ta phải chờ đến lượt?” tôi thành thật hỏi.

"Vì trên hết,” Tommy trả lời, “ông rất công bằng, ông là một con người chính trực, như tất cả những người thầy mà anh đã gặp hôm nay. ông sống vì lẽ phải, không phải theo một cách buồn tẻ chán ngắt, mà là một cách cân bằng giữa đạo đức hoang dại và tuyệt vời tuyệt đối. Chà, nghe giống làm thơ quá nhỉ, Blake?” Tommy vui vẻ vỗ lưng tôi.

Khoảng 30 phút sau, chúng tôi xuất hiện trước mặt Jet Brisley, nhà xoa bóp trị liệu siêu sao của New York. Jet liếc nhìn chúng tôi. Ngay khi vừa thấy Tommy, ông nở một nụ cười niềm nở: “Chào Tommy. Tôi đang tự hỏi khi nào anh mới đến. Thật tuyệt vời khi được gặp lại anh.”

Hai người bạn ôm nhau một cách ấm áp rồi giả vờ đấu quyền anh với nhau. Hẳn đó là một trong những nghi thức tình bạn của họ. Tôi chỉ biết đứng nhìn hai người đấu với nhau một cách mạnh mẽ như những cậu học sinh. Thật thú vị. Quả là một ngày không thể quên được.

"Tôi cá đây là anh bạn Blake ở nhà sách," Jet quay sang tôi và nắm tay tôi bằng cả hai tay - kiểu bắt tay ưa thích của các chính trị gia.

"Rất vui được gặp anh," ông nói bằng giọng ấm áp chân tình.

"Tôi cũng rất vui, Jet," tôi đáp và mỉm cười. "Anh có một đội ngũ hâm mộ hùng hậu đấy chứ!"

"Tôi rất cảm ơn họ, Blake. Nhưng cũng phải thừa nhận là tôi đã tự tìm kiếm điều đó. Tôi làm việc chăm chỉ hơn hầu hết mọi người mà anh đã gặp đấy, anh bạn. Phải bỏ ra máu, mồ hôi và nước mắt thì mới có được những giấc mơ, hy vọng và niềm vui. Giúp mọi người có sức khỏe tốt nhất để họ có thể Lãnh-đạo-Không-Chức-danh là một truyền thống của gia đình tôi. Tôi là thế hệ thứ tư theo nghề này. Tôi xem đó là một nghệ thuật. Tôi rất hài lòng với công việc bởi vì tôi biết rằng người ta không thể sống tốt và làm việc tốt nếu sức khỏe của họ không tốt. Anh không thể tiếp sức cho những người xung quanh nếu bản thân anh không đủ sinh lực. Và anh thật sự không thể làm cho người khác cảm thấy khỏe hơn nếu bản thân anh không khỏe. Mục tiêu của tôi là phải làm việc mỗi ngày một tốt hơn để có thể giúp nhiều người mạnh khỏe hơn. Dù sao, nói về tôi như thê là đủ rồi. Chúng ta cần tập trung vào anh đấy. Tôi nghe nói anh đã từng chiến đấu ở Iraq?"

"Vâng. Đó quả là một thời gian kinh khủng. Việc chiến đấu ở đó đã khiến tôi gặp nhiều khó khăn khi cố gắng quay lại cuộc sống đời thường. Tôi thật sự chán nản và không lối thoát trong những năm qua. Nhưng phải nói rằng với những điều được học hôm nay về Lãnh-đạo-Không-Chức- danh, tôi đã nhìn mọi việc theo một quan điểm hoàn toàn khác. Giờ thì tôi hiểu rằng quãng thời gian đó rất có

ích cho tôi - đó là một cơ hội để tôi có thể nâng cao khả năng lãnh đạo của mình lên một tầm cao mới.”

“Bây giờ chúng ta hãy bắt đầu bài học mà Tommy đã đưa anh đến đây để học, được chứ?”

“Tất nhiên.”

“Anh đã gặp Anna xinh đẹp và học về nguyên tắc đầu tiên của triết lý LKC?”

“Anh Không cần Chức Danh Để Trở Thành Một Nhà Lãnh Đạo," tôi lập tức trả lời.

“Xuất sắc. Anh cũng đã gặp huyền thoại trượt tuyết, chàng cựu vận động viên Ty Boyd, và khám phá về nguyên tắc thứ hai. Anh còn nhớ không, Blake?” Jet hỏi.

"Dĩ nhiên. Thời Kỳ Hỗn Độn Tạo Nên Những Lãnh Đạo Vĩ Đại," tôi tự tin đáp.

“Hoàn hảo,” Jet vỗ tay và mỉm cười. “Anh bạn này là một học trò giỏi đấy, Tommy. Cậu bé rất thuộc bài.”

"Tôi biết,” Tommy vừa trả lời vừa ngắm các bức tranh treo tường. “Tôi thật sự tự hào về cậu ta.”

“Nguyên tắc thứ ba của triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức- danh là Mối Quan Hệ Càng Sâu sắc, Tinh Thần Lãnh Đạo Càng Mạnh Mẽ. ồng Jackson, người làm vườn có tầm nhìn, hẳn đã dạy anh nguyên tắc đó rồi!”

“Và tôi có những hạt giống để chứng minh điều đó,” tôi nói và lấy gói hạt giống trong túi ra cho Jet xem.

Jet lại mỉm cười, “Đúng thế, ông ấy khá thú vị đấy chứ. Rồi cuối cùng anh cũng đến đây với tôi. Tôi sẽ nói về nguyên tắc thứ tư, nguyên tắc cuối cùng và có lẽ là nguyên tắc quan trọng nhất. Nguyên

tắc này là nền tảng của tất cả. Anh không thể Lãnh-đạo-Không-Chức-danh nếu không học tốt bài học này.”

“Nguyên tắc đó là gì?” tôi nôn nóng hỏi.

"Trước khi chia sẻ với anh, tôi có thể hỏi một câu được không?” Jet lịch sự nói.

“Dĩ nhiên.”

“Anh nghĩ gì khi một vận động viên chuyên nghiệp trả lời phóng viên rằng anh ta quyết định không cần huấn luyện, không cần tập dượt, không cần chuẩn bị trước nữa - nhưng vẫn chắc chắn có thể biểu diễn như một ngôi sao ở trên sàn đấu?”

"Có lẽ anh ta hơi bị điên,” tôi thẳng thắn nói.

“Đúng vậy,” Jet gật đầu, “Bất hợp lý, phải không? Nhưng mà Blake, trước khi chúng ta đi làm với hy vọng sẽ đạt được kết quả tốt nhất thì có bao nhiêu người trong chúng ta dành thời gian để huấn luyện, tập dượt, và chuẩn bị trước?”

"Không nhiều người làm thế đâu,” tôi thừa nhận.

“Chính xác. Thế nhưng họ vẫn hy vọng sẽ chiến thắng. Việc đó cũng điên rồ không kém người vận động viên muốn đoạt giải mà không muốn luyện tập. Do đó nguyên tắc cuối cùng của Lãnh-đạo-Không-Chức-danh nói về tầm quan trọng của việc luyện tập và củng cố người lãnh đạo nội tâm để anh có thể làm việc một cách xuất sắc, đồng thời giúp anh xây dựng sức mạnh bên trong để anh có thể trở nên bất khả chiến bại khi đối mặt với những thay đổi sâu sắc và những áp lực không ngừng.”

“Thật thú vị, Jet. Trước đây tôi từng chơi bóng đá ở trường và tôi rất thích thể thao, nên ẩn dụ của anh về người vận động viên thật sự có ý nghĩa. Anh nói rất đúng. Tôi đã không rèn luyện gì trước khi vào

làm việc ở nhà sách, thê mà tôi lại không hiểu tại sao mình lại không đạt kết quả cao. Giờ thì tôi thấy rõ là tôi đã không tự nhận trách nhiệm mà chỉ luôn xem mình như một nạn nhân."

"Để Trở Thành Một Lãnh Đạo Vĩ Đại, Trước Tiên hãy Là Một Con Người Vĩ Đại. Câu nói này rất dễ hiểu. Một tổ chức xuất sắc thật sự chính là nơi người ta thể hiện sự xuất sắc cá nhân trong mọi việc họ làm. Vì vậy khi anh và đồng nghiệp đánh thức nhà lãnh đạo nội tâm trong mỗi người và làm việc một cách xuất sắc thì công ty sẽ tự động vươn đến tầm cao nhất. Hợp lý chứ?" Jet nhiệt tình nói.

"Rất hợp lý," tôi đáp.

"Sự vĩ đại bên ngoài bắt đầu từ bên trong, " Jet nói thêm. "Anh không thể làm việc xuất sắc nếu anh không cảm thấy mình đã cố gắng hết mình. Anh không thể thể hiện tài năng đẳng cấp thế giới của mình trước các đối thủ nếu anh không có thực tài. Và anh sẽ không thể giải phóng những gì tốt nhất ở các bạn anh nếu anh không mở khóa cho những gì tốt nhất của mình trước. Bài học cuối cùng này là tất cả về tinh thần lãnh đạo cá nhân. hãy lãnh đạo chính mình trước. Chỉ khi đó anh mới có thể bước đến vị trí lãnh đạo người khác. hãy là một con người thật mạnh mẽ ở bên trong sao cho anh có thể trở nên bất bại từ bên ngoài. hãy làm việc cật lực với chính mình sao cho tất cả những kho báu chôn vùi sâu bên trong anh bắt đầu được phơi bày ra thế giới xung quanh. hãy bắt đầu dọn dẹp những suy nghĩ tiêu cực và những giả định sai lầm về tiềm năng và giới hạn của mình. hãy phát triển sự tự nhận thức để đạt đến một sự kết nối chặt chẽ với những tiềm năng từng bị chôn vùi, những hoài bão lớn nhất, và những mục tiêu cao cả nhất của anh. hãy làm những công việc cần thiết bên trong để làm cho tính cách của anh

phong phú hơn, những ý định của anh trong sáng hơn, và những hành động của anh lớn lao hơn. hãy rèn luyện tích cực để tăng cường sức khỏe, sao cho mỗi ngày thức dậy anh đều tràn đầy sinh lực và sức sống. Thành công phụ thuộc vào sinh lực của anh, anh biết đấy."

"Tôi đã hiểu rõ rồi," tôi đáp.

"Một phần của con người thực sự vĩ đại có thể lãnh đạo chính mình cũng bao gồm việc xóa bỏ những chiều hướng cảm xúc của cuộc sống nội tâm, thoát khỏi những oán giận anh đang mang và giải phóng những vướng bận trong quá khứ. Tất cả những điều đó chỉ khiến anh chậm lại và ngăn cản sự vĩ đại trong anh được thể hiện trọn vẹn. Ngoài ra, lãnh đạo bản thân cũng đòi hỏi phải rèn luyện cuộc sống tinh thần của anh, Blake, sao cho anh có thể dành những năm tháng làm việc tốt nhất để làm những điều có thể còn lại mãi ngay cả sau khi anh chết."

"Sau khi tôi chết ư?"

"Đúng vậy, Blake. Cuộc sống chỉ là một cái nháy mắt. Thời gian vùn vụt tựa tên bay. Không phải ngày cuối cùng, khi hấp hối, mới là lúc anh cần suy nghĩ về những gì để lại và anh muốn mọi người nhớ đến mình như thế nào, mà anh phải làm điều đó ngay bây giờ. Như thế, anh có thể sống một cuộc sống theo chiều ngược lại và có thể chắc chắn rằng mình sẽ có một kết thúc tốt đẹp."

"Tôi chưa bao giờ nghĩ về điều đó," tôi thì thầm, gần như ngẩn người trước ý tưởng cho rằng mỗi người chúng ta phải cố gắng có được một "kết thúc tốt đẹp". Suy nghĩ về nó bỗng khiến tôi rùng mình.

"Không may, hầu hết chúng ta không nhận ra cuộc sống và công việc có ý nghĩa gì cho đến khi chúng ta quá già và không thể làm gì được nữa," Jet tiếp tục. "Hầu hết mọi người không nhận ra phải sống như thế nào, mãi cho đến lúc ngay trước khi họ qua đời. Trong những năm đẹp nhất cuộc đời, rất nhiều người chỉ sống như mộng du. Họ không đủ tỉnh táo để nhận ra những điều quan trọng nhất: thể hiện tinh thần lãnh đạo, hiện thực hóa những tiềm năng của họ, góp phần thay đổi thế giới thông qua con người họ và công việc họ đang làm. Thế rồi, khi đối mặt với những giây phút cuối cùng, những con người mộng du này bắt đầu đào sâu hơn bề mặt nông cạn trong cuộc sống của họ. Họ bắt đầu nhận ra rằng khi mới sinh ra, họ nhận được những tài năng xuất chúng và những tài năng thiên phú, cùng với trách nhiệm tương ứng phải đánh bóng những tài năng đó để chúng có thể có ích trong suốt cuộc đời họ và giúp đỡ mọi người xung quanh họ. Nhưng khi họ nhận ra tất cả những điều đó thì đã quá trễ và không thể làm gì được nữa. Vì thế họ chết đi mà vẫn không toại nguyện."

Tôi chăm chú lắng nghe từng lời của Jet. ông thật sự là một người rất khôn ngoan.

"Trong thế giới vật chất này, chúng ta theo đuổi những chức danh, những chiếc xe hơi tân tiến, những tài khoản ngân hàng lớn... để tìm kiếm sự vĩ đại. Nhưng trên thực tế, tất cả những gì chúng ta thật sự muốn thì chúng ta đã có. Sự xuất sắc và hạnh phúc mà chúng ta khao khát đang nằm ở bên trong mỗi người. Chúng ta tìm kiếm nó không đúng chỗ: vị trí, cấp bậc xã hội, và trong những thứ tính bằng giá trị đồng tiền. Nhưng trước khi anh biết được điều đó, Blake, thì mỗi người chúng ta sẽ trở thành cát bụi. Và một người

quét đường được chôn kế bên một tổng giám đốc. Chức vị, thanh thế, bằng cấp cuối cùng cũng chẳng là gì cả. Điều quan trọng thật sự là liệu anh có phát triển được những tiềm năng tốt nhất của mình và có thể hiện được tinh thần lãnh đạo bằng cách đóng góp tích cực cho cuộc sống của những người khác hay không. Và tất cả đều bắt đầu từ bên trong anh."

"Chính xác anh muốn nói gì khi nói rằng 'tất cả những gì chúng ta muốn thì chúng ta đã có', Jet? Lúc này tôi đã hiểu về triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức-danh và hiểu rằng mình cần làm việc một cách xuất sắc. Nhưng phải thừa nhận là tôi vẫn muốn một ngôi nhà đẹp, một chiếc xe mới và những thứ khác. Hiện giờ tôi không có gì cả. Tôi biết việc thể hiện tinh thần lãnh đạo thực sự sẽ đem những điều đó đến cho tôi, nhưng ngay bây giờ thì tôi không có gì cả."

"Tôi nói điều này với tất cả sự tôn trọng, Blake: tôi không nghĩ rằng anh thật sự muốn có những thứ đó."

"Nhưng tôi muốn," tôi khẳng định.

"Không, anh không muốn," Jet nói một cách thân thiện. "Tôi nghĩ điều anh thật sự muốn là những cảm giác mà những thứ đó sẽ phát sinh bên trong anh. Những cảm giác như hài lòng, thoải mái, và bình yên trong tâm hồn. Và tất cả những gì tôi đang nói là thông qua việc rèn luyện cuộc sống nội tâm, anh có thể định hướng những đột phá phi thường cho cuộc sống bên ngoài của anh. hãy lãnh đạo chính mình trước," ông nhắc lại.

"Thú vị thật," tôi nói. Jet nói đúng, và tôi nhanh chóng lĩnh hội được quan điểm của ông. Trong thế giới này, chúng ta định nghĩa thành công bằng những thứ mà chúng ta có được thay vì bằng con người mà chúng ta trở thành. Thay vì đo sự phát triển của mình bằng

số người mà chúng ta có thể ảnh hưởng, chúng ta lại đo bằng số tiền mà chúng ta kiếm được và độ cao chiếc ghế mà chúng ta đang ngồi. Có vẻ như dưới góc nhìn tổng thể xã hội, chúng ta đang tập trung vào những điều sai lầm, và chúng ta không nhìn thấy thành công thật sự là gì. Không ngạc nhiên vì sao hầu hết chúng ta lại cảm thấy khổ sở. Không ngạc nhiên vì sao rất nhiều người trong thế giới chúng ta đang đầu độc bản thân với quá nhiều thức ăn, xem quá nhiều truyền hình và ngủ quá nhiều. Chúng ta đang theo đuổi những mục tiêu không bao giờ có thể khiến mình hạnh phúc.

"Không có gì sai khi có những thứ tiện nghi đó cả," Jet nói rõ hơn. ông đưa cho tôi và Tommy hai chai nước: "Tôi là một nhà thẩm mỹ. Anh biết nó có nghĩa là gì không, Blake?"

"Không, tôi không biết."

"Có nghĩa là một người yêu thích cái đẹp. Tôi rất thích xung quanh mình có những thứ đẹp đẽ. Mọi đồ đạc ở đây đều là hạng nhất. Tôi ăn toàn những thức ăn ngon và mặc quần áo mua từ những cửa hàng thời trang sang trọng nhất New York. Khá lâu trước đây, tôi đã tự hứa với mình sẽ sống một cuộc sống hạng nhất. Và bởi vì tôi cảm thấy mình giàu nên tôi trở nên giàu có."

"Anh giàu ư?" tôi hỏi, ngạc nhiên khi một nhà xoa bóp trị liệu lại có thể giàu đến thế.

"Đúng vậy, Blake. Tôi có một đội ngũ trợ lý khá đông giúp đỡ. Chúng tôi có 5 văn phòng vệ tinh để phục vụ những cộng đồng khác. Và chúng tôi đã đào tạo rất nhiều người muốn theo nghề chăm sóc sức khỏe này. Việc kinh doanh đem lại cho tôi sự tự do tài chính, và những người đẹp theo tôi đến mọi nơi," Jet vẫn tiếp tục một cách tập trung. "Tôi thích những thứ tốt nhất trong cuộc sống. Tôi yêu những

bài hát hay. Tôi du lịch khắp nơi vào các kỳ nghỉ. Và tôi uống rượu hạng nhất. Cuộc sống này quá ngắn ngủi nên không thể uống rượu tồi được," ông nháy mắt mỉm cười. "Nhưng đây là điều chủ chốt: Những thứ đó không phải là tôi. Tôi không hề gắn liền với chúng. Tôi sở hữu chúng chứ không phải chúng sở hữu tôi. Này, tôi cũng là con người mà, nên những thứ đó khiến tôi cảm thấy thoải mái. Và tôi muốn nói thật rõ ràng là có một cuộc sống giàu có hoàn toàn không có gì sai trái cả - những thứ đó giúp chuyên đi của anh mỹ mãn hơn. Nhưng tôi không dùng những thứ mình sở hữu để định nghĩa mình. Người ta thật sự gặp rắc rối khi những gì họ có lại định hình cơ bản họ là ai trong thế giới này."

"Vì sao?"

"Bởi vì nếu họ mất những thứ đó, họ mất cả chính mình. Vì vậy, tôi thích những thứ sang trọng và niềm vui vật chất mà thế giới mang lại. Nhưng tôi không phải là nô lệ của chúng. Tôi sống trọn vẹn mỗi ngày và tôi thật sự yêu quý cuộc sống của mình. Tôi trở thành người như thế nào quan trọng hơn rất nhiều so với tôi sở hữu cái gì. Ảnh hưởng mà tôi có được bằng tấm gương tích cực của mình lên khách hàng, đồng nghiệp và những người tôi yêu thương quan trọng hơn rất nhiều so với số tiền mà tôi kiếm được. Nhân tiện, Blake, nếu anh tập trung kiếm tiền thì anh sẽ quên mất phải làm việc tốt- điều cơ bản giúp anh kiếm được nhiều tiền hơn."

"Thú vị. Thật sự thú vị," tôi trả lời.

"Để trở thành một Lãnh-đạo-Không-Chức-danh xuất chúng, anh thật sự phải bắt đầu bằng việc trở thành một con người xuất chúng. Sự phát triển của thế giới nội tâm luôn luôn đi kèm với sự phát triển

tương ứng trong thế giới bên ngoài. Vì vậy rèn luyện bản thân thật sự là Công việc Số một."

Tôi hơi ngạc nhiên khi Jet quá nhấn mạnh rằng xây dựng một cuộc sống nội tâm xuất sắc là điều kiện tiên quyết để lãnh đạo ở tầm cỡ thế giới. Hầu hết những cuốn sách kinh doanh dường như chỉ đề cập thoáng qua tầm quan trọng của việc lãnh đạo bản thân, vì vậy tôi không bao giờ nghĩ rằng nó lại liên quan đến sự thành công trong công việc.

“Một khi anh đã giải phóng và cho phép sức mạnh lãnh đạo tự nhiên thức tỉnh bên trong anh, mọi thứ anh chạm vào sẽ biến đổi. Khi anh phát triển sự nhận thức về bản chất thực của mình và trở thành một con người tự tin, sáng tạo và siêu việt hơn thì việc giao tiếp giữa anh với những người khác chắc chắn sẽ nâng lên một tầm cao mới.”

“Tôi hiểu,” tôi nói. “Khi tôi tự tin hơn vào khả năng của mình và can đảm hơn trong việc theo đuổi các mục tiêu thì dường như chắc chắn tôi sẽ làm việc thật tốt và đạt được những kết quả xuất sắc. Tôi càng giỏi hơn thì mọi thứ tôi làm sẽ càng tốt hơn.”

“Đúng vậy. Nhưng suy nghĩ theo nhiều hướng khác, mục tiêu không phải là trở thành một người giỏi hơn, Blake ạ. Anh thật sự hoàn hảo theo cách của anh. Sứ mệnh thật sự là nhớ lại chứ không phải cải thiện.”

“Tôi không hiểu lắm.”

“Con người anh hoàn hảo theo cách của anh,” Jet lặp lại. “Tự lãnh đạo không phải là cải thiện, bởi vì anh là anh, không có gì sai cả. Nó nghiêng về nhớ lại hơn - nhớ lại người lãnh đạo nội tâm của anh và làm cho mối quan hệ giữa anh với nó càng ngày càng mạnh mẽ.

Tự lãnh đạo đơn giản là kết nối lại với con người của anh trước kia - bản chất tự nhiên thật sự của anh."

"Bản chất tự nhiên thật sự của tôi là gì, Jet?"

"Anh biết nó khi anh còn là một đứa trẻ nhỏ. Khi anh còn rất nhỏ, xã hội chưa dạy anh phủ nhận những giấc mơ, bóp chết thiên tài và thổi tắt sự đam mê của mình. Khi đó, anh không ngại rủi ro, học hỏi những cái mới và hoàn toàn thoải mái với con người của chính mình. Khi còn rất nhỏ, anh nhận thức sâu sắc những năng lực lãnh đạo tự nhiên của anh. Anh ý thức được tiếng gọi của cuộc sống đòi hỏi anh phải có dấu ấn của riêng mình, nhận ra những điều to tát, và sống một cuộc sống như một cuộc phiêu lưu thú vị. Nhưng khi anh lớn lên, một điều kinh khủng xảy ra: thế giới xung quanh bắt đầu công việc của nó đối với anh. Những chương trình của cha mẹ, bạn bè và xã hội bắt đầu khiến anh đóng cửa những tiềm năng của mình. Thông điệp của những kẻ tầm thường dạy anh không được lập dị, làm mờ tầm nhìn của anh và khiến anh lê lết mỗi ngày với những điều tủn mủn."

"Phải nói là tôi đồng ý với những gì anh đang nói, Jet," tôi đáp. "Tôi muốn lấy lại năng lực tự nhiên của tôi: năng lực để lãnh đạo, để ảnh hưởng, và để mọi thứ tôi chạm vào phải tốt hơn ban đầu," tôi nói.

"Lãnh đạo cá nhân - lãnh đạo từ bên trong để sự vượt trội của anh có thể nhìn thấy được từ bên ngoài - là DNA của mọi sự xuất sắc, Blake. Nhưng không may, như tôi đã nói, nó thật sự là một giá trị bị đánh mất trong thế giới ngày nay. Chúng ta quên đặt ưu tiên vào việc hiểu rõ chính mình như một phương tiện để nắm vững tinh thần lãnh đạo. Chúng ta quên rằng nếu tất cả mọi người trong một tổ chức đều đạt đến tầm cỡ thế giới trong cách suy nghĩ, cảm nhận, ứng xử,

thì cả tổ chức sẽ tự động vươn lên đến tầm cỡ thế giới. Tất cả những gì mà ngày nay chúng ta quan tâm dường như chỉ là những phần thưởng bên ngoài. Nhiều chức danh hơn. Nhiều tiền hơn. Nhiều vật chất hơn. Tất cả được thiết kế để nhận được sự tán thành của xã hội quanh ta thay vì sự tán thành của những gì tốt đẹp nhất bên trong chúng ta. Quả là một sự lãng phí thời gian và tài năng."

"Nhưng anh nói rằng không có gì sai với các chức danh, tiền bạc và các thứ đồ sang trọng cả," tôi nói.

"Không có gì sai với chúng cả, Blake. Anh thấy đấy, triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức-danh không có nghĩa là các tổ chức không cần có chức danh. Nếu thế thì mọi thứ sẽ rất lộn xộn. Và tôi sẽ là người đầu tiên nói rằng một trong những mục tiêu quan trọng nhất của một doanh nghiệp là lợi nhuận. Nhưng cũng còn nhiều mối ưu tiên khác nữa," Jet thoải mái nói. ông lấy một trái táo từ đĩa trái cây trên quầy và cắn một miếng. "Các anh cứ tự nhiên nhé," ông nói một cách lịch thiệp. "Nói cho cùng thì sự theo đuổi cái tôi không hề đem đến sự vĩ đại cho một tổ chức nào hay hạnh phúc cho một người nào. Thật sự là không. Tôi từng gặp một vài tỷ phú đến đây. Họ mặc áo hiệu Zegna và đeo đồng hồ Patek Philippe. Chúng tôi trò chuyện và sau một lúc, họ cởi mở với tôi hơn. Hầu hết những người giàu tôi gặp đều không thật sự hạnh phúc. Nhiều tiền là thứ duy nhất mà nhiều người giàu có được. Thật sự họ khá nghèo, theo như tôi nghĩ. Sự nghèo nàn không chỉ là thiếu tiền - nó là sự khan hiếm bất cứ cái gì. Và rất nhiều người nhiều tiền nhưng lại thiếu sự tự tôn, sức khỏe và sự thỏa mãn nội tâm."

"Thật là một suy nghĩ sâu sắc, Jet," tôi với tay lấy một trái táo cho mình.

“Đó là lý do tôi muốn nói với anh là Để Trở Thành Một Lãnh Đạo Vĩ Đại, Trước Tiên hãy Là Một Con Người Vĩ Đại. hãy lãnh đạo chính mình, Blake. Chỉ khi đó anh mới có thể lãnh đạo người khác và gây ảnh hưởng đến những người xung quanh bằng tấm gương xuất sắc của chính anh. hãy bắt đầu từ bên trong, trong một nền văn hóa chỉ tán dương bên ngoài. Và hãy nhớ rằng vĩ đại là một sự kiện bên trong với những kết quả được thể hiện ra bên ngoài. Một khi anh đã đánh thức được người lãnh đạo nội tâm của mình thì thành công bên ngoài là kết quả chắc chắn."

Jet ngừng một chút, trầm ngâm suy nghĩ.

“Hôm qua tôi thấy một cậu bé bước vào nhà hàng trên lầu với cha mẹ. Trên áo cậu có in dòng chữ ‘Tôi được sinh ra rất tuyệt vời’. Rất hay, phải không Blake? ‘Tôi được sinh ra rất tuyệt vời’. Hầu hết những công việc bình thường mà rất nhiều người đang làm và những cuộc sống không thành công mà rất nhiều người đang sống đều xuất phát từ một thực tế đáng tiếc là hầu hết mọi người đã bị đứt liên kết với sự ‘tuyệt vời' của họ,” Jet cười nhẹ.

“Đúng thế,” Tommy xen vào.

“Chúng ta đều có sự vĩ đại bên trong. Chúng ta có những tài năng tiềm ẩn mà nếu được phát huy đúng, chúng sẽ cho phép chúng ta tỏa sáng một cách xuất chúng. Không hề có người thừa trên hành tinh này. Anh, tôi, Tommy, và tất cả mọi người xung quanh chúng ta đều được sinh ra để lãnh đạo và thành công. Nhưng bởi vì chúng ta đã bị tẩy não để nghi ngờ sự vĩ đại của mình và được dạy phải chơi nhỏ thôi chứ không nên mộng lớn, chúng ta mất đi cảm giác mình thật sự là ai. Chúng ta bị đứt liên kết với bản chất tự nhiên. Chúng ta chôn vùi những gì tốt đẹp nhất của mình dưới những lớp vỏ thiếu tự

tin, nghi ngờ và sợ hãi. Anh được sinh ra rất tuyệt vời, Blake. hãy nhớ lấy sự thật đó!” Jet thốt lên.

Cả ba chúng tôi đều bật cười. Tôi thích ở bên cạnh họ. Họ rất lạc quan và đầy tự tin. Tôi đoán đó chính là tinh thần lãnh đạo: làm cho người khác cảm thấy tốt hơn về bản thân. Và nhắc nhở mọi người rằng - như dòng chữ trên chiếc áo của cậu bé - họ thật sự rất tuyệt vời.

“Vì vậy, hãy bắt đầu tìm hiểu người lãnh đạo nội tâm của anh. Đó thật sự là bí mật của thành tích cao trong công việc và hạnh phúc trong cuộc sống cá nhân. Tôi không thể hiểu được vì sao có quá nhiều người cố gắng lãnh đạo những người khác trong khi chưa bắt đầu lãnh đạo mình trước. Và rồi cuối cùng họ không tránh khỏi tự phá hoại những nỗ lực của chính mình bởi vì họ vẫn còn bám víu vào những niềm tin giới hạn, những hành vi tiêu cực và những rào cản cá nhân. Bất cứ khi anh đi đâu, anh đều mang theo bản thân mình. Nếu anh có lòng tự tôn thấp kém, tính cách yếu đuối, và trái tim đầy lo sợ, cho dù cô gắng làm gì trong công việc thì anh cũng sẽ không đạt được điều lớn lao. Nhưng nếu anh bắt đầu dọn sạch những thứ ‘không phải là tốt nhất’ bên trong mình, thì chắc chắn những kết quả xuất sắc sẽ

xảy ra. hãy bắt đầu làm việc với bản thân ngay hôm nay, Blake. Bởi vì cuộc sống không chờ đợi ai cả. Nó lao đi trên con đường của nó, bất chấp anh có cộng tác với nó hay không. Đừng trì hoãn đến ngày mai những gì anh biết là phải làm hôm nay. Ngày mai có thể sẽ không bao giờ đến. Đó là thực tế. Giờ thì tôi muốn chia sẻ với anh 5 quy luật viết tắt cho nguyên tắc thứ tư và cuối cùng này.”

“Tôi đang mong đợi chúng đấy,” tôi vui vẻ nói.

“SHINE,” Jet trả lời đơn giản. “Việc tự lãnh đạo và tự làm chủ xoay quanh 5 vấn đề cơ bản.”

“Tuyệt thật.”

“ hãy làm việc với 5 tư tưởng này để đánh thức người lãnh đạo nội tâm và phát triển cuộc sống nội tâm mỗi ngày của anh, Blake. Cũng như một vận động viên chuyên nghiệp phải luyện tập hàng ngày để trở thành người giỏi nhất, anh cũng cần luyện tập hàng ngày để trở thành người giỏi nhất trong anh. Bốn mươi ngày đầu tiên sống với những quy luật này sẽ vất vả nhất.”

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì trong giai đoạn chuyển tiếp đó, anh sẽ phải tập cho mình những thói quen mới. Anh sẽ phải từ bỏ những cách thức tiện nghi cũ, những hành vi trước kia mà nay không còn có ích cho việc làm chủ bản thân nữa. Trong 40 ngày đầu tiên này, anh sẽ xây dựng những khuôn mẫu mới và điều chỉnh lại bộ não của mình trong khi hiệu chỉnh lại tầm kiểm soát bên trong của mình. Đó là một quá trình căng thẳng và đầy khó chịu. Anh sẽ cảm thấy khó khăn và lúng túng. Do đó tự nhiên anh sẽ nghĩ rằng có cái gì đó đã sai lầm. Nhưng không phải thế, chỉ đơn giản là anh đang thay đổi và phát triển. Thật sự mọi thứ đều hoàn hảo. Những thói quen suy nghĩ và hành động cũ phải được tháo bỏ trước khi những cách suy nghĩ và hành động mới có thể bắt đầu được thiết lập.”

“Ty có nói với tôi về điều đó, Jet. Tôi biết rằng sự thay đổi sẽ gây sụp đổ nhưng sự sụp đổ cần phải xảy ra nếu tôi muốn phát triển."

“Chính xác. Khi anh mở rộng con người mình, anh sẽ trải qua sự phá hủy con người cũ. Nhưng sự phá hủy thật sự là một điều đặc biệt.”

“Thật ư?”

“Đúng vậy. Cần phá bỏ những con đường trong quá khứ trước khi xây dựng những con đường mới tốt hơn. Anh cần phải dọn dẹp những gì không còn hữu ích để dành không gian cho những thứ tốt hơn bắt đầu.”

“Ty cũng dạy tôi về điều này rồi. Anh ấy nói rằng sự đột phá mang đến những điều tốt đẹp không thể xảy ra nếu không phá vỡ những cấu trúc cũ đang giới hạn chúng ta.”

“Anh chàng trượt tuyết của chúng ta là một người rất thông minh. Trước khi những niềm tin và những hành vi mới tốt hơn có thể được đưa vào thì những niềm tin và những hành vi cũ yếu đuối cần được lấy ra. Vì vậy, hãy dành cho 5 quy luật mới này ít nhất 40 ngày để chúng có thể trở thành tự nhiên với anh. hãy thử thách chính mình trong 40 ngày đầu tiên đó. Đừng bỏ cuộc!”

“Tôi thích thế. Thử thách 40 ngày!”

“Đó là một trong những điều chủ chốt để làm nên những thay đổi thực sự - cùng với tầm quan trọng của những tiến bộ nhỏ và ổn định mỗi ngày, thay vì những cải tiến lớn ồ ạt chỉ khiến anh thất bại mà thôi.”

“Những tiến bộ nhỏ hàng ngày qua thời gian sẽ dẫn đến những kết quả ấn tượng,” tôi tự hào nhắc lại.

Jet mỉm cười, "Đúng đấy. Giỏi lắm. Những chiến thắng nhỏ dần dần sẽ tích lũy thành những khúc khải hoàn lớn.”

“Thế SHINE là viết tắt của cái gì?”

" Chữ s sẽ nhắc nhở anh phải See Clearly (Thấy rõ). Lãnh đạo luôn đòi hỏi anh phải nhận thức rõ ràng những điều kiện và hiện trạng. Mỗi người chúng ta đều có thiếu sót khi nhận thức vấn đề.

Khuynh hướng tự nhiên của chúng ta là nhìn sự vật qua những điểm mù và những niềm tin giới hạn của mình. Người ta thường nhìn một tình huống thông qua đôi mắt lo sợ chứ không phải qua lăng kính cơ hội. Và vì thế những thiếu sót trong nhận thức của chúng ta kìm giữ không cho chúng ta phát triển. Tôi muốn nói là, mỗi người chúng ta đều có những vùng mà những gì chúng ta nghĩ mình thấy thật sự lại không phải là cái chúng ta đang thấy. Nhưng một con người tự nhận thức từ bên trong sẽ có thể nhận ra những nhận thức sai lầm của họ về thực tế. Chúng ta bị mù trước điểm mù của mình. Chúng ta nhìn thế giới không phải như chính nó mà chúng ta nhìn như cách chúng ta nhìn. Và chúng ta không biết những gì mình không biết."

"Hầu hết chúng ta không thấy rõ thực tế ư?" tôi ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy. Nếu trong lòng anh tràn đầy nghi ngờ và lo sợ thì khi anh đi làm mỗi ngày, anh sẽ phản ánh trạng thái nội tâm của mình ra ngoài. Anh sẽ bỏ lỡ những cơ hội để phát triển và thành công ở nhà sách. Anh sẽ nghi ngờ khả năng mình có thể gây ảnh hưởng tích cực đến người khác và làm nên sự khác biệt. Anh sẽ làm việc để tồn tại thay vì làm việc để đam mê và khởi phát. Tất cả sẽ xảy ra - không phải vì bản chất mọi thứ là như thế mà bởi vì cuộc sống nội tâm của anh và cách anh xử lý thực tế thông qua bối cảnh cá nhân anh là như thế. Anh hãy nghĩ về một chiếc cửa sổ kính màu. Mỗi người chúng ta có một chiếc cửa sổ kính màu mà chúng ta nhận thức mọi việc thông qua nó. Nó không là gì khác hơn một bộ lọc mà chúng ta lọc những trải nghiệm bên ngoài của mình."

"Chiếc cửa sổ kính màu đó được làm bằng thứ gì, Jet?" tôi thú vị hỏi.

“Nó làm bằng niềm tin, quy luật, những gì anh được dạy bởi cha mẹ, thầy cô, bạn bè và tất cả những ảnh hưởng khác đã định hình anh từ khi anh mới sinh ra. Nó được rèn từ mọi cuộc nói chuyện mà anh từng có với mọi người mà anh từng gặp và mọi kinh nghiệm mà anh từng trải qua. Tất cả những thứ đó tạo nên một câu chuyện mà anh hoàn toàn tin tưởng về cách vận động của thế giới và cách thức anh cần phải phản ứng với nó. hãy nhớ, chúng ta nhìn thế giới không phải như chính nó mà chúng ta nhìn theo cách của chúng ta. Vì vậy, nếu chiếc cửa sổ kính màu của anh là một mớ hỗn độn thì cuộc đời anh sẽ là một mớ hỗn độn. Nếu chiếc cửa sổ kính màu của anh có một niềm tin rằng ‘Anh không thể lãnh đạo nếu không có một chức danh’, thì mọi hành động của anh dĩ nhiên sẽ đi theo niềm tin đó, và như thế anh sẽ không lãnh đạo nếu anh không có chức danh. Nếu chiếc cửa sổ kính màu của anh chứa một quy luật khẳng định rằng ‘Hầu hết mọi người đều không đáng tin cậy’ hay ‘Hầu hết mọi công việc đều vô nghĩa’, thì cách ứng xử của anh sê phản ánh những sự diễn dịch tự tạo đó ra thế giới bên ngoài. Nhưng đây là một ý tưởng mà anh có thể suy ngẫm, Blake: Điều gì xảy ra nếu câu chuyện mà anh đang tự kể cho mình nghe hoàn toàn không đúng sự thật?” Jet buông người xuống một chiếc ghế lông nhung.

“ừm... Tôi không chắc lắm,” tôi bối rối nói.

Jet vẫn thoải mái, “Nào nào, hãy cởi mở với khái niệm rằng lãnh đạo là phát triển những tầm mức cao hơn của sự tự nhận thức và thường xuyên suy nghĩ về tính chính xác của những suy nghĩ của mình. Đơn giản hãy cho rằng những suy nghĩ hàng ngày của anh không có gì khác hơn sự phản ánh thuần túy của hệ thống niềm tin

mà anh được lập trình bởi cha mẹ, thầy cô, bạn bè cũng như những ảnh hưởng khác đã định hình nhận thức của anh."

"Tôi nghĩ tôi đã bị xã hội hóa phải suy nghĩ theo một cách nào đó. Chúng ta được huấn luyện để chấp nhận những chuẩn mực nào đó và chúng ta nghĩ về chúng nhiều đến mức chúng ta cảm thấy chúng là sự thật," tôi nói.

Jet đứng lên tiến về phía Tommy và bắt đầu xoa bóp hai vai của ông. "Cảm ơn, người anh em," Tommy nói. "Tôi đợi lâu rồi đấy."

Jet vẫn tiếp tục vừa nói vừa xoa bóp cho Tommy, "Suy nghĩ của hầu hết mọi người thật ra không phải là suy nghĩ. Chúng chỉ là sự nhắc lại vô thức những suy nghĩ được nhai đi nhai lại từ khi họ còn nhỏ. Sự thật đáng buồn là hầu hết chúng ta thật sự không nhìn thấy thực tế. Điều đó khiến chúng ta không thể bứt phá khỏi sự tầm thường trong công việc và cuộc sống. Anh được sinh ra để suy nghĩ một cách lỗi lạc và nhìn qua đôi mắt của những điều có thể chứ không phải để suy nghĩ một cách tồi tệ và nhìn qua đôi mắt của nỗi lo sợ."

"Tôi chưa bao giờ nhận ra những suy nghĩ và nhận thức của mình về thế giới bên ngoài lại có thể sai lầm đến thế," tôi nói, thật sự cảm thấy bất ngờ với ý niệm rằng cách nhìn mọi việc của tôi có thể chỉ là sự phản ánh của một bộ lọc bên trong và một câu chuyện cá nhân nào đó chứ không phải là mọi thứ thật sự.

"Hầu hết chúng ta đều như thế, Blake. Anh cần biết suy nghĩ của anh thật sự quan trọng. Suy nghĩ định hướng các hành động và tạo nên thực tế của anh. Điều kìm giữ chúng ta trong công việc và cuộc sống không phải là những thực tế bên ngoài mà chính là những khuôn mẫu suy nghĩ bên trong và cách ứng xử của chúng ta khi đối

mặt với những tình huống đó. Anh cần phải tháo gỡ những chương trình thất bại. Lãnh đạo thật sự bao gồm việc phá vỡ những giới hạn trí óc để anh có thể bước vào thế giới những sức mạnh tinh thần cao nhất."

"Chính xác làm thế nào tôi có thể bắt đầu vượt qua những rào cản trí óc đó?"

"Trước tiên, hãy quay lại với ví dụ về người vận động viên. Anh phải bắt đầu suy nghĩ như một nhà vô địch. Anh phải chịu trách nhiệm hoàn toàn về những suy nghĩ trong đầu mình. Điều đó có nghĩa là anh phải hiểu rằng trí óc của anh không phải là nơi dành cho dù chỉ một suy nghĩ tiêu cực. Đôi khi các doanh nhân cười nhạo ý tưởng về tư duy tích cực. Họ không xem trọng nó và họ sẽ bảo anh rằng khái niệm đó không có ý nghĩa gì trong kinh doanh cả. Nhưng dĩ nhiên là có. Mọi kết quả kinh doanh đều là kết quả trực tiếp của tổng thể những hành động của mỗi người trong tổ chức. Và mọi hành động của anh đều là đứa con của một suy nghĩ. Tôi muốn nói rằng suy nghĩ sẽ định hướng hành vi, và hành vi sẽ đem lại kết quả. Như thế, một công việc tầm cỡ thế giới hiển nhiên là kết quả của một cách suy nghĩ tầm cỡ thế giới."

"Nghe có vẻ thật đơn giản, Jet," tôi bắt đầu hiểu ra.

"Mỗi một suy nghĩ xấu cũng giống như một con vi trùng trong đầu anh có thể thu hút nhiều vi trùng hon. Trước khi một người kịp nhận ra thì trí óc của họ đã bị nhiễm trùng. Họ không thể thấy rõ. Họ không thể suy nghĩ thẳng thắn. Họ bắt đầu nhìn thấy tất cả những điều sai thay vì nhìn thấy những điều đúng. Sự nhiễm trùng khiến họ tìm kiếm vấn đề chứ không phải giải pháp. Căn bệnh đó khiến họ không còn sáng tạo được nữa, không thể đạt đến mức xuất sắc và họ tự phủ

nhận sự vĩ đại của mình. Nó khiến họ cư xử như một nạn nhân thay vì biểu diễn như một người lãnh đạo. Thật sự anh không thể chấp nhận dù chỉ là một suy nghĩ xấu nếu anh muốn Lãnh-đạo-Không-Chức-danh."

"Anh đang nói rằng suy nghĩ tiêu cực là một căn bệnh ư?"

"Dĩ nhiên, Blake. Nó là dấu hiệu rõ ràng của một đầu óc không lành mạnh. Khi đầu óc anh khỏe mạnh, chiếc cửa sổ kính màu của anh sẽ rõ ràng. Anh có thể đánh thức thiên tài và sự lỗi lạc trong anh. Những người cười nhạo khái niệm tư duy tích cực nên nghiên cứu về những siêu sao hay các huyền thoại thể thao. Những siêu sao hiểu rõ rằng việc quản lý trí óc là rất quan trọng. Họ kiểm soát những suy nghĩ của mình một cách hoàn hảo, chỉ tập trung vào chiến thắng và không hề chú ý đến sự đe dọa của nghịch cảnh. Ngay cả khi bị đánh bại, họ xử lý lại sự kiện đó để xem nó như một món quà. Họ xem những gì người khác gọi là thất bại như một cơ hội để trở nên mạnh mẽ hơn và bắt đầu lại từ đầu với một thái độ có thể làm cho mọi thứ tốt hơn. Và một lần nữa, hãy nhớ rằng khi anh cho phép dù chỉ một suy nghĩ tiêu cực đi qua đầu mình, thật sự anh đã bắt đầu quá trình thu hút những suy nghĩ tiêu cực khác."

"Giống như những con vi trùng thu hút nhau," tôi nói.

"Đúng vậy, Blake. Nhà lãnh đạo vĩ đại Gandhi đã viết: 'Tôi sẽ không cho phép người khác bước vào trí óc mình với đôi chân dơ bẩn'. Vì vậy, bất cứ khi nào trí óc anh nghiêng về những suy nghĩ tiêu cực, hãy chuyển hướng chúng về phía những suy nghĩ có thể giúp anh thể hiện tinh thần lãnh đạo và sự xuất sắc thuần túy. Bất cứ khi nào trí óc anh tập trung vào sự khó khăn, hãy huấn luyện nó chỉ tập trung vào cơ hội. hãy nhớ rằng anh sẽ có những gì anh mong

đợi. hãy nói cách khác, những mong đợi của anh trong công việc và trong cuộc sống là những lời tiên tri tự trở thành sự thật. Kết quả anh mong đợi là kết quả mà anh sẽ nhìn thấy.

Đó là một điều rất quan trọng cần ghi nhớ. Nếu anh nghĩ rằng những người ở công ty sẽ không hỗ trợ anh thì anh sẽ cư xử theo một cách tương ứng với suy nghĩ đó. Khi đó anh sẽ đóng cửa và bảo vệ lãnh địa của mình. Anh sẽ làm việc co cụm đơn độc thay vì cộng tác và thể hiện tinh thần đội nhóm. Chính cách cư xử của anh sẽ khiến đồng nghiệp cảm thấy anh lạnh lùng, xa lạ và không đáng tin cậy. Và như thế, dĩ nhiên họ sẽ không hỗ trợ anh. Điều mong đợi của anh sẽ trở thành sự thật. Một ví dụ khác, Blake. Nếu anh tin rằng anh sẽ không bao giờ trở thành siêu sao ở nhà sách nơi anh làm việc thì sẽ chẳng có cách nào thúc đẩy anh hành động và cất cánh. Chúng ta không bao giờ hành động theo một cách mâu thuẫn với cách nhìn của chúng ta về bản thân mình. Con người không cư xử theo một cách không thống nhất với mong đợi của họ."

"Và những chiếc cửa sổ kính màu của họ," tôi bổ sung.

"Chính xác," Jet khích lệ. "Mỗi suy nghĩ đều mang tính sáng tạo. Anh không thể chấp nhận dù chỉ một suy nghĩ tiêu cực bởi vì mỗi suy nghĩ tiêu cực đều tạo ra một cái gì đó và đưa đến một kết quả nào đó trong thế giới bên ngoài. Mọi điều anh nghĩ đều phát sinh một kết quả."

"Tôi chưa bao giờ nghĩ nhiều về những suy nghĩ của mình. Chúng diễn ra tự động. Tôi nghĩ tôi không thể kiểm soát suy nghĩ của mình được - chúng chỉ xuất hiện một cách tự nhiên mà thôi."

"Hầu hết chúng ta đều nghĩ thế, Blake. Chúng ta có cùng một suy nghĩ trong một thời gian dài đến mức chúng ta có cảm giác đó là một

thói quen thâm căn cố đế mà chúng ta không thể kiểm soát được. Vì chúng ta nhai tới nhai lui câu chuyện và những chương trình mà mình được lập trình trong quá nhiều năm nên chúng trở nên tự động và vô thức. Điều đó không có nghĩa là chúng ta không có quyền lực gì với chúng cả. Cũng không có nghĩa là chúng ta không thể thay đổi chúng thành những thói quen trí óc nhằm phục vụ cho tiềm năng lãnh đạo của chúng ta. Chúng ta có thể! Chúng ta có quyền lực tuyệt đối trên những suy nghĩ của mình. Và anh càng có trách nhiệm với từng suy nghĩ của mình thì anh sẽ càng trở thành một nhà tư duy - và một lãnh đạo - tài giỏi. Điều khiến chúng ta trở thành con người chính là khả năng suy nghĩ về tư duy của mình, anh biết đấy. Lúc này đây, ngay bây giờ, anh có thể ngồi đó yên lặng và tự chất vấn về những niềm tin và suy nghĩ trong đầu anh mỗi ngày. Khi anh sử dụng càng nhiều thời gian để tìm hiểu về những suy nghĩ của mình thì anh sẽ xây dựng được một nhận thức càng rõ ràng về những suy nghĩ của anh. Khi đã nhận thức về những suy nghĩ không còn phục vụ tốt cho anh nữa thì anh có thể lựa chọn. Và với những lựa chọn tốt hơn, dĩ nhiên anh sẽ có những kết quả tốt hơn. Khi anh biết rõ hơn, anh có thể làm tốt hơn."

"Những suy nghĩ của tôi mang tính sáng tạo?"

"Đúng vậy," Jet trả lời. "Như nhà sáng lập Motown Records, Berry Gordy Jr. từng nói: 'Một người chiến thắng là người chiến thắng ngay cả trước khi anh ta trở thành người chiến thắng'. Bằng cách trở thành một nhà tư duy siêu việt và bằng cách tin tưởng vào sự vĩ đại của mình, anh sẽ tạo ra những gì anh nghĩ. hãy tháo xích cho trí óc của anh và anh sẽ thấy những điều tuyệt vời bắt đầu xảy ra."

“Tuyệt thật. Tôi thích ý tưởng về việc dành ra một chút thời gian mỗi ngày để ‘yên lặng suy nghĩ’,” tôi nói.

"Nếu anh thật sự nghiêm túc trong việc đánh thức người lãnh đạo nội tâm để có thể bắt đầu nhìn thấy những kết quả sáng chói trong cuộc sống bên ngoài của mình, đây là điều mà tôi đề nghị anh làm mỗi buổi sáng, Blake: hãy thức dậy sớm hơn một giờ mỗi ngày và dành ra 60 phút cho việc tự phát triển. Đây là nghi thức điều chỉnh buổi sáng của anh - thời gian mà anh dành cho việc chuẩn bị và luyện tập. Cũng như những vận động viên chuyên nghiệp phải luyện tập mỗi ngày để có thể chiến thắng trên sàn đấu, đây là thời gian giúp anh có thể trở thành con người tốt nhất một khi anh bước lên sàn đấu - nơi làm việc của mình. Anh biết đấy, trước khi máy bay cất cánh, các phi công phải thực hiện một nghi thức. Họ kiểm tra hành trình bay, thiết lập các điều khiển, đánh giá bảng công cụ. Chỉ khi đó họ mới sẵn sàng bay. Với một Lãnh-đạo-Không-Chức- danh cũng vậy. Nếu anh muốn cất cánh và tỏa sáng thiên tài của mình, anh cần có một nghi thức chuẩn bị vào sáng sớm. Đó là thời gian để điều chỉnh lại bản thân, xem xét kế hoạch trong ngày, và kết nối lại với những giá trị cốt lõi. Đó là thời gian làm việc với trí óc của anh, củng cố cơ thể anh, nuôi dưỡng đời sống tình cảm và nạp năng lượng cho tinh thần. Chỉ riêng sự rèn luyện hàng ngày này sẽ đem đến cho anh một phép màu trong sự nghiệp và trong mọi lĩnh vực cuộc sống. Nó sẽ nâng cao những động cơ thúc đẩy anh. Nó sẽ khôi phục sự cân bằng giữa công việc và cuộc sống. Nó sẽ mang lại niềm đam mê và giúp anh nhìn thế giới qua đôi mắt tuyệt vời một lần nữa. hãy nhớ, khi anh cảm thấy sảng khoái và cuộc sống nội tâm của anh lên đến

đỉnh điểm thì mọi thứ anh chạm vào sẽ bị ảnh hưởng bởi trạng thái làm chủ cá nhân đó.”

Jet đưa tôi vào một trong những căn phòng trị liệu. Tommy đi theo. “Blake, anh sắp được sung sướng đấy,” Tommy cười to.

“Có bao giờ anh được xoa bóp chưa, Blake?” Jet vừa hỏi vừa mở rộng những tấm khăn trải trên bàn.

“Chưa bao giờ,” tôi đáp, cảm thấy không chắc chắn lắm về những gì mình sắp được trải nghiệm.

“Cho phép tôi xoa bóp cho anh nhé. Tôi biết hôm nay là một ngày căng thẳng với anh, nên một chút xoa bóp sẽ giúp anh thư giãn đấy.”

"Cảm cm,” tôi nói và nằm lên bàn trị liệu. Jet bắt đầu xoa bóp cổ và lưng tôi. Tôi có cảm giác như những căng thẳng mà tôi đã mang hàng chục năm qua lập tức tan biến. Tommy nói đúng. Jet có một đôi bàn tay thần diệu.

“Trong Giờ Lãnh đạo Cá nhân mỗi buổi sáng, có 7 bài tập mà tôi đề nghị anh làm, Blake. Anh không phải làm cả 7 bài tập mỗi sáng. Thật ra, làm hết cả 7 mỗi ngày gần như là không thể. Tôi gọi chúng là Hộp công cụ Lãnh đạo Cá nhân. Bảy bài tập này - 7 Quy tắc Cơ bản - là những công cụ mạnh mẽ nhất dành cho bất cứ ai nghiêm túc trong việc đánh thức người lãnh đạo nội tâm và làm việc một cách xuất chúng. Bằng cách rèn luyện chúng thường xuyên vào giờ tập luyện mỗi sáng, anh sẽ thấy chúng đem lại những kết quả bất ngờ ở nhà sách cũng như trong cuộc sống của anh. Trái lại, nếu anh xao lãng không rèn luyện thường xuyên, anh sẽ bắt đầu trở về mức bình thường như mọi người khác.”

Jet bắt đầu xoa bóp lưng tôi mạnh hơn: “Anh có khá nhiều u bướu ở đây, Blake. Tôi thật sự khuyên anh nên đi xoa bóp thường

xuyên hon. Sức khỏe và sinh lực của anh sẽ dâng tràn. Và anh sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn nhiều."

"Tôi hoàn toàn đồng ý," Tommy nói. ông đang đứng dựa vào tường, lấy tay nghịch tóc và liếc nhìn đồng hồ.

"Khi chất lượng công việc của anh giảm sút, anh có thể truy ngược lại rằng anh đã xao lãng một trong 7 Quy tắc Cơ bản này," Jet tiếp tục.

"Thế 7 Quy tắc Cơ bản mà tôi cần luyện tập đó là gì?" tôi hỏi, vẫn đang nằm thư giãn trên bàn.

"Đây, tôi đã viết chúng lên tấm thiệp này cho anh. hãy cầm lấy. Mỗi buổi sáng trong Giờ Lãnh đạo Cá nhân, hãy chọn ra một vài bài tập trong danh sách này để thực hiện. Nhân tiện, tôi thật sự khuyên anh nên bắt đầu giờ tự phát triển của mình vào lúc 5 giờ sáng. Như tôi đã nói, anh sẽ cần khoảng 40 ngày để tập thói quen mới này. Trong 40 ngày đó anh sẽ cảm thấy căng thẳng, anh sẽ càu nhàu, và anh sẽ mệt mỏi. Anh sẽ nghĩ ra những lý do như 'Việc này không tốt cho sức khỏe của tôi' hoặc 'Tôi không có thói quen dậy sớm'," Jet cười nói. "Nhưng hãy nhớ, không có gì sai cả-đó chỉ là một phần cần thiết của quá trình phát triển và rèn luyện một thói quen mới. Sau 40 ngày, việc thức dậy lúc 5 giờ sáng để làm những công việc nội tâm nhằm giúp anh trở thành một con người mạnh mẽ hơn sẽ trở thành bản chất tự nhiên."

"5 giờ sáng?", tôi thốt lên. "Giống như huấn luyện cơ bản trong quân đội vậy."

"Đó cũng là huấn luyện cơ bản, Blake. Huấn luyện cơ bản cho tinh thần lãnh đạo cao nhất của anh," Jet trả lời ngắn gọn.

Tôi đọc tấm thiệp khi Jet bật sáng đèn trong phòng xoa bóp trị liệu.

7 Quy tắc Cơ bản để Lãnh đạo Cá nhân

1. Học tập: hãy đọc những cuốn sách có thể tạo cảm hứng cho bạn, củng cố tính cách của bạn, và nhắc nhở bạn về những người lãnh đạo vĩ đại nhất thế giới. hãy lắng nghe những cuốn sách về sự xuất sắc trong kinh doanh, xây dựng đội nhóm, sự cách tân, các mối quan hệ và sự thúc đẩy cá nhân.

2. Quyết tâm: Một trong những cách tốt nhất để lập trình lại những niềm tin giới hạn và những chương trình thất bại trong đầu bạn là không ngừng nhắc đi nhắc lại những câu nói tích cực về người lãnh đạo mà bạn muốn trở thành và những thành tựu mà bạn quyết tâm đạt được. Ví dụ, việc nhắc lại nhiều lần câu khẳng định “Hôm nay tôi sẽ tập trung, xuất sắc và nhiệt tình trong mọi việc tôi làm” vào lúc sáng sớm sẽ tạo nên một cách suy nghĩ của một nhà vô địch và trạng thái cảm xúc chiến thắng cho bạn.

3. Hình dùng'. Trí óc làm việc bằng hình ảnh. Mọi thành tựu lớn - từ những tòa nhà chọc trời ở New York cho đến những khám phá vĩ đại nhất của các thiên tài như Thomas Edison và Benjamin Franklin - đều bắt đầu bằng một loạt những bức tranh được vẽ nên trong trí tưởng tượng của người tạo ra chúng. Tất cả mọi thành tựu bên ngoài đều bắt đầu từ trí óc. Tất cả mọi quá trình không có gì khác hơn sự sáng tạo vô hình được làm cho thành hình. Vì vậy, trong Giờ Lãnh đạo Cá nhân, hãy dành thời gian để nhắm mắt lại và, như mọi vận động viên giỏi thường làm, hãy hình dung bạn đang đạt được những mục tiêu của mình, đang nỗ lực hết sức và hoàn toàn đánh thức được người lãnh đạo nội tâm của bạn.

4. Ghi chép: Viết nhật ký là một cách rất tốt để trở thành một nhà tư duy rõ ràng hơn, để xây dựng sự tự nhận thức, và lưu lại những kết quả mong muốn của bạn. Trong giờ phát triển cá nhân, hãy ghi lại những suy nghĩ, cảm nhận, hy vọng và những giấc mơ của bạn. Đồng thời hãy giải quyết bất cứ sự chán nản nào mà có thể bạn đang cảm thấy và đào sâu những lo sợ của bạn. Những nỗi sợ mà bạn đang ấp ủ chính là những nỗi sợ cần được giải phóng. hãy thật sự tìm hiểu chính mình và kết nối lại với tất cả những tài năng bên trong đang chờ bạn mở cửa. Nhật ký của bạn cũng là nơi thể hiện lòng biết ơn với tất cả những gì bạn có và là nơi để ghi nhớ cuộc hành trình xuyên suốt cuộc đời bạn. Cuộc đời của bạn là một món quà, và nó đáng được ghi lại.

5. Thiết lập mục tiêu: Việc thiết lập mục tiêu và thường xuyên nhắc lại chúng là một quy tắc để thành công. Các mục tiêu của bạn sẽ tạo ra sự tập trung trọn vẹn vào sự nghiệp và cuộc sống. Các mục tiêu làm phát sinh hy vọng và sinh lực tích cực. Khi bạn gặp khó khăn - và tất cả chúng ta đều gặp khó khăn, lúc này hãy lúc khác - các mục tiêu rõ ràng sẽ là một ngôi sao Bắc Đẩu hướng dẫn bạn vượt qua giông bão để đến vùng nước lặng. Các mục tiêu cũng bảo đảm bạn đang sống một cuộc sống có suy nghĩ và có ích chứ không phải một cuộc sống mang tính phản ứng ngẫu nhiên.

6. Tập thể dục. Tôi sẽ nói thêm về tầm quan trọng của việc luyện tập cơ thể mỗi ngày để đạt được hiệu quả cao nhất trong công việc, nhưng bây giờ chỉ cần nhớ rằng một chút thể dục mỗi ngày sẽ nâng cao chức năng bộ não, tiếp thêm sức sống, giúp bạn quản lý sự căng thẳng tốt hơn và giúp bạn sống lâu hơn.

7. Dinh dưỡng'. Bạn ăn gì sẽ quyết định bạn làm việc như thế nào. Việc lãnh đạo bị ảnh hưởng bởi chế độ ăn uống của bạn. Khi ăn uống như một người chiến thắng, bạn sẽ có thể duy trì năng lượng ở mức cao nhất và tâm trạng bạn sẽ luôn thoải mái. hãy nhớ rằng ăn ít hơn có thể giúp bạn làm việc nhiều hơn.

"Thật là những ý tưởng hay, Jet," tôi nói một cách cảm kích khi ba chúng tôi quay lại phòng chờ. Tài xoa bóp của Jet khiến tôi cảm thấy vô cùng sảng khoái. Và 7 Quy tắc Cơ bản để Lãnh đạo Cá nhân của Jet cũng rất thực tế. Giờ thì tôi đã có một số bài tập có thể lựa chọn để luyện tập trong Giờ Lãnh đạo Cá nhân mỗi buổi sáng. Tôi quyết tâm sẽ thức dậy lúc 5 giờ sáng mỗi ngày. Tôi cảm thấy chỉ riêng thói quen này đã có thể mang đến những kết quả tuyệt vời về lòng tự tin, khả năng kiểm soát thời gian và sức khỏe của tôi nói chung. Tôi chia sẻ quyết tâm dậy sớm mỗi ngày với Jet. Ồng rất hài lòng.

"Hãy tặng cho mình một trong những món quà tốt nhất mà một Lãnh-đạo-Không-Chức-danh có thể tự tặng cho mình - hạnh phúc khi thức dậy lúc 5 giờ mỗi buổi sáng. Rất nhiều lãnh đạo trên thế giới có thói quen này, Blake ạ. Cách bắt đầu một ngày của anh sẽ quyết định anh sống ngày hôm đó như thế nào. Và những gì anh làm trong giờ đầu tiên sẽ quyết định anh thành công hãy thất bại trong những giờ tiếp theo. hãy đặc biệt dành riêng giờ đầu tiên trong ngày để xây dựng những khả năng lãnh đạo cá nhân. Ngoài ra, anh cũng nên biết rằng suy nghĩ đầu tiên của anh khi thức dậy và suy nghĩ cuối cùng trước khi ngủ có ảnh hưởng rất lớn đến những gì xảy ra trong khoảng thời gian ở giữa," Jet nói.

"Thật thú vị," tôi trả lời. "Tất cả đều rất hữu ích. Và ý tưởng lúc nãy anh nói về việc dọn dẹp cuộc sống tình cảm cũng thật sự có ý

nghĩa đối với tôi. Tôi rất thường nổi giận và hãy buồn rầu suốt một thời gian dài vừa qua. Cụ thể cái gì có thể nuôi dưỡng cuộc sống tình cảm của tôi?"

"Một trong những điều đầu tiên anh có thể làm, Blake, là học cách tha thứ cho những người cần được tha thứ. Nhiều người mang những năng lượng tiêu cực đó đến nơi làm việc mỗi buổi sáng vì họ tràn đầy thù ghét và giận dữ với những đau đớn trong quá khứ. Tự lãnh đạo đòi hỏi anh phải giải phóng những cảm xúc tiêu cực đó. hãy học cách tha thứ những người anh cần tha thứ và dẹp bỏ những gì xảy ra trong quá khứ có thể phá hủy tiềm năng sáng tạo của anh. Anh không thể tạo nên một tương lai tương sáng khi anh còn mắc kẹt trong quá khứ, bởi vì những thất vọng mà anh đang ôm lấy sẽ hút hết sức mạnh của anh. Khi giải phóng chính mình khỏi những điều đó, anh đã giải phóng rất nhiều năng lượng, đam mê và tiềm năng của mình," Jet vừa nói vừa uống một ngụm nước.

"Làm thế nào tôi có thể thoát khỏi quá khứ để có thể giải phóng tinh thần lãnh đạo của mình?"

"Việc đó bắt đầu bằng một quyết định đơn giản, Blake. Tôi cảm thấy thật thú vị khi tất cả những gì chắn giữa anh và sự biến chuyển hoàn toàn chỉ là một quyết định. hãy quyết định, ngay bây giờ, rằng anh sẽ tha thứ cho tất cả mọi người đã khiến anh thất vọng, và quên đi tất cả những trải nghiệm đã khiến anh nản lòng. Giây phút anh thật sự sẵn sàng tha thứ chính là lúc anh bắt đầu quá trình giải thoát. Ngoài ra, hãy nhớ rằng những người khiến anh tổn thương cũng đang làm những gì tốt nhất họ có thể làm dựa trên những kinh nghiệm trong cuộc hành trình sống của họ. Nếu họ biết cách làm tốt

hơn thì hẳn họ sẽ làm tốt hơn. Và cuối cùng, hãy hiểu rằng chỉ có những người tổn thương mới làm tổn thương người khác.”

“Chỉ có những người tổn thương mới làm tổn thương người khác?”

“Đúng vậy. Những người thật sự lành mạnh - những người có cuộc sống nội tâm tốt - thật sự không có khả năng làm tổn thương người khác. Họ tràn đầy tự tôn, cảm hứng, tràn đầy những niềm tin tích cực, sẵn sàng tìm kiếm những gì tốt nhất ở người khác, và khát khao làm tốt nhất những việc họ làm, đến mức chỉ đơn giản là họ không thể đánh gục một người khác. Khả năng gây tổn thương người khác không còn là một phần trong họ nữa. Họ chỉ không thể làm điều đó. Chỉ có những người bị tổn thương nhiều, những người từng bị tổn thương bởi một người khác, mới đi ra ngoài và gây tổn thương cho những người xung quanh.”

"Thật sâu sắc,” tôi ngừng lại một chút rồi nói tiếp. "Và anh nói rằng dành một chút thời gian cho Giờ Lãnh đạo Cá nhân mỗi ngày có thể cải thiện cuộc sống tinh thần của tôi. Làm thế nào có thể như thế?”

"Tôi thật sự khuyến khích anh đếm những may mắn và hạnh phúc của mình mỗi buổi sáng, Blake ạ. Sự biết ơn là liều thuốc giải của lo sợ. Sự lo lắng và sự cảm kích chỉ đơn giản không thể ở cùng một nơi. Và những gì anh cảm kích sẽ bắt đầu đáp trả lại anh bằng những giá trị của chúng. Tôi muốn nói rằng việc dành ra dù chỉ 5 phút trong giờ đầu tiên của một ngày để chào đón mọi thứ tốt đẹp trong đời sẽ mang đến cho anh tâm trạng hạnh phúc. Những người hạnh phúc thật sự làm nên những lãnh đạo hạnh phúc. Và những lãnh đạo

hạnh phúc không chỉ làm việc tốt hơn - họ còn khiến những người xung quanh vui vẻ hơn."

"Những ý tưởng rất hữu ích, Jet."

"Tốt. Chúng ta hãy tiếp tục với chữ H trong SHINE. Đã khá trễ và tôi cần phải quay lại làm việc. Tôi rất vui khi được gặp anh, Blake, nhưng tôi không muốn bỏ quên các khách hàng của mình. Họ thật sự đang mong đợi tôi."

"Đừng lo," tôi đáp. "Tôi hiểu mà."

"Chữ H sẽ nhắc anh nhớ rằng Health is Wealth (Sức khỏe là vàng). Lúc nãy tôi đã nói về tầm quan trọng của việc tập thể dục và giữ gìn sức khỏe. Sức khỏe tốt cũng giống như cây cột: nó nâng đỡ mọi thứ khác trong cuộc sống của anh. hãy giữ cho mình luôn mạnh khỏe nhất và mọi thứ khác - từ khả năng suy nghĩ tỉnh táo trong những lúc khó khăn cho đến hiệu quả làm việc và tâm trạng của anh - sẽ được kéo lên với nó. Sức khỏe là một trong những thứ mà chúng ta nghĩ là đương nhiên cho đến khi đánh mất nó. Nếu anh đánh mất sức khỏe thì không có gì khác quan trọng bằng tìm cách lấy lại nó. Một câu ngạn ngữ cũ nói rằng: 'Khi chúng ta còn trẻ, chúng ta hy sinh sức khỏe để kiếm tiền. Nhưng khi chúng ta về già và khôn ngoan hơn, chúng ta lại sẵn sàng hy sinh tất cả tiền bạc chỉ để có một ngày khỏe mạnh'. Nếu không tin tôi, Blake, thì sau khi chúng ta nói chuyện xong, trên đường về nhà, anh hãy ghé vào một bệnh viện. hãy đến khu vực dành cho những người bệnh nặng. hãy hỏi bất cứ ai trong số họ xem họ sẽ đánh đổi cái gì để được sống lâu hơn. hãy hỏi xem họ sẽ đánh đổi cái gì để có thêm dù chỉ một ngày khỏe mạnh. Chắc chắn họ trả lời rằng họ sẽ đổi tất cả những gì họ có. Nếu

đánh mất sức khỏe nghĩa là anh đánh mất mọi thứ. Đừng bao giờ để điều đó xảy ra."

Tôi im lặng. Từ khi trở về sau chiến tranh, tôi không quan tâm nhiều đến sức khỏe của mình. Tôi ngưng tập thể dục. Tôi ăn đủ loại thức ăn. Tôi không nghỉ ngơi đầy đủ. Khi đứng trước nhà xoa bóp trị liệu này, tôi bỗng nhận ra rằng nếu tôi bắt đầu coi trọng sức khỏe của mình hơn và có thể trở lại mạnh khỏe như trước thì hầu như mọi cái khác trong cuộc sống của tôi hẳn sẽ cải thiện rất nhiều. Tôi sẽ có nhiều năng lượng làm việc hơn và nói chung sẽ có cảm giác tích cực hơn. Có lẽ tôi sẽ tự tin hơn, và chắc chắn tôi sẽ cảm thấy nhiều đam mê hon. Tôi sẽ có sức chịu đựng tốt hơn và bền bỉ hơn giữa tất cả những thay đổi mà tổ chức của tôi đang trải qua. Trong cuộc sống gia đình, tôi sẽ không cần phải nằm dài trên giường quá nhiều. Tôi có thể bắt đầu học những kỹ năng mới và làm nhiều điều thú vị khác. Tôi sẽ cảm thấy tốt hơn về bản thân mình và có thể có nhiều cuộc phiêu lưu hào hứng hơn.

"Sức khỏe là chiếc vương miện trên đầu những người khỏe mạnh mà chỉ những người yếu bệnh mới thấy," Jet nói thêm. "Đừng bảo rằng anh không có thời gian tập thể dục mỗi ngày. Những người không dành thời gian tập thể dục mỗi ngày cuối cùng sẽ phải bỏ thời gian nằm trên giường bệnh mỗi ngày, anh biết đấy."

Lời khuyên của Jet đơn giản nhưng vô cùng quan trọng. Tôi lắng nghe như nuốt từng lời của ông.

"Và hãy nhớ rằng sức khỏe của anh không bao giờ tốt hơn sự tự nhận thức của anh. Khi anh thật sự bắt đầu tin vào năng lực lãnh đạo tự nhiên của mình, thái độ với sức khỏe của anh sẽ cải thiện đáng kể. Nhung tất cả đều bắt đầu từ bên trong," ông nhấn mạnh.

"Nếu tôi không thật sự nghĩ nhiều về bản thân thì tôi sẽ không quan tâm đến bản thân mình."

"Chính xác," ông tỏ ra hài lòng với nhận xét của tôi.

"Chữ I trong SHINE là viết tắt của Inspiration (Cảm hứng)," Tommy tiếp lời.

"Đúng, " Jet nói. "Một ngày không cảm hứng là một ngày anh không sống trọn vẹn. Anh cần phải đổ đầy giếng nước cảm hứng của mình mỗi ngày, bởi vì những thách thức của cuộc sống sẽ bòn rút nó mỗi ngày. Làm thế nào anh có thể khơi gợi cảm hứng của khách hàng và các bạn đồng nghiệp nếu bản thân anh không hề có chút cảm hứng nào? Anh luôn muốn làm tất cả những gì cần thiết để trở thành người đầy cảm hứng nhất trong phòng."

"Tôi rất muốn, Jet. Có đề nghị thực tế nào cho tôi không?"

"Nghe nhạc là một trong những cách tốt nhất mà tôi biết để tạo nguồn cảm hứng. Giao thiệp với những người tài giỏi, sáng tạo và độc đáo cũng sẽ tăng thêm niềm đam mê của anh. Gần gũi với thiên nhiên là một cách hiệu quả khác để bùng cháy ngọn lửa sáng tạo và khao khát đạt được những thành tựu lớn. Mỗi khi có cơ hội, tôi đều tìm đến vùng nông thôn. Đi dạo một mình trong rừng là một liều thuốc thần diệu chữa khỏi những căng thẳng trong thành phố này. Và sau khi rời khu rừng, tôi luôn cảm thấy mình như sống lại. Đa số mọi người nghĩ rằng những việc như ra ngoài thiên nhiên, tái tạo sức sáng tạo và năng lượng là một sự lãng phí thời gian. Nhưng việc tiếp nhiên liệu cho trí óc, cơ thể, cảm xúc và tinh thần sẽ cho phép anh thật sự trở nên mạnh mẽ hơn trước những hỗn độn của thế giới. Nếu tất cả những gì anh làm là sử dụng cạn kiệt sức lực của mình thì nguồn tiềm năng của anh sẽ nhanh chóng bị rút cạn và anh sẽ kiệt

sức. Các siêu sao hiểu rõ nhu cầu xen kẽ liên tục giữa những màn biểu diễn tột đỉnh và thời gian hồi phục bên trong. Một khi người lãnh đạo nội tâm của anh được bổ sung năng lượng và có cảm hứng trở lại thì anh sẽ quay lại làm việc với trạng thái tinh thần mạnh mẽ hơn, sáng tạo hơn và hào hứng hơn nhiều. Những hoạt động mà tôi khuyến khích anh theo đuổi nhằm mục đích đánh thức người lãnh đạo nội tâm. Chúng nhen nhóm lại những đam mê của chúng ta và mở ra những cánh cửa đến với những gì tốt đẹp nhất trong con người chúng ta."

“Còn chữ N trong SHINE?” tôi hỏi.

"Neglect Not Your Family (Đừng bỏ quên gia đình). Những người mà anh yêu quý có tầm quan trọng rất lớn. Liệu có ích gì khi anh quá thành công nhưng lại đơn độc một mình? Rất nhiều tỷ phú mà tôi kể khi anh mới đến đầy sống phần lớn thời gian cô đơn trong những ngôi biệt thự lộng lẫy. Như thế có ý nghĩa gì đâu? Một phần rất lớn niềm vui có thể tìm thấy bằng cách nuôi dưỡng những mối quan hệ gắn bó với gia đình và bạn bè. Cho đến cuối ngày, Blake, anh thật sự không cần nhiều lắm để có thể sống hạnh phúc: công việc mà anh tự hào, thức ăn trên bàn mỗi tối, một sức khỏe tuyệt vời và những người mà anh yêu quý. Một nền tảng vững chắc trong gia đình sẽ giúp anh đạt được những kết quả vững chắc trong công việc. Cảm giác được yêu mến và quan tâm thật sự là một gia tốc rất lớn đối với tinh thần lãnh đạo và thành công cá nhân của anh.”

“Và chúng ta đến với chữ E,” Jet nói tiếp. “Chữ E trong SHINE sẽ nhắc anh về nguyên tắc thứ năm của lãnh đạo cá nhân: Elevate Your Lifestyle (Nâng cao lối sống). Lối sống không phải là điều chúng ta thường nói tới. Nhưng nó rất quan trọng đối với một cuộc sống ý

nghĩa. hãy làm một điều gì đó mỗi ngày để nâng cao lối sống của anh. hãy sống một cuộc sống có chất lượng. Anh chỉ được sống có một lần thôi, tại sao không sống cho trọn vẹn?"

"Nhưng anh đã nói là những thứ xa hoa không có ý nghĩa gì đối với tinh thần lãnh đạo thực sự mà?"

"Chắc chắn chúng không phải là ưu tiên đối với những Lãnh-đạo-Không-Chức-danh, Blake. Nhưng hãy nhớ, con người tự nhiên luôn muốn có những điều tốt đẹp. Tại sao lại cảm thấy tội lỗi vì điều đó? hãy trở nên thật xuất sắc trong những việc anh làm, hãy đánh thức người lãnh đạo nội tâm của anh, và hãy thể hiện những gì tốt đẹp nhất trong anh. Nhưng đồng thời hãy hưởng thụ cuộc sống, vấn đề chính là hãy sở hữu những thứ mà anh muốn nhưng đừng để chúng sở hữu anh."

Gương mặt Jet trở nên nghiêm túc. Ông nhìn xuống đất một lúc. Tommy đứng lên bước về phía chúng tôi.

"Điều cuối cùng tôi muốn nói với anh, Blake. Những thứ xa hoa là những thứ mà nếu có thì tốt. Một lối sống đẹp là một điều đáng mong muốn. Nhưng anh trở thành con người như thế nào mới là điều quan trọng hơn nhiều. Mục đích chính của cuộc sống là hãy trở thành một con người với tất cả những gì như khi anh được sinh ra. Thật ra, một điều thậm chí còn quan trọng hơn cả việc chúng ta trở thành người như thế nào là hãy tập trung vào những khác biệt mà chúng ta tạo ra với tư cách nhà lãnh đạo. Đóng góp là mục tiêu cuối cùng của công việc - và cuộc sống."

"Tôi muốn nghe thêm về điều đó, Jet," tôi nhận ra Jet đang tóm tắt mục tiêu cơ bản của triết lý Lãnh-đạo-Không- Chức-danh.

“ Thành công không phải là những gì anh được nhận. Thành công là những gì anh đã để lại. Như tôi đã nói, ngay cả một cuộc sống dài nhất cũng chỉ là một cuộc hành trình khá ngắn trong lịch sử. Tolstoy viết một truyện ngắn rất hay tên là 'Một người cần bao nhiêu đất?’. Bài học của câu chuyện này là cuối cùng, tất cả những thứ mà chúng ta đã bỏ ra những ngày tháng đẹp nhất trong đời để theo đuổi đều không thật sự quan trọng. Tất cả những gì chúng ta thật sự cần vào lúc cuối đời không nhiều hơn hai thước đất. Điều thật sự quan trọng là chúng ta để lại những gì. Tôi muốn anh hãy suy nghĩ về những gì anh sẽ để lại, anh muốn được nhớ đến như thế nào khi anh không còn nửa. Triết học gia Montaigne đã nói: ‘Di sản lớn nhất của một con người là một cuộc sống có mục đích’. Mỗi ngày các Lãnh-đạo-Không-Chức-danh đều suy nghĩ về những gì họ sẽ để lại. Họ nghĩ về những thành tựu mà họ cần đạt được để có thể để lại dấu ấn của mình cho những thế hệ sau. Họ nghĩ mình cần trở thành người như thế nào để cuộc sống của họ trở thành tấm gương cho một cái gì đó xuất sắc, lỗi lạc và ý nghĩa. hãy làm đúng mọi thứ, và anh sẽ để lại một di sản tuyệt vời. Khi đó, khi anh không còn ở đây nữa, người ta sẽ bước vào nhà sách của anh, nhìn tấm bảng trên tường ghi tên anh ở khu vực mà anh từng làm việc, và họ sẽ nói: ‘À, nơi đây từng có một người bán sách Lãnh-đạo-Không- Chức-danh và đã cống hiến những gì tốt đẹp nhất mà anh ta có thể.”

Tôi cảm thấy một niềm xúc động trào dâng.

“Vì vậy, hãy nhớ lấy, Blake, rằng ngày hôm nay - và mọi ngày khác cho đến ngày cuối cùng của cuộc đời anh -là nền tảng cho những chiến thắng của anh. Câu hỏi thật sự là liệu anh có đủ can đảm sử dụng cơ hội này để tỏa sáng trong thế giới kinh doanh hỗn

động ngày nay không. Một khi làm được điều đó có nghĩa là anh đã làm phong phú hơn cuộc sống của đồng nghiệp, khách hàng và những người mà anh yêu quý. Và anh sẽ xây dựng nên một tượng đài thành tích đam mê mà tất cả mọi người theo sau anh đều phải kinh ngạc và cảm thấy tràn đầy cảm hứng. ”

Sự im lặng bao trùm không gian nơi chúng tôi đang đứng. Tommy không động đậy. Jet cũng đứng yên. Tôi nghĩ nước mắt ông sắp trào ra. Tôi không biết nên làm gì. Đột nhiên Tommy đưa tay vỗ vào lưng Jet.

“Chà, anh bạn thật tuyệt vời,” ông cười to.

Jet cũng cười, “Tôi biết. Tôi biết.”

Rồi cả ba chúng tôi cùng cười vui vẻ. Đó là một giây phút mà tôi không thể quên được. Nhưng bỗng xảy ra một điều hoàn toàn bất ngờ. Tommy bắt đầu nổi cơn ho một lần nữa. Cơn ho của ông bắt đầu khá nhẹ nhàng nhưng nó trở nên nghiêm trọng chỉ trong chốc lát. Tommy không chỉ ho ra máu mà còn ngã xuống sàn run lẩy bẩy. Jet và tôi cùng lao đến.

“Đến lúc rồi!”, đó là tất cả những gì ông có thể thì thầm. “Đã đến lúc rồi!”

Cuộc Nói Chuyện Lãnh Đạo Thứ Tư của Triết Lý Lãnh Đạo Không Chức Danh:

Để Trở Thành Một Lãnh Đạo Vĩ Đại, Trước Tiên Hãy Là Một Con Người Vĩ Đại

5 QUY LUẬT

See Clearly - Thấy rõ

Health is Wealth - Sức khỏe là vàng

Inspiration - Cảm hứng

Neglect Not Your Family - Đừng bỏ quên gia đình

Elevate Your Lifestyle - Nâng cao lối sống

CẦN HÀNH ĐỘNG LẬP TỨC

Trong nhật ký của bạn, hãy liệt kê 5 việc bạn có thể làm ngay lập tức để khôi phục người lãnh đạo nội tâm, đưa trí óc, cơ thể, cảm xúc và tinh thần của bạn lên một tầm cao mới. Sau đó hãy lên kế hoạch thực hiện 5 mục tiêu trên một cách hoàn hảo trong vòng 7 ngày tiếp theo để bạn có thể bắt đầu lấy đà tiếp tục.

DANH NGÔN VỀ LÃNH ĐẠO

Nếu một người tự tin tiến về phía những giấc mơ của mình và nỗ lực sống một cuộc sống mà mình mong muốn, thì anh ta sẽ gặp một thành công bất ngờ vào một lúc không ngờ tới.

- HENRY DAVID THOREAU

CHƯƠNG 8

Phần Kết

SAU NGÀY HÔM ĐÓ, tôi không bao giờ được gặp lại Tommy, người cố vấn của mình nữa. Tôi đã thật sự hy vọng sẽ gặp lại ông ở nhà sách vào sáng thứ Hai. Tôi những tưởng rằng mình có thể tiếp tục đi bên cạnh ồng nhiều năm nữa, để ông có thể chứng kiến tôi đã thuần thục những bài học lãnh đạo được học và tạo ra những kết quả phi thường trong tất cả những việc tôi làm. Nhưng mong ước đó không trở thành hiện thực.

Sau ngày gặp gỡ bốn người thầy đặc biệt, tôi rất đau buồn khi Tommy đã qua đời. ông đã thầm lặng đấu tranh với bệnh ung thư nhưng không cho ai biết về căn bệnh của mình cả. Anna nói ông chỉ không muốn làm cho mọi người lo lắng, ông muốn sống những ngày cuối cùng của mình để giúp đỡ mọi người và truyền bá những thông điệp của triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức-danh từng thay đổi toàn bộ cuộc sống của ông trước kia. "Ông ấy bám trụ vừa đủ để trao cho anh ngày hôm đó," Anna chia sẻ với niềm xúc động sâu sắc, "Đó là món quà cuối cùng ông ấy dành cho anh."

Ở đám tang, Anna, Ty, Jackson và Jet lần lượt đọc lời chia buồn. Đến lúc này tôi mới biết Tommy lớn lên trong một gia đình nghèo khó. Ông kết hôn với một cô bạn thời niên thiếu và hai vợ chồng hạnh phúc bên nhau trong suốt 44 năm trước khi người vợ qua đời vài

năm trước. Ông thích ăn tất cả các loại sôcôla và ông để lại toàn bộ số tiền tiết kiệm của mình cho một tổ chức từ thiện. Rất nhiều người đến dự đám tang của Tommy, và hàng trăm người phải đứng ngoài đường. Nhưng họ vẫn đến dự, bởi vì mọi người đều kính trọng người bán sách Lãnh-đạo-Không-Chức-danh này, người luôn luôn cống hiến những gì tốt đẹp nhất có thể.

Sau đó, Anna, vẫn còn thổn thức, đưa cho tôi một gói giấy. Ty, Jackson và Jet đứng kế bên cô. Những giọt nước mắt ứa tràn thể hiện sự đau lòng khôn tả.

“Đây, Blake. Tommy nhờ tôi đưa cái này cho anh. Anh biết không, ông rất khâm phục anh. ông thật sự kính trọng những gì anh đã làm cho nước Mỹ, cũng như những gì anh đã làm cho chính anh, chấp nhận đề nghị của ông, thay đổi từ một người được lãnh đạo thành một người lãnh đạo chỉ trong một ngày mà chúng ta chia sẻ cùng nhau. Thành thật mà nói, Blake, tồi nghĩ anh là một đứa con trai mà ông chưa bao giờ có, ” Anna nói, đưa tay lau nước mắt và sửa lại bông hoa trên mái tóc, “Dù sao đi nữa, hãy giữ liên lạc với chúng tôi. Tất cả chúng tôi luôn ở đây bất cứ lúc nào anh cần, bất kể ngày đêm. Anh đã là một trong chúng tôi rồi. Dù chúng tôi mất đi một người bạn nhưng chắc chắn chúng tôi đã có thêm một người bạn khác.”

Cô ôm chặt tôi một lúc. Ty, Jackson và Jet cũng lần lượt ôm tôi một cách ấm áp.

“Hãy nhớ truyền đạt triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức- danh mà anh vừa khám phá cho mọi người anh gặp. Mỗi người chúng ta hôm nay thật sự có thể tạo nên sự khác biệt trong mọi tổ chức trên khắp thế giới nếu chúng ta chấp nhận tiếng gọi đánh thức người lãnh đạo nội

tâm bên trong mình, và rồi làm cho mọi thứ chúng ta chạm đến trở nên tốt đẹp hơn ban đầu," Anna khích lệ. "Hẹn gặp lại anh, Blake."

"Chắc chắn chúng ta sẽ gặp lại nhau," ba người thầy kia đồng loạt nói.

"Và hãy nhớ lấy," Jet nói thêm. "Anh được sinh ra rất tuyệt vời."

Sau đó bốn người bạn mới của tôi rời nhà thờ.

Tôi tìm một chỗ thuận tiện ngồi xuống, chầm chậm mở gói giấy và cẩn thận đọc lá thư bên trong. Ánh sáng chiếu vào qua những khung cửa sổ kính màu và những luồng khí khô lạnh từ bên ngoài nhè nhẹ thoảng vào phòng. Dòng chữ viết tay trên giấy khá lộn xộn nhưng tôi vẫn có thể đọc rõ từng từ. Và tôi cảm nhận được sức mạnh của chúng. Lá thư viết:

Blake thân mến,

Trước tiên, hãy tha lỗi cho tôi vì đã không chia sẻ về căn bệnh của tôi với anh. Tôi không muốn chuyện bệnh tật của mình làm ảnh hưởng đến những kiến thức mà anh xứng đáng được học và sự biến đổi mà anh sẵn sàng chấp nhận. Dần dần tôi đã có thể tìm được sự bình yên khi đối mặt với căn bệnh thử thách này và tôi hiểu rằng nó mang theo nhiều cơ hội. Dĩ nhiên, không ai thích bị bệnh cả. Nhưng trải qua thời gian chiến đấu với căn bệnh, tôi trở nên mạnh mẽ hơn, sâu sắc hơn và cũng khôn ngoan hơn nhiều. Và tôi hy vọng rằng ít nhiều những điều tốt đẹp mà tôi từng trải qua cũng có thể xảy đến với anh.

Cha mẹ anh là những người tốt. Và họ đã nuôi dạy một đứa con trai tốt. Giờ thì tôi biết rõ điều đó, và tôi kính trọng anh vì tất cả những gì anh đã cống hiến trong quá khứ và những gì anh sẽ làm trong tương lai. Tôi thật sự rất vui khí cuối cùng cũng gặp được anh ở nhà sách vào buổi sáng tuyệt vời đó. Xin lỗi về chiếc khăn Chuột Mickey. Vợ tôi

tặng nó cho tôi nhân kỷ niệm ngày cưới lần thứ nhất khi chúng tôi ở Disneyland. Nó luôn gợi cho tôi nhớ về bà ấy.

Hy vọng lớn nhất của tôi là thay vì nhìn thấy anh đang đau buồn bởi tôi không còn nữa, lá thư này sẽ mang đến cho anh cảm hứng, sự tập trung và sự tin chắc rằng anh sẽ hoàn toàn tận tâm với triết lý Lãnh- đạo-Không-Chức-danh. Lúc này anh đã được chuẩn bị thấu đáo để giải phóng người lãnh đạo nội tâm của mình và cho phép nó nhìn thấy ánh sáng mặt trời. Lúc này anh đã sẵn sàng thể hiện những gì tốt đẹp nhất của mình trong mọi việc anh làm với bất cứ thách thức nào anh gặp. Và chắc chắn anh đang ở một vị trí lý tưởng để tạo nên một tấm gương phi thường về những điều xuất sắc có thể cho mọi người may mắn đi qua con đường của anh. Tôi biết anh sẽ làm được. Anh đã hứa với tôi là anh sẽ làm được. Và cả tôi lẫn cha anh đều rất xem trọng giá trị của việc giữ lời hứa.

Thế giới kinh doanh ngày nay rất phức tạp, Blake ạ. Và dưới đôi mắt già nua của tôi, xã hội cũng trở thành một nơi hỗn độn. Người ta xem trọng giá trị vật chất hơn các mối quan hệ. Chúng ta dường như quan tâm đến việc thỏa mãn cái tôi của mình hơn là theo đuổi những lý tưởng. Quá nhiều người đổ lỗi cho môi trường xung quanh vì đã phản kháng với sự siêu việt chúng ta cần thể hiện trong cuộc sống thay vì phản kháng với nỗi sợ hãi bên trong và những niềm tin yếu đuối. Và buồn thay, ngày càng có nhiều người muốn được nổi tiếng hơn là muốn sống đạo đức, can đảm, và sống tốt. Chúng ta đã quên lãng trách nhiệm lãnh đạo mà nền văn hóa của chúng ta từng biết trước kia. Chúng ta bỏ rơi ý nghĩa của việc đứng lên vì một cái gì đó lớn hơn cả cuộc sống của mình. Và chúng ta đặt trọng tâm sai lầm khi chỉ tập trung giúp bản thân chiến thắng mà quên giúp mọi người

xung quanh cùng chiến thắng. Tôi mong anh sê nhắc nhở mọi người rằng họ sinh ra là những thiên tài. Những lời dối trá mà họ tự nhủ với bản thân về những gì họ không thể làm và không thể thay đổi đơn giản không phải là sự thật. Nhiều người sẽ được giúp đỡ khi anh chia sẻ phương pháp lãnh đạo mà anh được học. Rất nhiều người khác phải được khám phá triết lý Lãnh- đạo-Không-Chức-danh, Blake. Và thời điểm diễn ra điều đó chắc chắn là ngay bây giờ.

Tôi thật sự vinh dự khi được quen biết anh. Tôi hy vọng tôi đã có thể giúp ích cho anh và hoàn thành lời cam kết với người cha tuyệt vời của anh nhiều năm trước. Tôi luôn tin rằng nếu tôi có thể làm cho cuộc sống của dù chỉ một người trở nên tốt đẹp hơn một chút, thì cuộc sống của tôi sẽ là một trải nghiệm giá trị. Cảm ơn anh về cơ hội đó.

Chúc anh tất cả những điều tốt đẹp, anh bạn trẻ. hãy mơ ước dũng cảm. hãy sống tốt. Và cho đến hơi thở cuối cùng, hãy Lãnh-đạo-Không-Chức-danh.

Thân mến,

Tommy.

TB: Chiếc Porsche là của anh kể từ hôm nay. Đi chơi vui vẻ nhé!

Trong gói giấy có một chùm chìa khóa. Tommy, với hành động tốt bụng và khích lệ cuối cùng, đã tặng tôi chiếc xe của ông và thỏa mãn một trong những giấc mơ của tôi. Tôi thật sự xúc động.

Tôi không nghĩ có bao giờ mình có thể đền đáp lại cho Tommy - và bốn người thầy - vì tất cả những gì họ đã làm cho tôi. Sự nghiệp của tôi cất cánh với những thành công vượt bậc và cuộc sống của tôi biến đổi xa hơn tất cả những gì tôi có thể mơ thấy trong những giấc

mơ điên cuồng nhất. Tôi vẫn nhớ ông. Nhưng tôi cảm thấy mình đã tôn vinh cuộc đời Tommy bằng cách chia sẻ tất cả những gì tôi vừa chia sẻ với bạn.

Tôi đã giữ đúng lời hứa mà tôi đã hứa với Tommy ngày đầu tiên chúng tôi gặp gỡ khi tôi đồng ý giúp ông truyền bá triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức-danh với càng nhiều người càng tốt. Tôi viết nên cuốn sách này để mang đến cho bạn những gì mà Tommy và bốn người thầy đã dạy tôi trong một ngày duy nhất chúng tôi cùng ở bên nhau. Tôi chỉ yêu cầu rằng đến lượt bạn, hãy chia sẻ với càng nhiều người càng tốt về những thông điệp này. Như thế, bạn sẽ hoàn tất phần mình trong việc khích lệ mọi người sống tốt hơn, xây dựng những tổ chức tốt hơn và tạo nên một thế giới tốt đẹp hon. Và đến phút cuối đời, bạn biết rằng mình đã tận dụng triệt để năng lực lãnh đạo tự nhiên được trao cho bạn ngay từ khi mới sinh ra, và bạn biết rằng mình đã nâng đỡ cuộc sống của rất nhiều người khi bạn còn sống. Và như thế, ngày cuối cùng của cuộc đời sẽ là ngày tuyệt vời nhất trong đời bạn. Nhà nhân chủng học Margaret Mead từng nói: “Đừng bao giờ nghi ngờ một nhóm nhỏ những công dân tận tụy và có suy nghĩ có thể thay đổi thế giới. Thật ra, đó là điều duy nhất luôn xảy ra.” Quả là một chân lý.

Những Tài Nguyên Giúp Bạn Lãnh Đạo Không Chức Danh

Khi đọc xong cuốn sách Nhà Lãnh Đạo Không Chức Danh, bạn phải đối mặt với một lựa chọn vô cùng quan trọng: bắt đầu khắc sâu triết lý Lãnh-đạo-Không-Chức-danh trên mọi con đường bạn đi qua, hoặc không làm gì cả và không biến đổi được gì cả. Để giúp bạn thấy được những kết quả thực sự lâu dài, chúng tôi đặc biệt khuyến khích bạn hãy tận dụng những tài nguyên dưới đây trong vòng 24 giờ tới:

www.theleaderwhohadnotitle.com

- Chương trình truyền thanh miễn phí để giúp bạn nhanh chóng thực hiện những ý tưởng trong cuốn sách này
- Những công cụ đánh giá Lãnh-đạo-Không-Chức-danh
- Quy tắc hướng dẫn Lãnh-đạo-Không-Chức-danh
- Sách tặng Lãnh-đạo-Không-Chức-danh
- Tham gia phong trào Lãnh-đạo-Không-Chức-danh trực tuyến

www.robinsharma.com

Truy cập những tài nguyên hướng dẫn lãnh đạo cá nhân và tổ chức tại robinsharma.com, bao gồm các chương trình truyền thanh, podcast, các bài viết và blog của Robin, cũng như các chi tiết về việc yêu cầu Robin giới thiệu Lãnh-đạo- Không-Chức-danh cho tổ chức của bạn.

Twitter

Robin trên Twitter: www.twitter.com/robin_sharma

Facebook

Hãy thăm Robin trên Facebook để tìm hiểu về các chuyến đi, sự kiện và cộng đồng của ông: www.facebook.com/theofficialrobinsharmapage

Chúng Tôi Cần Bạn Giúp Đỡ

Nếu bạn có cảm hứng với triết lý Lãnh-đạo-Không- Chức-danh trong cuốn sách này và muốn giúp những người khác đánh thức người lãnh đạo nội tâm của họ, dưới đây là một số hành động bạn có thể làm ngay lập tức để làm nên những khác biệt tích cực:

▫ Tặng sách Nhà Lãnh Đạo Không Chức Danh cho các đồng nghiệp, bạn bè, gia đình, và ngay cả những người không quen biết. Họ sẽ biết rằng họ được sinh ra để lãnh đạo trong mọi việc họ làm và để sống một cuộc sống tuyệt vời.

▫ Chia sẻ những suy nghĩ của bạn về cuốn sách này trên Twitter, Facebook và các website khác. Nếu có website riêng, bạn có thể viết bài nhận xét hoặc điểm sách về Nhà Lãnh Đạo Không Chức Danh.

▫ Nếu bạn là chủ doanh nghiệp hãy quản lý - hoặc thậm chí nếu không phải - bạn vẫn có thể đầu tư vào cuốn sách này cho tất cả mọi người trong tổ chức đều được học và Lãnh-đạo-Không-Chức-danh để làm việc với hiệu quả cao nhất.

▫ Hãy đề nghị báo chí, truyền thanh truyền hình địa phương hay các phương tiện thông tin trực tuyến phỏng vấn tác giả và chia sẻ làm thế nào mọi người đều có thể thể hiện tinh thần lãnh đạo trong công việc và trong cuộc sống, qua đó có thể cải thiện thế giới của chúng ta.

Hãy truy cập
www.theleaderwhohadnotitle.com
và tham gia phong trào Lãnh-đạo-
Không-Chức-danh ngay hôm nay.

VỀ TÁC GIẢ

Robin Sharma là một trong những nhà cố vấn được tin cậy nhất thế giới trong việc lãnh đạo cá nhân và tổ chức. Là người sáng lập Tập đoàn Sharma Leadership International, một công ty tư vấn chuyên giúp các tổ chức phát triển những nhân viên Lãnh-đạo-Không-Chức-danh, các khách hàng của ông bao gồm nhiều công ty trong danh sách Fortune 500 như Microsoft, IBM, GE, FedEx, BP, Nike, Unilever và Kraft, cũng như những tổ chức như Đại học Yale và YPO. Trong một cuộc khảo sát độc lập về những nhà cố vấn lãnh đạo hàng đầu, Robin Sharma xếp thứ 2, cùng với Jack Welch và Rudy Giuliani.

Robin cũng là đồng sáng lập của 960vets.com, một tài nguyên huấn luyện trực tuyến để giúp các cựu chiến binh Mỹ thành công trong việc hòa nhập vào cuộc sống đời thường. Là tác giả của 9 cuốn sách bán chạy nhất nói về kỹ năng lãnh đạo bao gồm những cuốn sách bom tấn The Greatness Guide và The Monk Who Sold His Ferrari, sách của Robin bán được hàng triệu bản ở hon 55 quốc gia và được dịch sang gần 75 ngôn ngữ, khiến ông trở thành tác giả được đọc nhiều nhất trên thế giới.

Là một người làm từ thiện, Sharma giúp những trẻ em khó khăn nhận ra tiềm năng lãnh đạo của mình thông qua Quỹ Từ Thiện Robin Sharma Dành Cho Trẻ Em.

Để biết thêm thông tin, hãy truy cập robinsharma.com

Notes

[←1]

Big Apple: biệt hiệu, tên gọi thân mật của Thành phố New York

Table of Contents